

# മഹാത്മാ ഗാന്ധി

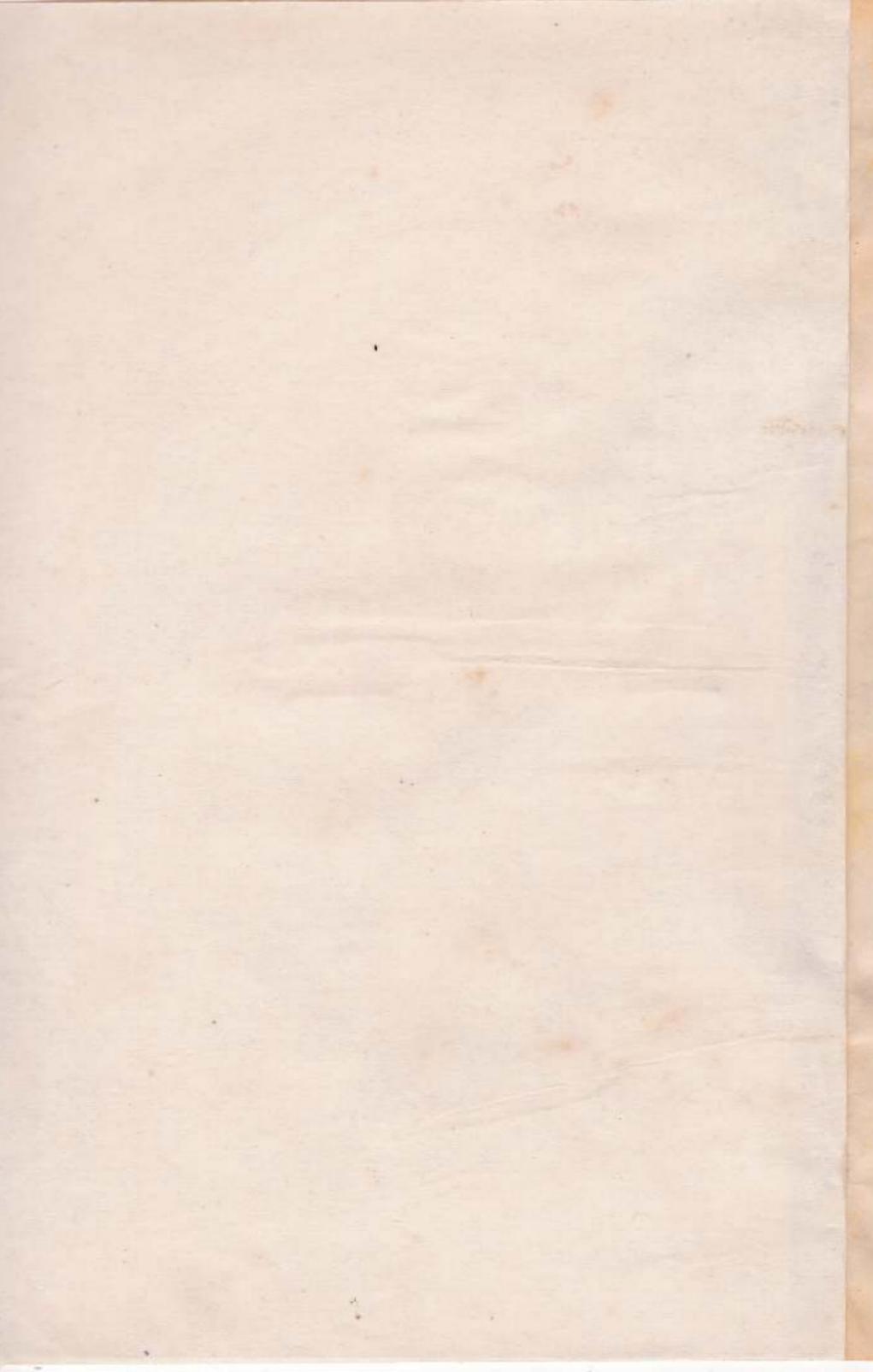


മുഖ്യപ്രസംഗ ലൈഭററ്റ്



ଶ୍ରୀମତୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀ

ଶ୍ରୀ ଦୁର୍ଗା ଦେଖିବା



# யാൻതൈ

ജീവന്താ ഫോർപ്പ്

# PONNADAI

(COLLECTION OF RADIO DRAMAS)

Written by

**K. M. M. SHERIFF (S.L.A.S.)**  
(JUNAIDA SHERIFF)

First Edition — May 1988.

All rights reserved

Copyright — 1988

by K. M. M. SHERIFF

Price : Rs. 23-00.

---

ISBN — 955 — 95096

---

Printed at  
St. Joseph's Catholic Press, Batticaloa.

## எனது நன்றி

இதில் உள்ள அக்தனை நாடகங்களும் அவ்வப்போது இலங்கை வானேலி முஸ்லீம் நிகழ்ச்சியில் ஒலிபரப்பப்பட்டவை, இவைகளை ஒலிபரப்புவதற்கு உதவிய முஸ்லீம் நிகழ்ச்சிப் பிரிவைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும், குறிப்பாக நாடகத் தயாரிப்பாளர்களாகக் கடமையாற்றியவர்களுக்கும், நாடகங்களுக்காகக் குரல் கொடுத்த வாலெலி கலைஞர்களுக்கும்;

நாடகங்கள் ஒலிபரப்பப்பட்டபின் கடிதங்கள்மூலமும், நேர்லூம் எண்ணேப் பாராட்டிய மதிப்புக்குரிய அங்கு நேயர்கள் சகலருக்கும்;

எனது சகல நாடகங்களுக்கும் முத்தான கையெழுத்தில் பிரதி எடுத்துத்தந்த எனது இனிய மருமகள் திருமதி சபைதா மீரான்சாஹிப் (ஆசிரியை) அவர்களுக்கும்;

புத்தகத்துக்கான அட்டைப்படம் வரைந்த நண்பர், திரு. மொரூயன் அவர்களுக்கும்;

புத்தகமாக வெளியீடு பல வழிகளிலும் உதவிய மட்டக்களப்பு புனித வளரூர் கத்தோலிக்க அச்சகத்தின் சகல பிரிவு ஊழியர்களுக்கும், குறிப்பாக பொது முகாமையாளரான எனது மரியாதைக்குரிய வண. சகோதரர் எம். ஓ. தோமஸ் அவர்களுக்கும்;

எனது இதயழூர்வமான நன்றிகள் உரித்தாகுத.

ஜானைதா ஷெரிப்  
காத்தான்குடி.

## இதனுள்...

1.	வானேலி மேடை நாடகங்கள் எழுதுவது எப்படி ?	...	5		
2.	அடிமை	...	...	...	21
3.	சக்கரம் சழல்கிறது	...	...	...	35
4.	பொன்னடை	...	...	...	50
5.	இப்படியும் மனிதர்கள்	...	...	...	66
6.	கனவுகள் கலைக்கப்படுகின்றன	...	...	...	83
7.	மிச்சம் ஒரு எச்சம்	...	...	...	96
8.	வழிகாட்டி	—	—	...	111
9.	பெரிய மனிதன்	...	...	...	122
10.	கடுறு வெட்டி வியாத்து	...	...	...	137

# வாழேல், மேடை நாடகங்கள் எழுதுவது எப்படி?

இந்த தலைப்பில் கட்டுரை எழுதுவதற்கு எனக்கு என்ன தகுதி இருக்கிறது? அதை முதலில் பார்ப்போம்.

நான் ஒரு புச்சிபெற்ற நாடக எழுத்தாளன் அல்ல. நாடகங்கள் எழுதுவது தொடர்பாக எந்தவித ஆராய்ச்சியும் செய்த வனும் அல்ல. எனினும் 1967 தொடக்கம் கடந்த இருபது வருடங்களாக நான் எழுதிய நூற்றுக்கு மேற்பட்ட நாடகங்கள் இவங்கை வாடுவியின் முஸ்லிம் நிமிச்சியில் ஒலிபரப்பப்பட்டுள்ள ஒரேயொரு தகைமைதான் எனக்குண்டு. எனது நாடகங்கள் ஒலிபரப்பப்பட்டவுடன் அவை தொடர்பாக நேயர்களிட மிருந்து எனக்குக் கிடைக்கும் கடிதங்களின் தொகையைக் கொண்டு அவை எந்தளவு அவர்களின் இதயங்களைக் கவர்ந்தன என்பதை அறியமுடிந்தமையால் இக்கட்டுரையை எழுதத் தகுதி யுடையவன் என என்னை நானே திருப்திப்படுத்திக்கொள்கிறேன்.

எனக்குக் கிடைக்கும் கடிதங்களில் வாடுவிலி நாடகங்கள் எழுதுவது எப்படி என பல நேயர்கள் கேட்டெழுதுகிறார்கள். என்ன யாரென்று அறியாமல் அடிக்கடி என்னேடு கடிதத் தொடர்பு வைத்திருக்கும் சிலர் அவர்களின் பெயரில் வாடுவிலி நாடகங்கள் எழுதித் தருமாறு கேட்கிறார்கள். வேறுசிலர் அவர்களின் பெயர்களை நாடக பாத்திரங்களுக்குச் சூட்டுமாறும் வேண்டுகிறார்கள். சில பாடசாலை மாணவ, மாணவிகள் தங்களின் கல்லூரியில் நடிப்பதற்காக மேடை நாடங்கள் எழுதிய ஞப்பு மாறும் கேட்டதுண்டு. பொதுவாக நோக்கின் வாடுவிலில் அவர்களின் பெயரில் நாடகமொன்று ஒலிபரப்பப்படுவதை அவர்களுக்குக் கிடைக்கும் மிகப்பெரிய கெளரவமாகப் பலர் கருதுகிறார்கள்.

இவர்கள் எல்லோரினதும் ஆசையைப் பூர்த்திசெய்வதற் காக்கத்தான் இப்புத்தகத்தை வெளியிடுவதுடன் இக்கட்டுரையையும் எழுதுகிறேன்.

ஒரு நாடகமோ, கதையோ வெளிவருவதால் என்ன கிடைக்கிறது? திருமணமான தம்பகிகள் தங்களின் முதற் பிள்ளையைக் காண எவ்வாறு அவாவுறுகிறார்களோ அவ்வாறே தனது முதலாவது படைப்பை வாலெலுவியில் கேட்க அல்லது பத்திரிகையில் வாச்கக் கூரம்பகாலத்தில் எழுத்தாளன் ஆசைப்படுகின்றன. தனது ஆக்கத்தைப் பல்லாயிரக்கணக்கான நேயர்கள் கேட்கிறார்கள் அல்லது வாச்சுகிறார்கள் என்ற மன நிறைவு அடைகிறான். இதனால் தன்னம்பிக்கை அதிசரிக்கிறது தொடர்ந்து எழுதுவதால் புச்சி கிடைக்கிறது. காலப்போக்கில் பண வருவாய்க்கு வழி பிறக்கிறது. ஓவ்நாடுகளிலென்றால் ஒரேயொரு புத்தகத்தை வெளியிட்டாலே ஓதும், அதனால் கிடைக்கும் ரேயுயல்டி இருக்கும்வரை காப்பாட்டுக்குப் போதுமானதாய் இருக்குமாம்.

இவை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, ஓர் எழுத்தாளன் தனது படைப்பொன்றை வெளியிட்டபின்னர் அதனால் அவனுக்குக் கிடைக்கும் ஆத்மதிருப்தி அளவில்லாதது. தனது அனுபவம், அறிவு, ஆராய்ச்சி ஆகியவற்றைப் பாலித்து சமூக முன்னேற்றத் துக்காக அவனுக் கூறப்படும் கருத்துக்கள் மக்கள் மத்தியில் தாக்கத்தை உண்டாக்குகின்றன.

முதலில் நாடகமொன்றுக்கான கதை எவ்வாறு உருவாக்கப் படுகிறது என்பதைப் பார்க்கலாம்.

நாடகமொன்றை எழுதுவதற்கு முதற்கண் தேவையானது ஒரு ‘கரு’. கரு இல்லாவட்டால் கதையை அமைக்கமுடியாது.

கருவைப் பெறுவது எப்படி எனக் கேட்கலாம்.

அண்டவெளியில் நட்சத்திரங்களைப்போல கருக்கள் எம் முன்னே செறிந்து கிடக்கின்றன. நாம் பார்ப்பவைகளில், கேட்பவைகளில், சொல்பவைகளில், பொதுவாகக் கூறின் நாளாந்து வாழ்க்கையில் நாம் சந்திக்கும் ஒவ்வொன்றிலும் கதைக்கான கருவைப் பெறலாம்.

கடற்கரையில் தோணிகள் அடுக்கிவைக்கப்பட்டிருப்பதைப் பார்க்கிறீர்கள். அவ்வளவு போதும், உங்களுக்குக் கரு கிடைத்து விட்டது. உங்களின் கற்பணை விரிவடைகிறது. ஒரு மீனவன். அவனுக்கு ஒரு மீனை. நான்கு பிள்ளைகள். மூத்தவனுக்கு வயது இருபதுக்கும் அதிகம். மழைகாலமானதால் கடல் கொந்தளிப்பு.

பல நாட்களாகத் தொழிலில்லை. வீட்டில் அரைப்பட்டினி. முத்த மகன் எட்டாம் வகுப்புவரை கல்வி கற்றவன். சிந்திக்கக்கடிய வன். வந்டா வருடம் கடல் கொந்தளிப்பான் காலங்களில் பட்டினி கிடந்துகான் ஆகவேண்டுமா என நினைகிறோன். அதி விருந்து மீள ஏதோ ஒரு திட்டத்தைத் தீட்டுகிறோன். இது ஒரு கதை. இதைப்போல ஏதாவது ஒன்றைச் சிந்திக்கலாம். அதைக் கொண்டு கதை பின்னலாம்.

மரக்தில் இரண்டு அணில்கள் தூரத்தி விளையாடுவதைப் பார்க்கிறீர்கள். அதுபொதும் உங்களுக்குக் கரு கிடைத்துவிட்டது. திருமணமாகாத ஆணும், பெண்ணுமான இருவர். ஆளையாள் குதலிக்கிறார்கள். அணில்களைப்போல பூங்காக்களிற் சுற்றித்திரி கிறார்கள். அவளுக்கு உள்ளூர் ஒரு நோய். அதை அவள் அவனிடம் கூறவில்லை. திருமணத்தை ஒத்தி போட்டுக்கொண்டே போகிறார். இவ்வாறு கதை நடைபோடுகிறது.

பஸ்லில் பிரயாணம் செய்கிறீர்கள். பிரயாணி ஒருவர் மிக அலசரப்படுவது உங்களுக்குத் தொகிறது. சிந்தனையை விரிவாக்கு கிறீர்கள். உங்களின் கதாநாயகன் சொந்தக் கிராமத்திலிருந்து தூர உள்ள பட்டினம் ஒன்றில் வியாபாரம் செய்கிறார். கடைசித் தடவையாக அவர் வீட்டிலிருந்தும் வரும்போது அவரின் மனைவி நிறைமாத கர்ப்பினி. அன்று காலை ஒருவன் கடைக்கு வந்து அவர்கு மனைவியை ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்துள்ளதாகக் கூறிவிட்டுச் சொல்கிறார். அவர் பதறுகிறார். சென்ற தடவை குழந்தை கிடைக்கும்போது அவளுக்கு சிசேரியன் ஆபரேசன். இனிமேல் குழந்தை பிறப்பது அவளுக்கு ஆபத்து என டாக்டர் எச்சரித்திருந்தார். அவரும் மனைவியும் இதுவரை பகிர்ந்துகொள்ளாத ஒர் இரகசியம் அவரிடம் உண்டு. இவ்வாறு கதையை வளர்க்கிறீர்கள்.

பாகையில் நடக்கிறீர்கள். முன்னால் இளவயது பெண் ஞெந்ததி செல்கிறார். அவளின் பினதலை உங்களுக்கத் தெரி கிறது. அதில் தெரிந்த ஒரோயெயரு நரைமயிர் உங்களின் சிந்தனையைத் தூண்டுகிறது. அழகிய இளம்பெண், ஏழை, வயது முப்பதுக்கும் தமிழை. சீதனக கொடுமையால் இதுவரை திருமணம் நடைபெறவில்லை. விரக்தியின் உச்ச நிலைக்குத் தள்ளப்படுகிறார். அவளின் தகப்பன் நாலுபேருக்கு உதவி செய்தவர். அவரிட மிருந்து சிறு வயதில் உதவி செய்தவன் ஒருவன். நோய் காரணமாக சிறுவயதில் தலை நரைத்து விடுகிறது. இவன் அவளை அகஸ்மாததாக சந்திக்கந்தேர்ந்து அவளுக்கு வாழ்வு கொடுத்து

அவனும் வாழ்வு பெறுகிறன். (இது என்னால் எழுதப்பட்ட கதையொன்று)

அதிகாலையில் எழுகிறீர்கள். சேவல் கூவும் ஒலியைக் கேட்கிறீர்கள். இதுவே ஒரு கதைக்கான கருவாக அமையும். காரியாலயமொன்றிக்குப் போகிறீர்கள். அதிகாரி சிடுடுப்புடன் இருக்கிறார். சிந்தனையைத் தட்டிலிடுங்கள். கதை கிடைக்கும். சினிமாபடம் பார்க்கிறீர்கள். கதாநாயகன் கதாநாயகியோடு உரையாடுகிறார். அதில் ஒரு வார்த்தை உங்களின் மனதைத் தைக்கிறது. அதுதான் கதைக்கான கரு.

நீங்கள் சந்திக்கும், பார்க்கும், கேட்கும், பழகும் சகலதிலிருந்தும் கதைக்கான கருவைப் பெறவாம்.

இப்போது உங்களுக்குக் கரு கிடைத்துவிட்டது. அடுத்த தாக்க கதையை அமைக்கவேண்டியதுதான்.

கதை பின்னாத் தேவைப்படுவன நமது அனுபவம், கல்வி, இதுவரை கண்டும் கேட்டவைகள், நம்மொடுகூட வாழும் ஏனைய வாகனின் வாழுக்கைமுறை, அவர்களின் அனுபவங்கள் ஆகியன வைகளாகும். ஆவைசள் எல்லாவற்றையும்விட சிந்திக்கும் இயல்பு மிக, மிக அவசியம். சிந்திப்பது எப்படி என என்னிடம் கேட்காதீர்கள். ஏனென்றால், மனிதன் சிந்தனை செய்யும் ஒரு மிருகம் என்ற கொள்கைக்கு நான் உடன்படுபவன்.

கிடைத்த கருவொன்றைக்கொண்டு எத்தனையோ விதமான கதைகளை அமைக்கலாம். சேரக, சந்தோஷ, ஹாஸ்ய, பரப்ரப பான, மர்மக் கதைகளையெல்லாம் ஆக்கலாம். இண்டு கால்களை யும், கைகளையும் கொண்டு உலகம் முழுவதும் எத்தனையோ விதமான நாட்டியங்கள் ஆடவில்லையா? ஆகவே மேற்காட்டிய பந்திகளில் கூறப் பட்டவைபோன்று, கருவைக்கொண்டு கதையைப் பின்னுங்கள்.

பேனுவைக் கடதாசியில் வைத்தவாறு கதையைப்பற்றி சிந்திக்கத் தொடங்கக்கூடாது. நாம் எழுதப்போகும் கதை என்ன என்பதை முற்கூட்டியே மனதில் சிந்தித்து வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். கதை எவ்வாறு தொடங்குகிறது, நடந்துசெல்கிறது, முடிவடைகிறது என்பதையெல்லாம் எழுதத்தொடங்குமுன் முடிவு செய்துவிடல் வேண்டும்.

வானெலி, அதுவும் குறிப்பாக நமது நாட்டு வானெலி அரசுக்குச் சொந்தமானது. அரசு அணைவருக்கும் பொதுவானது. அதில் ஒலிபரப்பப்படுபவைகளை இந்நாட்டு மக்கள் மட்டுமல்ல, பிற நாடுகளிலும் கேட்கிறார்கள். எனவே வானெலிக்காக நாடகம் எழுதக் கதை பின்னுப்போது பின்வருவன் கவனத்தில் எடுத்துக்கொள்ளப்படவேண்டியனவைகளாகும்.

- (அ) ஒரு மதத்தையோ அல்லது அம்மதத்தைச் சார்ந்தவர்களின் கொள்கை, கோட்பாடுகளைப்போது தாக்கக்கூடியதாக அல்லது அவைகளுக்கு எதிரானதாக அமையாது இருத்தல்.
- (ஆ) நாட்டில் வாழும் ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தைச் சார்ந்த அணைவராலும் ஏகோபித்து ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் ஏதோ பழக்கமொன்று உங்களுக்கு அதிருப்தியானதாகப் படலாம். ஆனால் அதைக் கண்டித்து எழுதக்கூடாது.
- (இ) ஒவ்வொரு மதத்துக்கும் தனிச் சிறப்புவாய்ந்த சிற்சில கொள்கைகளும், கோட்பாடுகளும் உள்ளன. அந்த மத கதாபாத்தி நக்ளைக்கொண்டு நாடகக் கதை அமைக்கும் போது, குறிப்பிட்ட கொள்கைகளுக்கும் கோட்பாடுகளுக்கும் உள்ளேயே உங்களின் கதை அமைதல்வேண்டும்.
- (ஈ) சமயங்கள் பண்பான வாழ்க்கைக்கான வழிகாட்டிகள். சமய அமைப்புக்களில் அல்லது அவைகளின் வழிகாட்டல் களில் எந்தவித குறையும் இருக்காது. ஆனால் குறித்த ஒரு சமயத்தைச் சார்ந்த சிலரோ பலரோ சமய கொள்கை களுக்கு எதிரான எதையாவது செய்யலாம். அது ஒரு தனிப்பட்ட விடயம். பல இலட்சம் பேர் கேட்கும் நாடகத்தில், இத்தகைய சமய முரண்பாடான எதையாவது எழுதி அந்த சமயத்தைப்பற்றி உயர்வாக நினைத்துக் கொண்டிருப்பவர்களுக்கு இழிவான எண்ணுக்களை உண்டாக்கக்கூடியவாறு எழுதாதீர்கள். உதாரணமாக உங்களின் வீட்டுக்குள் ஏதாவது பிரச்சினைகள் இருக்கலாம். அப்போதுதான் வீட்டிலுள்ளவர்கள் ஆளுக்காள் சண்டை பிடித்திருப்பார்கள். எனினும், வெளியார் ஒருவர் வந்து கதவைத் தட்டுப்போது கப்சிப் என அடங்கிவிடுகிறோமே. எதற்காக? நான்கு சுவர்களுக்குள் நடந்த நமது அவலத்தை இன்னெருவர் அறியக்கூடாது என்பதற்காக. நடமைப்பற்றி உயர்வாக நினைத்திருக்கும் அவரின் எண்ணம் தொடர்ந்

தும் அவ்வாறே இருக்கவேண்டும் என்பதற்காக. நமது அவலங்களை நாம் திருத்திக்கொள்ளலாம். ஆனால், நம் மைப்பற்றிய மற்றவர்களின் கணிப்பு சிறைந்துவிட்டால் அதையாற்றியுடியாதுபோய்விடுப. இந்தக் கொள்கைதான் சமயங்களைப் பொறுத்தவரையும் பின்பற்றப்படல் வேண்டும் எனபது என்கருத்து. ஆகவே உங்கள் கதை மூலம் ஒரு சமுகத்தின்தோ அல்லது சமயத்தின்தோ உயர்ந்த கொள்கைசனுக்கு மாறுபாடாக யாரால்து வாழ்ந்தால் இவ்வாறுதான் மற்றவர்களும் வாழ்கிறார்கள் என பிற மதத்தவர்களுக்குக் காட்டிக் கொடுக்காதிர்கள்.

(ஏ) பதவியிலுள்ள ஆளும் கட்சியின் கொள்கைகளுக்கு மாண்பாடான கருத்துக்களைக் கொண்டு கதை பிழங்குதிர்கள். வானேலி அரசு உடமையானது என்பதை மறந்துவிடாதிர்கள். அவ்வாறு எழுதினால் உங்கள் நாடகம் ஒலி ரப்பப்படாது குப்பைக் கூடைக்குச் செல்லும். வானேலி நினையத்திலுள்ள குப்பைக் கூடையை நிரப்ப எதற்காக உங்களின் பல மணி நேரத்தையும், சக்தியையும் வீணையுக்கவேண்டும்?

(ஒ) உங்களுடைய குடும்பத்தில், அல்லது கிராமத்தில் உங்களுக்கு ஒர் எதிரி இருக்கிறார். அவர் உங்களின் மனதுக்குப் பிழிக்காத தனிப்பட்ட எதையோ செய்கிறார். அவருடைய செய்கையைவைத்து அப்பட்டமாக கதை பின்னாதிர்கள். இதனால் பரம்பரைக்கும் சொந்த விரோதங்கள் ஏற்படலாம். எனினும், குறித்த நபர் ஏதாவது சமுக விரோத செயலில் ஈடுபட்டால் அத்தகைய செயல்கள் பிற இடங்களிலும் பரவலாக நடைபெறின் அதை ஒரு கருவாககொள்வதில் தவறில்லை.

(ஏ) உங்களின் கதை சமூக அழிவுக்கு வித்தாக அமையலாம் என்றாலோ, அல்லது ஏதோ ஒரு வகையில் யான்ரயாவது இழி செயல்களுக்குத் தூண்டுவனவாக அபையலாம் என்றாலோ அதை எழுதாதிர்கள். அவ்வாறே இனப் பிரச்சினை, சமூகங்களுக்கிடையில் ஹேதம் போன்றவை உங்களின் கதையால் எழவாம் என நீங்கள் நினைத்தால் அதை எழுதாதிர்கள். இத்தகைய ஆக்கங்கள் ஒவிபரப்பப்படுமா எனபது கேள்விக்குறி.

(ஏ) குறுகிய எண்ணங்களை மக்கள் மனதில் பதியவைக்கக் கூடியதாக கதை அமைக்காதிர்கள்.

(ஒ) சமூகம் பின்னேக்கிச் செல்லக்கூடியதாகவோ அல்லது சமூக அழிவுக்கு வித்திடக்கூடியதாகவோ உங்களின் கதை அமையாமல் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்.

இனி, கதைகள் எவ்வாறு அமைதல் வேண்டும் எனப் பார்ப்பாம்.

இத் எழுத்தாளன் சமூக வைத்தியன். சமூகத்தில் புரை யோடிப்போன நோய்களைக் கண்டுபிடித்து பரிகாரம் செய்ய வழிகாரமாக வர்த்தி வருகிறார்கள். ஒரு சமூகம் பொருளாதாரத்தால், கள்வியால், பண்பால், பக்தியால், கலாச்சாரத்தால், உயர்ந்த கொள்கை கோட்பாடுகளால் மலர்ச்சியடைவதற்கு, தன்னிறைவு காண்பதற்கு முதற்கண் வழிகாட்டுபவன் எழுத்தாளனேயாகும்.

எழுத்தாளன் எத்தகைய கருத்துக்களை சமூகத்தின் முன்னே கொண்ரவாம் என்பதற்கு பின்வரும் சில ஆலோசனைகளைத் தர விரும்புகிறேன்.

- (அ) உங்களின் கதை, இதுவரை ஒருவர் கொண்டுள்ள முடப்பழக்கங்களை இல்லாமலாக்க உதவலாம்.
- (ஆ) ஒரு குடும்பம் பொருளாதாரத்தாலும், கள்வியாலும் முன்னேற உதவக்கூடியவாறு கதை அமைக்கலாம்.
- (இ) மற்றவர்களின் வெயர்வையில் வாழுக்கை நடத்தாது, கயக்கிலில் நின்று சுயமாக தன்னப்பிக்கையுடன் வாழ வூக்கப்படுத்துவதாக எழுதலாம்.
- (ஈ) சமூகத்திலுள்ள குறைகளைச் சுட்டிக்காட்டி பரிகாரம் கூறலாம்.
- (உ) சொல்லாலும், செயலாலும், சிந்தனையாலும் பிற உயிர்களுக்குத் துன்பம் விளைக்காத கனவுண்களாக ஒவ்வொருவரும் வாழ வழிகாட்டலாம்.
- (ஊ) நான் என்ற அகங்காரமும், ஆசைகளுமே மனித வாழ்வைப் படுகுழிக்கு இட்டுச் செல்லும் காரணங்கள் எனகதைகள் மூலம் காட்டலாம்.
- (எ) ஒவ்வொருவரும் மன நிறைவுடன் வாழ உங்களின் அனுபவங்களையும், அறிவையும் அவர்களுடன் பகிர்ந்துகொள்ளக்கூடியவாறு கதை பின்னலாம்.

(7) உயிர்களின்மேல் அண்பு, பிறருக்கு உதவுதல், பிறரைக் கைதூக்கிவிடல், சமூக முன்னேற்றம், அரசியல் விழிப்பு. மோசடிகளுக்கெதிரான போராட்டம், சமூக விழ்ராதி களைக் காட்டிக்கொடுத்தல், சுய முன்னேற்றம், சூட்டு வாழ்ச்சை, கிராமிய வழிப்புணர்வு, ஏழைகளைச் சுரண்டி வாழ்தல்போன்ற இன்னேரவன பல விடயங்களிலும் கலை புணியலாம்.

கதை பின்னுவது உங்களின் கற்பனைத்திறனைப் பொறுத்தது. எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு சிந்திக்கிறீர்களோ அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு சிறந்த கதையொன்றை உருவாக்கலாம். உங்களின் கதையைக்கொண்டு உங்களையே மக்கள் எடைபோடுகிறார்கள் என்பதையும் மறந்துவிடாதீர்கள்.

இப்போது கதையை உருவாக்கிவிட்டார்கள். இதுதான் எழுதப்போகும் கதை என மன சுக்குள் முடிலாகிவிட்டது. இனி, நடக்கத்துக்கான காட்சிகள் எவ்வாறு அமையலாம் எனப்பார்ப்போம்.

முப்பது நிமிடங்களுக்கு ஒலிபரப்பப்படும் நாடகமெனில் சாதாரண கையெழுத்தில் சுமார் இருபதுக்கும் இருபத்திநான்கு பக்கங்களுக்கும் இடைப்பட்டதாக அமைதல் வேண்டும். அதாவது ஐந்து நிமிடங்களுக்கு மூன்றரை அல்லது நான்கு பக்கங்கள். காட்சிகள் எத்தனையும் அமையலாம். அதற்காக முப்பது நிமிடங்களுக்கு பதினைந்து காட்சிகளோ அல்லது இரண்டே இரண்டு காட்சிகளோ அமைதல் கூடாது. பொதுவாக நாலுக்கும் ஏழுக்கும் இடைப்பட்டதாக அமைதல் விரும்பத்தக்கது.

எழுதுவதற்குத் தொடங்குமுன்னர், காட்சிகளை ஒழுங்காக அமைத்துக்கொள்ளுங்கள். முதலாவது காட்சியில் யார் யார் வருகிறார்கள் என்பது மக்கப் பிரதானமானது. நேயர்கள் நாடகத்தைக் கேட்பதற்குத் தூண்டுவது இக் காட்சிதான். நாடசத்துக்கான அறிமுகம், கடத் எவ்வாறு நகாப்போகிறது, கதையின் குறிக்கோள் என்ன, பாத்திரங்கள் எத்தன்மை வாய்ந்தவை என்னவெல்லாமே முதலாவது காட்சியில் உள்ளடக்கப்படல் வேண்டும். இக் காட்சியில் காட்டும் பாத்திரங்களின் தன்மைகள் பின்னால்லரும் காட்சிகளில் மாருமல் பார்த்துக்கொள்ளல் அவசியம். உதாரணமாக கதாநாயகனை ஆரம்ப காட்சியில் ஒர் அப்பாவியக் காட்டக்கூடியவாறு வசனம் எழுதிவிட்டு, மற்றக்காட்சி யொன்றில் முழு முடிவுக்குக் காட்டினால் கேட்பவர்கள் நம்பமாட-

டார்கள். அதேபோல அடக்கமான பெண்ணைக்க் காட்டப்பட்ட ஒருத்தி பின்னர் அடங்காப்பிடாற்யாக வசனம் பேசுவது சரியாக அமையாது. பிறக்கும்போது முடிமென்றால்...என்ற பழமொழியை என்னிப்பாருங்கள். அடக்கமான பெண் எப்போதும் அடக்கமானவள்தான். தனசு எதர்ப்பைக்காட்ட சந்தர்ப்பம் நேரும் போது அடக்கத்துடனேயே தெரிவிப்பாள். ஆகவே, ஒரு குண இயல்பான நல்ல பாத்திரம் பின்னர் சிறைவறுவது பொதுவாக நடக்காத ஒன்று. ஆனால் கெட்ட இயல்புள்ளவர்கள் திருந்து வதாக அமைவது பொதுவானது.

காட்சிகளின் அமைவைக்கொண்டு நாடகம் எவ்வாறு முடிவடையும் என்ற எண்ணத்தை கேட்பவர்கள் முற்கூட்டியே தீர்மானிக்காதவாறு எழுதுவது ஓர் உத்தி. இது நாடகத்தை விரும்பிக் கேட்கவைக்கும். புதக்கருத்துக்களைப் புகுத்துவது கேட்பவர்களின் உள்ளங்களைத் தொட்டுத் திறக்கவைக்கும்.

ஒரு நாடகம் எவ்வாறு இருப்பினும் மிகச் சிறிதாகவாவுதல் கொஞ்சம் ஹாஸ்யத்தைப் புகுத்திப் பாருங்கள். நாடகங்களுக்கு ஹாஸ்யம் உப்புபோல.

ஒரு பெண் திருமணம் செய்கிறாள். கர்ப்பினி ஆகிறான். பின்னொ பிறக்கிறது. சந்தேகமாக வாழ்கிறான். இவ்வாறும் கதை அமைக்கலாம். ஆனால் எடுப்பாது. இது போற்றவைகள் எப்போதும், எங்கும் நடைபெறுகின்றன. இதில் எந்த புதுமையும் இல்லை. ஆகவே இத்தகைய கதைகள் உப்புச்சப்பில்லாமல் சப்பென ஆகிவிடுகின்றன. இசன்படி பார்த்தால், கதையின் முடிவுக்கு மிக மிக முச்சிபத்துவம் கொடுத்தல் அவசியம். திருப்பங்கள் எதிர்பாராமல் அமைதல், முடிவுகள் கேட்பவர்களின் தீர்மானங்களுக்கு முற்றிலுமே எதிராக அமைதல் போன்றவை தீந்யர்களை பெரிதும் ஈர்க்கக் கூடியவை.

நாடகமொன்று ஒவிபரப்பப்பட்டது, கேட்டோம் என்ற எண்ணத்தைக் கேட்பவர்கள் சொள்ளாமல், ஒவிபரப்பப்பட்டு முடிந்தபின் அதுபற்றி வீட்டிலுள்ளவர்கள் விவாதக்கக்கூடியவாறு அல்லது அதுபற்றி சிந்திக்க வைக்கக்கூடியவாறு அமைதல் வேண்டும். பதுளை நகரிலுள்ள பாடசாலையொன்றில் ஒருநாள் மாணவி யொருவர் வகுப்பில் அழுதுகொண்டிருந்தாராம். எனக்குத் தெரிந்த ஆசிரியையொருவர் மாணவியிடம் அழுவதற்கான காரணத்தைக் கேட்டபோது, முதல்நாள் இரவு ஒவிபரப்பப்பட்ட எனது

நாடகமொன்றின் கதாநாயகியை நினைத்து அழுவதாக சொன்ன ராம். அந்த ஆசிரியைப் பொறிட்டு இதைக் கூறினார்.

இப்போது காட்சிகளை மனதுக்குள் அமைத்துவிட்டார்கள். அடுத்தது பாத்திரங்களுக்கான பெயர் குட்டுவது.

கதாநாயகன் தற்கால இளைஞன். நாகரீகமானவன். அவனுச்சு நவீன பெயரொன்றைச் சூட்டுக்கள். நாயகியைப் பொறுத்தும் இதுவே, வயதான பாத்திரமெனில், பழைய கால பெயராக பார்த்துக்கொள்ளுங்கள். முரடனாக இருந்தால் பாத்திரத்துக்கேற்ற முரடடூத் தன்மையான பெயர். ஏழுபிள்ளை நல்லதங்காள் கதையில் வரும் வில்லியின் பெயரைப் பாருங்கள். மூளி அவங்காரி. பெயரைக்கொண்டே பாத்திரத்தின் தன்மையை எடுப்போட்டுவிடலாம். உங்களின் கதை இன்னும் நாற்பது வருடங்களுக்குப்பிறகு நடைபெற்றும் ஒன்றுக இருப்பின், சம்பவங்களுக்குக் கூட எவ்வாறு சிந்தித்தீர்களோ அவ்வாறே பாத்திரப் பெயர்+ஞூக்காகவும் சிந்தியுங்கள். அப்போது என்ன பெயர்கள் வைப்பாகள் என ஆராய்ந்து கண்டுபிடியுங்கள்.

ஓலிபரப்பும் நேரத்தினுள் அமையச்சூடிய கதை, காட்சிகளின் அயைப்பு, பாத்திரங்களின் பெயர்கள் எல்லாமே இப்போது தயார். ஒன்றைமட்டும் மறக்காதீர்கள். அதாவது நாடக பாத்திரங்கள் எத்தனை என்பது.

வானேவி நாடகமாயின் ஜெக்டு அல்லது ஆறுக்குமேல் போக விடாதீர்கள். ஏனெனில், நாடகங்களைத் தயாரித்து ஓலிபரப்புவு தற்காக வருடமொன்றுக்கு முற்கூட்டியே ஒதுக்கப்படும் பணத்தொகையை மட்டும் தான் நிலையத்தினர் செலவிடலாம். நாடகத்தில் கலந்துகொள்ளும் ஒவ்வொருவருக்கும் சன்மானம் கொடுப்பதற்கேண்டும். பாத்திரங்களின் எண்ணிக்கை கூடினால் நாடகதயாரிப்புக்கான செலவு அதிகரிக்கும். ஒதுக்கப்பட்ட தொகை திட்டமிடப்பட்ட காலத்துக்குமுன்னர் முடிவடைந்துவிடும். இதுவே எத்தகைய சிறப்பான நாடகமாக இருந்தாலும், பாத்திரங்களின் எண்ணிக்கை கூடும்போது ஒதுக்கிலிடுவார்கள்.

இனி வசனங்கள் எவ்வாறு அமைதல்வேண்டும் என்பதைப் பார்க்கலாம்.

வசனங்கள் பாத்திரங்களைப் பொறுத்து எழுதப்படல்வேண்டும். சாதுவான ஒருவர் கதைப்பதற்கும், முரடடூத் தன்மையுள்ள

இன்னேருவரின் உரையாடலுக்கும் இடையே நிறைய வித்தி யசங்கள் உள்ளன. துக்கமான சந்தர்ப்பங்களில் கொள்கியிடும் வார்த்தைகளுக்குர், மதிழ்ச்சியன், ஆச்சரியமான, பரபரப்பான வேலைகளில் கொள்கியும் வசனங்களுக்கும் இண்டயில் வேறுபாடுகள் உள்ளன. இவைகளை எழுததான் இனம் காணல் அவசியம். வசன அமைப்பில் தான் நாடகத்தின் வெற்றியே தங்கியுள்ளது. வாரெனில் நாடகத்தில் வசனங்களைக் கொண்டுதான் கேட்பவர்கள் பாத்திரங்களை எடைபோடுகிறார்கள். குறித்த பாத்திரம் முதியவரா, இளைஞரா, சிறுமியா, ஏழையா, பணக்காரன், கல்வி கற்றவரா, நாகரீகமானவரா, பட்டிக்காட்டானை என்பதெல்லாம் வசனத்தைக் கொண்டுதான் இனம் காணப்படுகின்றன. மேடை நாடகமெனில் பாத்திரங்களை நேரடியாகப் பாாத்து அவர்களின் தன்மைகளை, வயது வித்தியாசங்களை, குண இயல்புகளையெல்லாமே அறியலாம். வாரெனியில் அபபடி அலல.

நாட்டின் ஒரு பகுதியில் மட்டும் வழக்கத்திலுள்ள பேச்சு வழக்கில் வசனம் எழுதினால் ஒலிபரப்பப்படுமா என்பது சந்தேகமே. வாரெனில் நாடகங்களில் வழக்கமாக பங்குபற்றும் கலை ஞர்கள் குறிப்பிட்ட பேச்சு வழக்கை அறியாதவர்களாக இருக்கலாம். அல்லது அவர்களை வலிந்து பேச வைத்தாலும் சரளமாக பேசமுடியாமல்போகின் நாடகம் சோபை இழந்துவிடும்.

சில வருடங்களுக்கு முன்னர் வாரெனில் நாடக எழுத்தாளர்களை அமைத்து ஆலங்கை வாரெனில் முஸ்லிம் நிதிமுசிசிப் பிரிலினர் கருத்தரங்கு ஒன்றை நிலையத்தில் நடாத்தினார். அதில் கலந்துகொள்ளும் சந்தர்ப்பம் எனக்கும் கிடைத்தது. ஓர் எழுத்தாளர் தனது பாக்கி பேச்சு வழக்கில் எழுதப்படும் நாடகங்களுக்கு வாரெனில் நிலையத்தினர் முக்கியத்துவம் கொடுப்பதில்லை எல்ல குறையைச் சுட்டிக்காட்டினார். இக்குறை பொருத்தமான ஒன்றுக் எனக்கும் பட்டது. அதற்குப் பதிலளித்த பணிப்பாளர், அத்தகைய வசனங்களைச் சரளமாக பேசக்கூடிய கலைஞர்கள் தங்களிடம் இல்லாததைச் சொன்னார். இதுவும் உண்மைதான்,

உதாரணமாக கிழக்குமாகாண பேச்சு நடைகளை இப்பகுதி யைச் சேர்ந்த ஒருவருக்கே சரளமாக பேசமுடியும். இத்தகைய வருக்கு குரல்வளம், ஏற்ற இறக்கங்களுடன் பேசக்கூடிய ஆற்றல் எல்லாமே அமைந்திருத்தல்வேண்டும். அத்தகைய ஒருங்கரை நடக்கத்தில் கலந்துகொள்ள நிலையத்துக்கு அழைப்பதாயிக் பிரயாணச் செலவு, சணமானம் என பெரிய தொகை செலவழிக்க நேரும்.

அதைத் தவிர்ப்பதற்காக நாடகத்தையே ஒவிபரப்பாமல்விட நேரலாம்.

எனவே, சாளமாக எவரும் பேசக்கூடியதான் வசனங்களை அமைத்துவேண்டும்.

ஒரு பாத்திரம் பேசம் வசனம் மிக நீளமானதாக இருத்தல் கூடாது. ஒரேரூச்சில் பேசுவதற்கு சில கலைஞர்களைப் பொறுத்த வரை சிரமமாக இருக்கலாம். அவர்கள் பிழையின்றி, திகித்தினரூபல் பேசுவதற்கு ஏற்றுறப்போல வசனங்கள் இருத்தல் வேண்டும்.

வயதான கிராமப்புற ஆண் ஒருவர் நவநாகரீக வசனங்களைப் பேசினால் கேட்பவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டார்கள். அவ்வாறு பேசுத்தான் வேண்டுமெனில் நாடகத்தில் அவர் வரும் முதலாவது காட்சியிலேயே, அவர் இத்தகைய விடயங்களில் கைதேர்ந்த வர் என்பதை சாட்டமாட்டயாகக் காட்டிவிடுதல்வேண்டும்.

வசனங்களில் உயிரோட்டம் இருத்தல் அவசியம். கேட்பவர் களின் மனதில் வான் அமைப்பு பதியக்கூடியவைகளாகவும், மீண்டும் உருப்போட்டுப் பார்க்கக் கூடியவைகளாகவும் இருப்பது விரும்பத்தக்கது.

ஒரே விடயத்தை இரு தடவைகளில் கூறுதீர்கள். கதைக் குத் தேவையற்ற வசனங்களை எழுதாதிர்கள். சமூக நாடக மெனில் வர்ணனைகளை முடிந்தவை தவிர்த்துவிடுங்கள். ஒரேயொரு வசனத்தால் கூறக்கூடிய ஒன்றுக்கு ஒன்பது வாக்கியங்களை அமைக்கவேண்டாம்.

நாடகத்தின் ஒவ்வொரு காட்சியிலும் கலந்துகொள்ளும் பாத்திரங்கள் தீசுவண்டுப் வசனங்களை முற்கூட்டியே சிறந்துவைத்துக்கொள்வது சிறந்த நாடகம் எழுதுவதற்கான ஒரு யுக்தி யாகும்.

நாடக வசனங்கள் உயிருள்ளதாக அமைய உங்களுக்கு மிகக் குறைந்தவைக்காவது நடித்துப்பேசுத் தெரிந்திருத்தல் வெண்டும். நீங்கள் அமைக்கும் வசனங்களை பாத்திரமாக மாறி பேசிப் பாருங்கள். உங்களின் பேச்சு உங்களுக்கு எந்தவைக்கு திருப்தியளிக்கிறது என்பதை மதிப்பிடுங்கள்.

இப்போது கதை, காட்சிகள், பாத்திரங்கள், வசனங்கள் எல்லாம் தயாராகிவிட்டன. நீங்கண் ஓர் ஆரயப் எழுத்தாள்

ராகில் ஒன்று செய்யுங்கள். உங்களின் கதையை, காட்சிகளை பெல்லாம் உங்கள் முன்னேற்றம் குறித்து மகிழ்ச்சியடையக்கூடிய ஒரு சிநேகிதரிடமோ அல்லது பல சிநேகிதாசனிடமோ சொல் விக் காட்டுங்கள். அவரின் அல்லது அவர்களின் அபிப்பிராயங்களைக் கொண்டுங்கள். தவிர, காட்சியமைப்பு போன்றவற்றை மறந்துவிடவீர்கள் என கருதினால் கடதாசியொன்றில் சுருக்கமாக குறித்து வைத்துக்கொள்ளுங்கள்.

அடுத்தது, எழுதத் தொடங்குவதுதான்.

ஏற்கனவேயே சிந்தித்து, திட்டமிட்டு, முடிவு செய்திருந்த வைகளை ஒவ்வொரு காட்சியாக எழுதுங்கள். எழுதும் போது பிழைவிட தீர்கள். உங்களுக்கு இலக்கண அறிவு அபசியம். சமூக நாடகமாயின் சாதாரண பேச்சுவழக்கில் எழுதுகல் மிக முக்கியபானது. ராஜா ராணிக் கதையாயின் சற்று இலக்கண சுத்தமாக எழுதுதல் வரவேற்கக்கூடியது. பேசும்போது நாகரு உடையக்கூடிய வசனங்களை எழுதி எழுத தீர்கள். பாத்திரங்கள் பேசும்பாங்கு மிக சாதாரணமாக உள்ளதா என்பதை பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்.

நாடகத்தின் கடைசிக் கட்டத்தை எழுதும்போது சில நோங்களில் மனம் அமைதியிழந்து பரபரப்படையும். பொறுமையை மிக்காமல் ஆழமாக சுந்தத்து எழுதுங்கள். வார்த்தைகளைப் பொறுக்கி எடுத்து உபயோகியுங்கள்.

இப்போது நாடகத்தை எழுதிவிட முர்கள். நோத்தைக் குறித் துக்கொண்டு சற்று சப்தமிட்டு வாரெனுலியில் வாசிப்பதுபோன்ற ஏற்றி இறக்கி வாசியுங்கள். லீட்டிலுவாவர்கள் கேட்கக்கூடிய வாரு வாசிப்பது நல்லது. ஏனெனில் அவர்களின் அபிப்பிராயங்களுக்கேற்ப தேவையெனில் மாற்றம் செய்யலாம். வாசிக்கும் பேது நேரம் கூடுதலாக எடுப்பின தேவையற்ற வசனங்களை நீக்கிவிடலாம். நேரம் குறைந்து காணப்படின் வசனங்களைப் பொருத்த மான இடங்களில் சேர்த்துவிடலாம்.

நாடகம் உங்களின் மனதுக்கு மிகவுமே பிடித்துவிட்டது. உங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் திருப்தி தெரிவிக்கிறார்கள். இனி என்ன?

அழகான எழுத்தில் தாளின் ஒருபக்கத்தில் மட்டும் நாடகத்தை அப்படியே பிரதிபண்ணுங்கள். நாடகமொன்று ஓலிபரப்

புக்காகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படும்போது அழிய எழுத்தும் ஒரு காரணமாக அமைகிறது என்பதைக் கவனத்தில் கொள்ளுங்கள். பிரதிசெய்து முடிந்தபின் மீண்டும் வாசித்துப்பார்த்து, எழுத்துப் பிழைகள் இருப்பின் அழித்துத் திருத்தி, பூண் திருப்தியடைந் துள்ளீர்களா என்பதைப் பார்த்தபின், குறித்த நாடகத்தை ஒலிபரப்ப நடவடிக்கை எடுக்குமாறு கேட்டு கடிதமொன்றுடன் தபாலில் அனுப்பிவிடுங்கள்.

வானேலி, மேடை நாடகங்களுக்கான வித்தியாசங்களாக பின்வருவனவற்றைக் கருதலாம்.

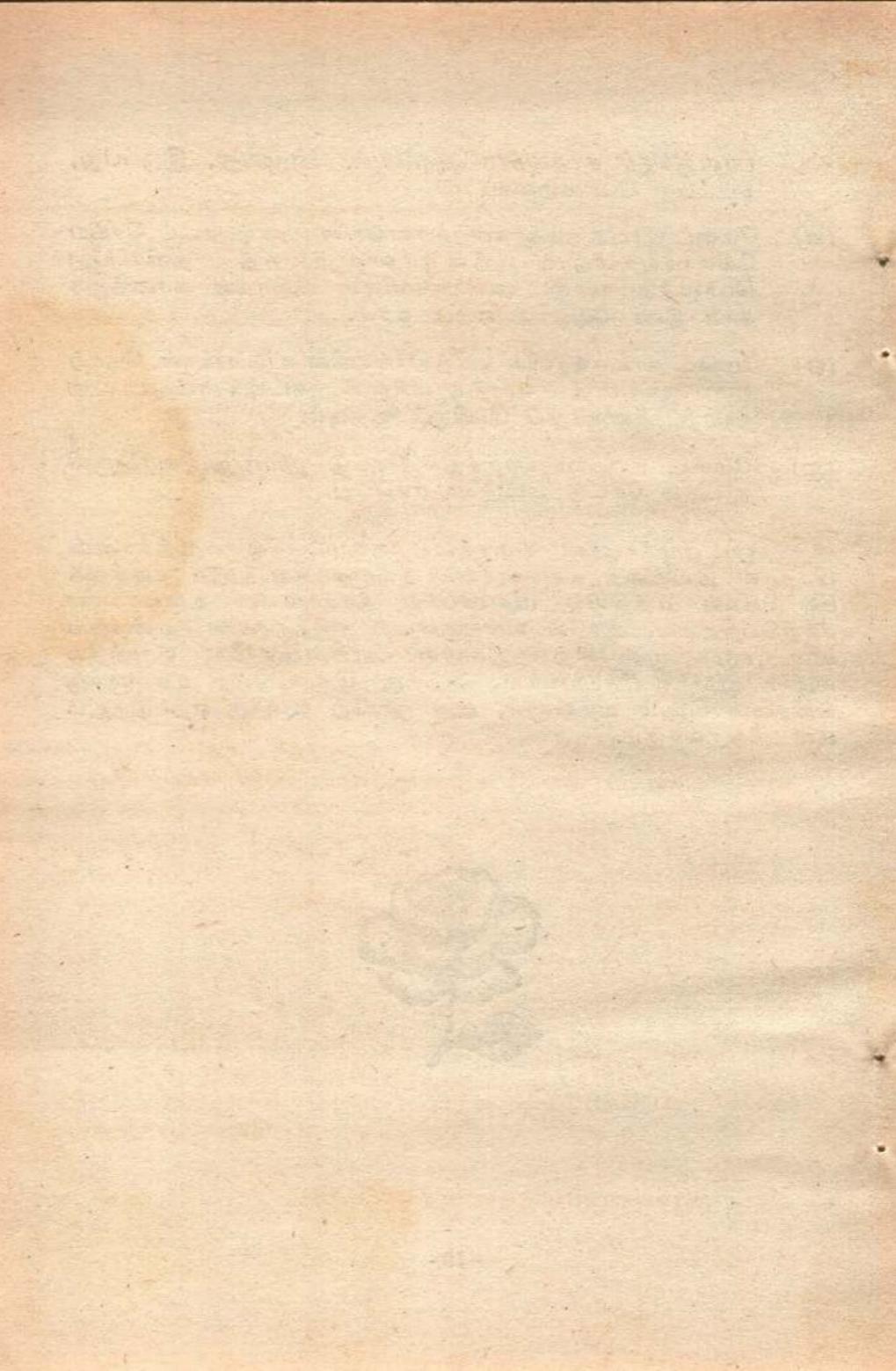
- (அ) மேடைகள் ஆகடமையானவை அல்ல. எழுத்தாளன் தனது சுய கருத்துக்களைத் தெரிவிக்கலாம். எனினும் நாடகம் மேடையீரமுன் தணிக்கைச் சபையினரின் அனுமதி யைப் பெறல்வேண்டும். மேடை நாடகத்தில் கருத்துச் சுதந்திரம் சர்றுக் கூட உள்ளது.
- (ஆ) மேடை நாடகங்களில் பாத்திரங்களின் இயல்புகள் அறி முகப்படுத்தப்படவேண்டிய தேவை எழுது. பார்வையாளர்கள் பார்த்துத் தெரிந்துகொள்வார்கள்.
- (இ) மேடையில் நடிகர்களின் முகபாவங்கள் பிரதான இடம் பெறுகின்றன. பத்து வார்த்தைகளால் சொல்லவேண்டியதைக் கண் பார்வையொன்றுல் விளங்கப்படுத்தலாம். ஆகவே வளவளா வசனங்கள் தீவைப்படாது.
- (ஈ) ஒவ்வொரு காட்சியும் எந்தச் சூழலில் எங்கே நடைபெறுகிறது. அங்கு என்னென்ன பொருட்கள் உள்ளன, என்பதெல்லாம் காட்சியின் தொடக்கத்தில் மேடை நாடகப் பிரதிகளில் காட்டப்படலவேண்டும். அப்போது தான் நாடக தயாரிப்பாளர் எழுத்தாளனின் சிந்தனை ஒட்டத் துக்கமைந்த காட்சிகளை அமைக்கமுடியும். வானேலி நாடகத்துக்கு இது தேவையல்ல.
- (ஊ) மேடை நாடகக் காட்சிகள் சர்று நீளமாக இருந்தாலும் பாதகமில்லை. நாடகத்துக்கு ஏற்றுற்போல நேரத்தைத் தீர்மானித்துக்கொள்ளலாம். வானேலி யில் அவ்வாறு அல்ல. நேர அளவு மிக முக்கியமானது.
- (ஓ) மேடை நாடகம் எழுதும்போது, பாத்திரமொன்று இரண்டும் விதத்தை அடைப்புக்குறிக்குள் காட்டுவது தயாரிப்

பாளருச்குச் சாதகமாக அமையும். எழுவது, இருப்பது, நடப்பது போன்றவை.

- (எ) மேடை நாடக நடிகர்கள் வசனங்களை மனப்பாடம் செய்ய வேண்டியுள்ளதால் நீளமான வற்றைத் தலீர்ப்பது பொருத்தமானது. அல்லாதுவிடின் அவர்கள் வசனத்துக்காக திண்றவேண்டி ஏற்படலாம்.
- (ஏ) மேடை நாடகங்களில் பாத்திரங்களின் உடுப்புக்கள், தோற்றம் ஆகியவை எழுத்தாளரினால் சுட்டிக்காட்டப்படல் தயாரிப்பாளருக்குப் பெரிதும் உதவும்.
- (ஐ) மேடை நாடகம் பார்த்துக் கேட்டு ரசிப்பது. வானேவி நாடகம் கேட்டு மட்டுமே ரசிப்பது.

ஓர் ஒழுக்கமான சமூகத்தை அமைப்பதில் எழுத்தாளன் பிரதான இடத்தை வகிக்கிறான். அவனுல் கூறப்படும் கருத்துக்கள் மக்கள் பத்தியில் மிகப்பெரிய தாக்கங்களை உருவாக்கும் சக்திபெற்றவை. ஆகவே உங்களுடைய கருத்துக்களை, என்னங்களை, சமூக முன்னேற்றத்துக்கான அபிலாசைகளை எழுத்தில் வடிக்க முயற்சி செய்யுங்கள். அதற்கு இக்கட்டுரை உங்களுக்கு சிறிதளவாகினும் உதவினால், அது ஒன்றே எனக்கு ஏற்படுத்தும் மன நிறைவாகும்.





காட்சி : 1.

இடம்: மாஹிரின் வீட்டின் வரவேற்பு அலை  
பாத்திரங்கள்: நவாஸ், மாஹிர்

மாஹிர்: ஹல்லோ நவாஸ்! வாடா... வா, எப்படா அருக்கு  
வந்தே?

நவாஸ்: வந்து ரெண்டு, முனு நாளாச்சு. என்ன உன் வீட்டில்  
யாரையுமே காணல்ல?

மாஹிர்: உம்மா இருக்காங்களே. உம்மா... நவாஸ் வந்திருக்  
கான். தேத்தன்னி ஊத்துங்க.

நவாஸ்: எதுக்குடா அவங்களைக் கஸ்டப்படுத்தறே? சும்மா இரு.  
கதைக்கலாம்.

மாஹிர்: எதுடா கஸ்டம்? காலமில்லாக் காலம் வந்திருக்கே.  
அக்கவுண்டன்ட் ஆகி எப்ப கொழும்புக்குப் போனுயோ,  
அதுக்கப்பறும் உன்னை இப்போ பார்க்கும்போது எப்படி  
இருக்கு தெரியுமா?

நவாஸ்: எப்படி இருக்கு?

மாஹிர்: கரடி பிறை கண்டாப்ள. (சிரிக்கிறான்)

நவாஸ்: என்னடா செய்யலாம். உத்தியோகம்னு... பொறுப்புக்  
கள் வந்துட்டா... இப்படித்தான். படிச்சிட்டு வேலை இல்  
லாம் இருக்கிறப்போ, நானும், நீயும் எப்படியெல்லாம்  
திரிந்து பொழுதைக் கழித்தோம். எப்படி சொகமா இருக்  
கியா?

மாஹிர்: அதுக்கொண்ணும் குறைச்சலில்லை.

நவாஸ்: சம்மாதான் இருக்கியா?

மாஹிர்: வேலை எதுவும் கிடைக்கல்ல. சவுதிக்குப்போக ஏஜன் டிடம் காக் கட்டி இருக்கேன். அவன் அந்தா லிசா வருது, இந்தா கூஜா வருதுன்னு ஏமாத்திக்கொண்டே இருக்கான். ஆமா... உண்ணப்பத்தி என்னென்னவெல்லாமோ கேள்விப் பட்டேன். உண்மையா?

நவாஸ்: எதைக் கேக்கே?

மாஹிர்: தொறைக்குக் கல்யாணமாமே. எப்படா...?

நவாஸ்: அதைக் கேக்கியா? நான் உன்கிட்டே இப்போ வந்ததே அதுக்காகத்தான். இந்தா இன்விடேஷன். படித்துப் பாரு. எல்லாமே தெரியும்.

மாஹிர்: படிக்கிறது இருக்கட்டும். என்னவோ உன் மாமி மகளைத் தான் முடிக்கப்போரே, அதுக்குத்தான் உன் உம்மா சாரைக் கூறை போட்டா அப்பழன்னு அடிக்கடி சொல்வாயே. அதை விட்டுட்டியாமே. உண்மையா?

நவாஸ்: (சோகத்துடன்) உண்மைதான் மாஹிர்.

மாஹிர்: என்னடா நடந்தது?

நவாஸ்: அது பெரிய கதை. அதைச் சொல்ல இப்போ நேரம் இல்லை. ஆனால்... என்னைப்போல வறியவங்க, அதுவும் நாலைந்து தங்கச்சிமாரோட பிறந்தவங்க திருமணம் தொடர்பாக இலட்சியங்களை மனதிலே வைச்சுக்கொள்ளவே கூடாதுடா.

மாஹிர்: ஏன் சொல்லே?

நவாஸ்: எனக்கு என்னவோ என் மாமி மகளை முடிக்க விருப்பம் தான். ஆனால் அவங்க ஏழைங்க. நானும் ஏழை வயிற்றிலே பிறந்தவன். எனக்கு இன்னும் முனு தங்கச்சிமார் இருக்காங்க, அவங்களுக்கு வீடுகட்டி. நான்கேடி, சிதனம் கொடுத்து கல்யாணம் செய்துவைக்க என் சம்பளத்திலே யிருந்து என்னாலே முடியாது. என் வாப்பாவாலேயும் முடியாது யாராவது வளியவந்து அவங்களைத் திருமணம் செய்வாங்கன்னு அந்த என்னமே முயற்கொம்பு.

மாஹிர்: அதுக்காக?

நவாஸ்: என்னை என் வாப்பா ஒரு ஸ்ட்சத்துக்கு இப்போ விக்காரு. 'மாமிமகள் என்னடா மாமிமகள். அவனும் பென்

தான். நீ இப்போ முடிக்கப்போற மூசின் முதலாளியின் மகனும் பெண்தான். பெண்ணுங்கு பெண் கிடைக்குது. பணத்துக்கு பணம் கிடைக்குது'ங்ரூர். நான் என்னடா செய்றது?

மாஹிர்: உண்ணமதான். உன் மாமனூர் உள்க்குத் தரப்போன்றும் பணத்தைக்கொண்டு உன் தங்கச்சிமாரில் ஒன்றைத்தானும் உன் வாப்பா கரைசேர்க்கலாமில்லே.

நவாஸ்: அதுக்காகத்தான் நான் விலைபோறன்.

மாஹிர்: பா...வம்டா உன் மச்சி!

நவாஸ்: நான் என்னடா செய்யவாம்? ஒரு பக்கமா பார்த்தா எனக்கு இதிலே துக்கமே இல்லை.

மாஹிர்: என்ன சொல்லே?

நவாஸ்: எனக்கும் என் மாயி மகனுக்கும் இதுவரையிலே எந்த 'இது'வும் இல்ல. எனக்காக அவனுக்கு சாலைக் கூறை போட்டதைத்தயிர, அப்புறம் ஒன்றையும் இல்ல. நான் அவளை முடிப்பேன்னு அவ காத்துக்கொண்டிருக்கல்ல. ஆனால், அவர்களை நான் அவளை முடிச்சி அவனுக்கு ஒரு நல்ல வாழ்வைக் கொடுத்து எனக்கும் அவ்வாரை ஒரு வாழ்க்கையை அமைத்துக்கணும்னு நான்தான் எண்ணியிருந்தேன். அவர்களோதான்.

மாஹிர்: இப்பத்தான் உள்கெள்ள கொறைஞ்சபோயிட்டு. உன் வாப்பா சொன்னதுபோல் பொண்ணுங்குப் பொண், பணத்துக்குப் பணம். உன்னை முடிக்கப்போறவு கொன்வன்டல் படிச்சதா என் உம்மா சொன்னாங்க. விசயம் தெரிந்த பெண்ணை இருப்பா. அப்புறம் உள்கெள்ள! எல்லாம் இன்பமயம் பாடலைப் பாடவேண்டியதுதான்.

நவாஸ்: என்னவோ, உன் சொல் பலிச்சுடனும். மாருக, படித்த, பணக்கார பொண்ணுக ரொம்ப கர்வம் பிடித்தவங்களா இருப்பாகன்னும் சொல்ருங்களே. நான் கட்டிக்கப்போறவு அப்படி இருந்துட்டா நான் என்னடா பாடனும்?

மாஹிர்: இருக்கவே இருக்கே 'எங்கே நிம்மதி' பாட்டு. (சிரிக் கிழுர்கள்) நவாஸ்... உன் தங்கமான மனதுக்கு, உனக்கு நல்ல வாழ்க்கை அமைஞ்சுதலும். அதற்காக நான் பிரார்த்திக்கிறேன். முடிடா.

நவாஸ்: மாஹிர்... கல்யாணத்துக்கு முன்கூட்டியே வந்துடு. பரபரப்பிலே எனக்கு கையும் காலும் இயங்காம விட்டிடும். நீதான் என் கையாகவும், காலாகவும் இயங்கனும்.

மாஹிர்: யோசிக்காதேடா. உன் கல்யாணம், என் கல்யாணமா நினைச்சு செய்வேன்.

நவாஸ்: பெண்ணுக்குத் தாலி கட்டுவதையுமா? (இருவரும் சிரிக்கிறார்கள்)

மாஹிர்: அதை ஏன்டா நான் செய்றேன்? விற்கப்படுற அடிக்கம் நீதானே.

நவாஸ்: நா வாரன் மாஹிர். ராத்தாட வீட்டுக்கும் போகனும்.

மாஹிர்: ஆமா, உன் ராத்தா குடும்பம் எப்படி போகுது?

நவாஸ்: அதே பழைய பல்லவிதான். இப்போ இன்னுமொரு பெண் குழந்தை பீங்காளைச் சுரண்ட புதுசா பெத்துருக்கா. மச்சானுக்கு இன்னும் ஒழுங்கா வேலை கிடைக்கல்ல. பகல் சாப்ட்டா ரா சாப்டாம் பொழுதைக் கழிக்காங்க. நான் தான் என்ன செய்யலாம்? என்னை முடிந்த அளவு அவங்களைக் கவனிக்கேன்.

மாஹிர்: பாவம்டா! ஏழைகளின் வரம்க்கையே இதுதான்.

நவாஸ்: உன் உம்மாவிடம் சொல்லிடு. நா வாரேன்.

## காட்சி 2

இடம்: முசின் முதலாளியின் வீட்டு திருமணப் பந்தல்

பாத்திரங்கள்: முசின் முதலாளி, மக்கின் முதலாளி (முசினின் நண்பர்), காசீம் (நவாளின் தகப்பன்)

முசின்: அடி! மக்கின் முதலாளி! வாங்க... வாங்க... எங்கே வருவீங்களோ, மாட்டங்களோன்று கவலையா இருந்தேன்.

மக்கின்: முசின் முதலாளி வீட்டுத் திருமணமெல்லு வராம வீட்டாமா?

முசின்: அதுதானே பார்த்தேன். இத்தனைபேரு வாராங்க. என் கடா நம்ம ஒல்டு பிரஸ்டு மக்கின் முதலாளியைக் காணல்லையேன்னு. தபாருங்க. இந்தக் கல்யாணத்துக்கு ஆக்களை யெல்லாம் தெரிந்து கூப்பிட்டு இருக்கேன். நம்ம பகுதியிலே உள்ள பெரிய உத்தியோகக்காரங்க, முதலாளி மாருங்க, மரைக்காமாருங்க... பெரிய, பெரிய ஆக்கள்.

மக்கின்: எல்லோருமே வந்துட்டாங்களா?

முசின்: வராம? நீங்கதான் பிந்திட்டங்க. உங்க வீட்டுக்காரி வரல்லியா?

மக்கின்: இல்ல. அவங்களுக்கு உடம்புக்கு கொஞ்சம் ஒருமாதிரி.

முசின்: அவங்க வந்திருக்கனுமே. ஏன் சொல்லேன்னு, இதைப் போல சிறப்பான கல்யாணம் எங்க ஊரிலே இதுவரையிலே நடக்கல்ல. உள்ளேபோய்ப் பார்த்திங்கண்ண தெரியும். நகைக் கடைகளே நடந்துவந்தமாதிரி பொம்பிளாங்க வந்து இருக்காங்க. ஆனால், பெண்ணுமா ஆயிரம்பேரச் சொல்லி இருக்கோம். அத்தனைபேருக்கும் முழுக்கோழி பொரிச்க புரியாணி சாப்பாடு.

மக்கின்: இப்போ மணி எட்டாச்சே. எத்தனை மணிக்கு மாப் பிள்ளை வீட்டுக்குப்போய் மாப்பிள்ளையை கூட்டி வாரிங்க?

முசின்: முக்கியமானவங்க நாலைந்துபேர் இன்னும் வரணும். அவங்க வந்ததும் கிழம்பிடலாம்

காசிம்: (சற்றுத் தூர நின்று கூப்பிடுகிறார்) சம்பந்தி...

முசின்: அப்படி அங்கேயே நில்லுங்க. வாரன். ஆமா... என்ன சொல்லேன் மக்கின் முதலாளி?

மக்கின்: மாப்பிள்ளையைக் கூட்டிவர போறதைப்பற்றி...

முசின்: (எதைப்பற்றியோ யோசித்தவாறு) ஆமா... ஆமா...

மக்கின்: அதோ நிக்கரங்களே, அவங்கதான் உங்க மாப்பிள்ளைட வாப்பாவா?

முசின்: சொல்லேன். அடி வாங்க. வாங்க. மக்கின் முதலாளி. இவங்களைத் தெரியுமோ? இவங்கதான் எங்க பகுதி ஏஜி. ரொம்ப நல்லவங்க. வாங்க சார். டேய் மீரான்... ஏஜி. ரூரையை முன் சவ்விலே கதிரையிலே இருப்பாட்டு. ரொம்ப வேண்டியவருடா. நல்லா கவனி.

காசீம்: சம்பந்திப்... கொஞ்சம் வந்துட்டுப் போரிங்களா?

முசின்: வாங்க டாக்டர், வாங்க, வாங்க... பார்த்தீங்களா மக்கின். ஞாயிற்றுக்கிழமை ஒம்பு நாளைலே கல்யாணத்தை வைச்சுத்தினுடை பெரிய மனுசன்னினால்லாம் வாரதுக்கு எவ்வளவு வசதியா போயிட்டு. இவங்கதான் எங்க குடும்ப டாக்டர். பெரிய கைராசிக்காரர். உள்ளே போங்க டாக்டர். மீரான்.. டாக்டரை ஏஜி.ஏ. துரைக்கிட்டே இருப்பாட்டு. ரெண்டுபேரும் இங்லீஸ்லே கணத்சுக்கொண்டு இருப்பாங்க. ஆமா... ஏன் சிரிக்கீங்க?

மக்கின்: நம்மைப்போல பணக்காரங்க குடும்ப டாக்டருன்னு ஒருத்தரை வைச்சுக்காம, வீட்டுக்குள்ளேயே ஒரு டாக்டரை வைச்சுக்கான்டா நல்லா இருக்குமேன்னு என்னிடன். அதான் சிரிசுக்ட்டேன்.

முசின்: எதுக்காக வீட்டுக்குள்ளேயே வைச்சுக்கிடனும்?

மக்கின்: நம்மைப்போல ஆளுங்களுக்குத்தானே டயபிடல், பிரஸ்ஸர் அது இதுன்னு அடிக்கடி ஏற்படுது.

முசின்: அதைச் சொல்லிற்களா? (சிரிக்கிறார்) ஆமா... எப்படி கல்யாண வீட்டு அலங்காரம்? எப்படி பந்தல்? எங்க விராமத்திலேயே இதுவரை இப்படி பெரிஸ்ஸா யாரும் பந்தல் போடல்ல.

மக்கின்: மாப்பிள்ளைப் பையன் எக்கவுன்டனுமே? கைக்கூவி, சிதனமெல்லாம் எப்படி?

முசின்: ஒருவட்சம் நூபா கைக்கூவி. இருபத்தைஞ்சு பவுண் நங்க காணி கொடுக்கேன். இதெல்லாம் ஏன் கொடுக்கேன்னு... எல்லாமே போட்டிதான்.

மக்கின்: அதாவது...

முசின்: இந்த மாப்பிள்ளையை பல்பேரு கேட்டாங்க. அவங்களிலே நம்ம தொழில்முறை எதிரியும் ஒருவர். மாப்பிள்ளையைக் கொத்திட்டுப்போக அவரு பார்த்தாரு. நான் விடுவேனு? முசின் முதலாளியா கொக்கா? துட்டைக்கூட தாரன் வேன். மாப்பிள்ளை நம்மபக்கம் சாய்ந்துட்டாரு.

மக்கின்: அதாவது, கூடிய விலைக்கு மாப்பிள்ளையை வாங்கிட மங்க. (இருவரும் சிரிக்கிறார்கள்)

காசிம்: சம்பந்தி... ஒரு நிமிசம், வந்துட்டுப் போறிங்களா?

மக்கின்: உங்க சம்பந்தி ரொம்ப நேரமா கூப்பிட்டுக்கொண்டு நிக்காங்க. போகல்லையா?

முசின்: நீங்க உள்ளே போங்க. அவரோட பேசிட்டு நொடியிலே வந்துடறேன். டேய் மீரான்... மக்கின் முதலாளியை முன் கவ்விலே வையி. (சற்றுத் தாமதம்)

முசின்: சம்பந்தி. திட்டம் பேர்ட்டு அவமானப்படுத்திட்டங்க. இல்லே?

காசிம்: எதைச் சொல்லீங்க?

முசின்: கரைக்காய்க்கு உப்பில்லேங்றேன். செய்ததையும் செய்திட்டு பச்சைப் பின்னையாட்டம் கேள்வி வேற்யா?

காசிம்: கொஞ்சம் புரியும்படியா...

முசின்: என் அந்தஸ்து என்ன? என் கெளரவும் என்ன? என் மதிப்பென்ன? பல ஊரிலே உள்ள பணக்காரங்க, பெரிய மனுங்க வாறு இடத்திலே, அவங்களுக்கு முன்னாலே இந்த பெனியனையும், துவாயையும் போட்டுக்கொண்டு, இந்த இறந்த சைக்கிளிலேவந்து சம்பந்தியின்னுதான் கூப்பிடனுமா?

காசிம்: அட! அதைச் சொல்லீங்களா?

முசின்: தபாருங்க காசிம். நம்ம ஊரிலே ஏதோ உங்க மகன் முதமுதலிலே அக்கவுண்டனு பாஸ்பண்ணி இருக்காருண்ணு. குடிம்பத்திலே உள்ள நாலுபேரோட எதிர்ப்புகளுக்கு மத்தியிலே, ஏழையென்றும் பார்க்காம இந்தக் கல்யாணத்துக்கு நான் சம்மதித்தேன். என்னைப்போல பணக்கார வீட்டோட சம்பந்தம் வைச்சுக்கிறப்போ, உங்க நடை உடைகளை நீங்க மாத்திக்கணும். உப்பு வாங்க பணம் இல்லை என் கிட்டே சேருங்க. நா தாரேன் இந்தக் கோலத்திலே வந்து என்னை அவமரியாதை செய்யாதீங்க.

காசிம்: ஏதோ, தெரியாம நடந்துபோச்க.

முசின்: தெரியாம என்ன தெரியாம! அட்டையைத் தூக்கி மெத்தையிலே வைச்சா... ஆமா. என்ன அப்படி அவரூமா கூப்பிடங்க?

காலீம்: எங்க வீட்டிலே கூப்பிட்ட ஆக்களைவாம் வந்துட்டாங்க. பெண்வீட்டுக்காரங்க எத்தனை மணிக்கு மாப்பிள் கீயை அழைத்துப்போக வர்ரதா கேட்டுட்டு வரச்சொன் னாங்க.

ஆலீஸ்: அதுக்குத்தான் வந்திங்கனா? இன்னும் அரை மணியிலே வந்துடர்ம. எம். பி., மாவட்ட மந்திரி... இப்படி சிலவங்க வரவேண்டி இருக்கு. அவங்க வந்ததும் வாரதா சொல்லுங்க.

### காட்சி : 3

இம்: மணப்பெண்ணின் வீட்டில் ஓர் அறை.

பாத்திரங்கள்: நவாஸ்,  
றஸானு (மணப்பெண்)

நவாஸ்: (தடுமாறியவாறு) யாரு...? றஸானு! நீங்களா?

றஸானு: ஏன், வேற யாரையும் எதிர்பார்த்தி கொளா?

நவாஸ்: சே...சே... அப்படியெல்ல ம் ஒன்றும் இல்ல அப்படி ஷாபானிலே உட்காருங்களேன்.

றஸானு: ஆமா... நீங்க எங்க வீட்டுக்கு மாப்பிள்ளீயர் வந்த நேரமா நானும்தான் பார்க்கிறேன். ஏன் உங்க தலையை சுதா குனிஞ்சுவைச்சுக்கொண்டிருக்கின்க? அதான் பழக்கமா? இல்லே வெட்கமா?

நவாஸ்: அப்படியெல்லாம் ஒன்றும் இல்ல.

றஸானு: எங்கென்னமோ எங்க வாப்பா சொன்ன ஒரு கடை ஞாபகம் வருது.

நவாஸ்: என்ன கடை?

றஸானு: எங்க வாப்பாட வாப்பா காலத்திலே, ஏழூங்க தெரு விலே நடந்துபோறப்போ யாராவது பணக்காரங்க எதிரிப்பில வந்தா தோளிலே கிடக்கிற சால்வையை கையிலே எடுத்துக் கொண்டு, தலையைக் குனிந்து கூழைக் கும்பிடு போட்ட வாறே ஒதுங்கிப் போவாங்களாம்.

தவாஸ்: அந்தக் கதைக்கும், நான் தலையைக் குணிந்துகொண் டிருப்பதற்கும் என்ன சம்பந்தம்?

றவானு: சம்பந்தம் ஒண்ணும் இல்ல. சம்மா தோணிச்ச. சொன்னேன்.

தவாஸ்: ஒ... றவானு... இப்டி... இப்டி இருங்களேன். ஏன் தள்ளி... இப்டி என்கிட்டே வந்து இருங்களேன்.

றவானு: பெரியய ரோதனை. சரி. இஞ்சுட்டேன். போதுமா?

நவாஸ்: நா ஒண்ணு கேக்கலாமா?

றவானு: என்ன?

தவாஸ்: கேட்டா கோயிப்பீங்களா?

றவானு: நான் கோபக்காரியன்னு உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?

நவாஸ்: கோபக்காரியா? சே... சே... எந்த மடையங் சொன் னுன்? றவானு ரொம்ப அழகானவ... ரொம்ப குணமானவ... ரொம்ப நல்லவ... அப்பமன்னுதான் கேள்விப்பட்டுடன்.

றவானு: அப்படி சொன்னுங்க. எங்க வாப்பா பணக்காரரு. நான் அழகானவள்னுதான் இந்த ஊரிலே உள்ளவங்க ஜெல்லாம் என்னை முடிக்க விரும்பி கேட்டு அனுப்பினங்க. வெளி ஊர்களில் இருந்தும் கேட்டுவந்தாங்க. உங்களுக்கு வாழ்க்கைப் படனும்லுதான் என் தலையிலே எழுதியிருக்கு ஆமா... ஏதோ கேக்கணும்னீங்களே?

நவாஸ்: திருமணமானதும் புது மனையைப் பார்த்து எல்லா மாப்பிள்ளைமாரும் கேட்கிற கேள்விதான்.

றவானு: அட! அந்த இழவை சுற்றிவளைக்காம என்னைஞ்ச தான் கேளுங்களேன்.

நவாஸ்: றவானு... எங்கிட்ட உண்மையைச் சொல்லனும்.

றவானு: உண்மையா? நீங்க உங்க மனதிலே என்னதான் நினைச் சுக்கொண்டிருக்கின்க? உங்க எண்ணப்படி நாங்க பொய் சொல்ற குடும்பம். அப்படித்தானே?

நவாஸ்: நான் எதையோ சொல்லவந்தா... ஏன் ஆத்திரப்படு ரீங்க.

றவானு: நீங்கதான் என்னெனவோ கதைகிடிக். நான் கோபக் காரிங்கிரீங்க. பொய் சொல்லேங்கிரீங்க. ஆத்திரப்படுரேன்னு நீங்க என்ன இழவோ! சொல்லுங்க. என்ன கேக்கப் போறீங்க?

நவாஸ்: என்னே... என்னே... என்னே உங்களுக்குப் புடிச்சிருக்கா?

றவானு: அட! இதானு? நான் என்னவோ, ஏதோன்னு நினைச் சேன். உண்மையைச் சொல்லட்டா...?

நவாஸ்: சொல்லுங்க.

றவானு: எனக்கு உங்களை பிடிச்சும் இருக்கு. பிடியாமலும் இருக்கு.

நவாஸ்: என்ன! பிடிக்கலையா?

றவானு: ஆம்மா. தெரியாமத்தான் கேக்கேன். இதானே உங்க கல்யாண டிரெஸ்? இந்த கோட்டும், குட்டும் எவ்வளவுக்கு வாங்குவீங்க?

நவாஸ்: ஏன் கேக்கிடக்?

றவானு: நீங்க தாலிக்ட்ட வரும்போது என் சிறேகிதிங்க கேட்டாங்க, ஏன்டி மாப்பிள்ளை இவ்வளவு மட்டமான டிரெஸ் போட்டிருக்காரே, எக்ஸ்பென் லிவானதா வாங்க வக்கில்லை யான்னு என் முகத்திலே கேட்டாங்க. எனக்கு எவ்வளவு அவமானமா போயிட்டு தெரியுமா? எனக்கு அழுகையே வந்துட்டு. எங்கேயாவது ஒடிசூளிஞ்சிரலாமான்னு தோணிச்சு. நீங்க ஏழைங்கறதை அந்த சமயத்திலேதான் காட்டிக் கொள்ளலுமா?

நவாஸ்: றவானு!

றவானு: என்ன அதட்டுறீங்களா? அதையெல்லாம் உங்க ஏழைத் தங்கச்சிமார்க்கிட்டே வைச்சுக்கங்க நாங்கதான் ஒரு லட்சம் கரீயா கொட்டித்தந்தோமே. அந்தப் பணத்தையெல்லாம் என்ன செய்திங்க? அத்த ரெண்டு மூவாயிரத்துக்கு நல்ல டிரெஸ்ஸா வாங்கியிருக்கலாமே.

நவாஸ்: ஆமா, வாங்கியிருக்கலாம். என் மடத்தனம்.

றவானு: எது மடத்தனம்?

நவாஸ்: எது என் மடத்தனம்னு நான் இப்போ சொன்னு. அப்படிச் சொன்னதே என் இச்சென்றுமடத்தனம்னு நாளைக்கு ஜாரிலே நாலுபேர் சொல்வாங்க. உங்களை உங்க உம்மா கூப்டருங்கபோல தொன்னுது. போய்க்கேணுங்க.

## காட்சி: 4.

இடம்: ரஸானுவின் வீடு.

யாத்திரங்கள்: நவாஸ்.  
ரஸானு.

(நவாஸ் ஏற்று கோபத்துடன் களைத்துப்போய் வீட்டுக்கு வருகிறான்.)

நவாஸ்: ரஸானு... ஏய் ரஸானு... எங்கே போயிட்டே?

ரஸானு: எங்கேயும் போகல்ல. ஏன்... என்ன அவசரம்?

நவாஸ்: ரொம்ப கணப்பாயிருக்கு. குடிக்கிறதுக்கு ஏதாவது தா.

ரஸானு: குடிக்கத் தருவது இருக்கட்டும். முதலிலே உங்க ராத்தா வின் பிரச்சினையைத் தீர்த்துட்டு வாங்க. அப்புறம் தர்ரென்.

நவாஸ்: ராத்தாவா? பிரச்சினையா? என்ன சொல்லே?

ரஸானு: நீங்க வீட்டிலே இல்லாதபோது உங்க செல்ல ராத்தா இங்கே வந்தா.

நவாஸ்: எதுக்கு வந்தா?

ரஸானு: எதுக்கு வந்தாவோ.

நவாஸ்: அப்புறம்...?

ரஸானு: கையிலே கழுத்திலே ஒண்ணுமே இல்லாம, கைத்தறி: சாரியொன்றை உடுத்துக்கொண்டு ஒரு கோவமா வந்தா.

நவாஸ்: அப்புறம்?

ரஸானு: எங்க சொந்தக்காரங்க நாலைந்துபேரும் வீட்டுக்கு வந்திருந்தாங்க. உங்க ராத்தாட கோவத்தைக் கண்டதும் சொல்லி உன் சிரித்திட்டாங்க.

நவாஸ்: அப்புறம்?

ரஹானு: எங்க வாப்பாகிட்டே என்னோமோ கேட்டா. வாப்பா என்னவோ சொன்னாரு.

நவாஸ்: உங்க வாப்பாகிட்டே என்ன கேட்டா?

ரஹானு: வேறு என்ன கேப்பா? காசு கடன் கேட்டா. அவருக்காடுக்கல்ல. அவவுக்குக் கோபம். என்னென்னோமோ கதைச் சுட்டுப் போரு.

நவாஸ்: என்ன கதைச்சா?

ரஹானு: எங்க வாப்பா கோபரேடிவ் கடையிலே சேல்ஸ்மேனுக் கிள்ளு, அப்புறம் மனைஜராகி, யுனியனிலே கொள்ளையடிச்சி, அரசாங்க கொந்தராத்து செய்து, அதிலேயும் கொள்ளையடிச்சி, அப்படித்தான் பணக்காரனு வந்தவராம். எங்களுக்குப் பண்துமிராம். தலைகால் தெரியாம நடக்கிறோமாம். அதாம், இதாம். என்ன கேள்விகளைக் கேட்டுட்டுப்போரு...

நவாஸ்: அவ உங்களுக்கு ஏதற்போ, நீங்க ஒன்னுமே அவ வுக்குச் சொல்லலையா?

ரஹானு: நாங்க எதுவுமே பேசல்லம்மா. அவதான் வாய் ஓயாம ஏசிட்டுப்போரு.

நவாஸ்: நீங்க பெட்டிப் பாம்பு, அதான் பேசாம இருந்திருக்கின்க. நான் எங்க ராத்தா வீட்டுக்குப் போயிட்டுத்தான் இப்போ வாரேன். இங்கே நடந்தது என்னாமே எனக்குத் தெரியும்.

ரஹானு: அவ நல்லா மூட்டிவைச்சிருப்பா. அதான் சங்கட பிடிக்கவந்திங்களாக்கும்.

நவாஸ்: (கோபமாக) ரஹானு...! மூடுடி வாயை!

ரஹானு: என்னையா அடியேய் என்னீங்க, எங்க வாப்பா இது வரையிலே என்னை அப்படிச் சொல்லல்ல. என் உம்மா சொல்லல்ல. அந்த எந்தாக்கிலே போறவள்ற கதையைக் கேட்டுட்டு நீங்க எனக்கு ஏசரிங்க.

நவாஸ்: ஏய்... வாயை மூறுறியா... இல்லே...

நவானு: எங்க... அடியிக் பார்க்கலாம். ஊரிலே மாப்பிள்ளைமார் இல்லேன்னு உங்களை எடுத்தோம்பாருங்க. களைா ஒடு வட்சத்தை எண்ணித் தந்து உங்களை விலைக்கு வாங்கினேனும் பாருங்க. எங்களுக்கு இதுவும் வேணும், இன்னும் வேணும்.

நவாஸ்: சே! உன்னேட தொடர்ந்து வாழ்ந்துன்ன எனக்குப் பைத்தியந்தான் பிடிக்கும். நான் போறேன். எங்கேயாவது போறேன். உன்னைத் தலைமுழுகினுத்தான் எனக்கு நிம்மதி.

நவானு: போங்க. நல்வாபோங்க. போறதுக்கு முன்னாலே கை நிட்டி வாங்கினுப்பல வட்ச ரூபாவையும் எண்ணிவைச்சட்ட பூப்போங்க.

நவாஸ்: போடி! நீயும், உன் பணமும்!

## காட்சி 5

இடம்: பாதையோரம்

பாத்திரங்கள்: நவாஸ், மாஹிர்

மாஹிர்: நவாஸ்... சூட்கேஸாம், கையுமா எங்கேடா போதே?

நவாஸ்: எங்கேயோ போரேஷ்டா. நிம்மதி இல்லாத வாழ்க்கைக்கு முழுக்குப் போட்டுட்டு, நிம்மதியான இடம் எங்கேயாவது இருந்தா அதைத்தேடிப் போரேஷ்டா.

மாஹிர்: ஏன்டா... என்ன நடந்தது? வீட்டிலே சள்ளிடயா?

நவாஸ்: எனக்கு திருமணமான நாள்தொடக்கம் என்னை அவனிக் கூட்டுறவு முறைகளை, எனக்குத் தார மரியாதைகளை உன் சொல்லியிருக்கேன் இல்லே? நான் ஏழையாம். அவங்க பணக்காரரங்களாம். நான் காக்கிளாடுத்து விலைக்கு வாங்கப்பட்ட அடிமையாம். எத்தனை நாட்களுக்குத்தான் இவைகளைக் கேட்டுக்கொண்டு நான் அவங்க கூட வாழ்ந்து? அதான் வீட்டிலிருந்தும் வந்துட்டேன். அவனை தலைமுழுகிட்டு வந்துட்டேன்.  
(மாஹிர் சிரிக்கிறான்)

நவாஸ்: ஏன்டா சிரிக்கே?

மாஹிர்: சிரிக்காம, அழச்சொல்றியா? அவ சொல்வதுதான் உண்மை.

நவாஸ்: உண்மையா?

மாஹிர்: ஆமா. நீ விலைக்கு வாடுகப்பட்ட அடிமை என்பது உண்மைதான். உன் தன்மானத்தை மறந்து, நீ அவங்க கிட்டே கைநீட்டி லட்சருபா கைக்கலி வாங்கினையே. அந்தக் காசை உன் தங்கச்சி கல்யாணத்துக்காக செலவழிச்செப்போட்டே. இப்போ பணத்துக்கு எங்கே போவே? உன் தரத்துக்கு ஏற்ப நீடிய மறை கொடுத்து ஒரு பெண்ணை எடுத்திருந்தா, உன் உணர்ச்சி, மான அவமானங்களை மதித்து அவ நடப்பா. இப்போ நீ விலைகொடுத்து வாங்கப்பட்ட அடிமை. உன் எண்ணாங்களுக்கு, உணர்ச்சிகளுக்கு மதிப்பே இல்லை.

நவாஸ்: என்னை... என்னை என்ன செய்யச் சொல்ரே?

மாஹிர்: திரும்பவும் உன் மனையிடம் போ. எப்படியாவது பொட்டுப் பொறுத்து அவவோட வாழ முயற்சிசெய். அத விட்டுட்டு... எங்கெயா தொர போபழிராம். முட்டாப்பய...

நவாஸ்: போறேந்டா. நான் அந்த நரகத்துக்கே திரும்பி போறேன். (சோகமாக) நான் வரேன் மாஹிர்.



# சக்கரம் சுழல்கிறது

2

காட்சி 1

பாத்திரங்கள்: மாஹிர்,  
மும்தாஜ்.

[மாஹிர் கிராமத்திலுள்ள பணக்காரர் பைனர். பெரும் சர்வம் பிடித்தவன். தான்பிடித்த முயலுக்கு மூன்றால் கொள்கை யுடையவன். முன்கோபி. கூடிய திரைகிதர்களைக்கொண்டவன். மும்தாஜ் அவனுடைய மனைவி. பணிவும், அடச்சமீம் உடைய வன். மாஹிருக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு அவனுடைய வீட்டில் வசிக் கிழுன். ஒருநாள் இரவு பண்ணிரெண்டு பணி சுமாருக்கு வீட்டில் வந்து தட தடவென கதவைத் தட்டுகிறுன்.]

மும்தாஜ்: ஆரது...?

மாஹிர்: என்னடி ஆரது? நான்தான்டி ஒன் புருசன். கதவைத் திறடி.

மும்தாஜ்: இத்தனை நேரமாச்சு, எங்கே போயிருந்தீங்க?

மாஹிர்: நான் எங்கே போனேன், எதுக்குப் போனேன், என்ன செய்தேன் என எதுவுமே எங்கிட்டே கேட்கக் கூடாதுஞ்னு எத்தனை தரமடி உங்கிட்டே சொல்லியிருக்கேன். தெரியாது? கழுதை.

மும்தாஜ்: என்னை மன்னிச்சுக்கொள்ளுங்க, தெரியாம கேட்டுட் டேன்.

மாஹிர்: என்னடி மன்னிப்பு! கிளிப்பிள்ளைக்கச் சொன்றுப்போல ஓவ்வொன்றையும் ஓவ்வொரு தடவையுமே சொல்ல வேணுமா? கழுதை! இனிமே நான் எங்கேயாலது போயிட்டு வீட்டங்க்கு வந்தபோ ஏதாவது கேள்வி கேட்டே... உண்ணை... உண்ணை என்ன செய்வேன் தெரியுமா? ராஸ்கல்!

மும்தாஜ்: நான் என்னதான் அப்படி பெரிசா கேட்டுட்டேன்? ஒரு புருஷன்கிட்டே பெண்சாதி கேட்காத கேள்வியையா நான் கேட்டேன்?

மாஹிரி: பெரிய புருஷன்! அதற்கேற்ற பெண்ணாதி! போயும் போயும் பொம்பின் இல்லாம உன்னைக் கட்டினேனே. என்னை எதால் அடிக்கணும். “டேய்! அவ என்னமோ - பார்க்கிற துக்கு அழகா இருக்காடா. நல்ல குடும்பம்டா. உன் சொல் கேட்டு நடந்துக்குவாடா. உன் குணத்துக்கு அவதான்டா பொருத்தம்... அப்படி இப்பலன்னு இல்லாத பொய்களைச் சொல்லி என் வாப்பா உன்னை என் தலையிலே கட்டி வைச் சான் பாரு. அவனுக்கு அடிக்கணும். உன்னைவிட எத்தனை அழகான பொம்பளைங்க எப்படியெல்லாம் புருஷன் சொல் ரூபல் கேட்டு குடும்பம் நடத்துருங்க. இவ என்னடான்னு... எதுத்துக் கதைக்கிறுள்.

மும்தாஜ்: த பாருங்க. நான் என்னதான் அப்படிக் கேட்டேன். மனி பனிரெண்டாச்ச, இவ்வளவு நேரமும் எங்கே போனீங் கண்ணு எவ்வளவு பணிவா, அடக்கமா...

மாஹிரி: நிறுத்துடி. பனிரெண்டு இங்லே, நடுச்சாமாம் மூன்று மணிக்கும் வீட்டுக்கு வருவேன். இது என் வீடு. என்னை பாரும் கேட்கக் கூடாது. என் உடமாவே எங்கிட்ட கேள்வி கேட்டது கிடையாது. நேத்து வந்த நீ என்னைப் பார்த்துக் கேட்கிறே. என்டி பெரிய சிதமை, ஈக்கூவி தந்து மாப்பின்னை எடுத்த வீட்டிலே கேக்கிறதுபோல என்னடி கேள்வி கேட்கிறே. அஞ்ச சத்துக்கு வழியில்லாம எங்கிட்டே வந்தவ நீ. டேய் உன் குணத்துக்கு அவதான்டா ஏத்தவ. மிஞ்சுற சோத்தையாவது தின்னுட்டுக்கிடப்பாடான்னு” எங்க உம்மா சொன்னதாலே ஏதோ பாவம்னு கட்டிப் போட்டா, பனிரெண்டு மனியாச்ச, பதிமுனை மனியாச்சுடு கேள்வி கேட்கிறு. ஏய்! இதக்கேளுடி. நான் எத்தனை மனிக்கும் இங்கே வருவேன். நான் வரும்வரை நீ முழிச் சிட்டு இருக்கணும். நான் வெளியே போவேன்; என் பிரஸ்ட்ஸ் ஸோட இருப்பேன்; காட்ஸ் விளையாடுவேன்; தெருச் சுற்று வேன். வீட்டுக்கு வருவேன். நீ ஏதாவது முச்சுக் காட்டி வியோ... உன்னை... உன்னை...

மும்தாஜ்: என்னை விடுங்க... என் கழுத்தை விடுங்க... என்னை விடுங்களேன்.

மாஹிர்: இப்போ தெரியுமாடி என் பலம். ஏய் முழு! உனக்குத் தெரியுமாடி. இந்த ஹரிவேயே நான்தான் பலவான். நான் தான்டி பணக்காரன். புரியுதா?

மும்தாஜ்: நல்லா புரியுதங்க. நேரமாயிடுச்சி. வாங்க சாப்பிட வாம்.

மாஹிர்: ஏய். நான் வந்ததும் வராததுமாக. நீ எதை யெதையோ கேட்டதிலே மறந்தே போயிட்டேன்டி. இன் னும் ஒருமணி நேரத்திலே என் நண்பர்கள் நாலும் ரீர் இங்கே சாப்பிட வந்வாங்க. அவங்களுக்கும் சேர்த்துச் சமைக்சு வைத்திருக்கிறோயா?

மும்தாஜ்: என்னங்க! இப்பத்தான் சொல்லீங்க. கொஞ்சம் முன் னுடி சொல்லியிருக்கப்படாதா? இதுக்குப் பிறகு எப்படிங்க சமைக்கிறது?

மாஹிர்: ஏன் சமைக்க முடியாதா? தேங்காயைத் தருவ. அரிசி யக் கழுவ. பிற்ஜல் மீன் இருக்கு. எடுத்து சமைக்கிறது தானே. தழுதை! இதுகூட நான் சொல்லித் தரணுமாடி போயும் போயும் உண்ணீக் கட்டினேன.

மும்தாஜ்: த பாருங்க. தயவுசெய்து இன்றைக்குமட்டும் மன் னிச்சுக் கொள்ளுங்க. எனக்கு ஒரே தலைவலியா இருக்கு.

மாஹிர்: என்ன? கடுமையான தலையிடியோ? ஒனக்க எப்பவுமே இந்தப் பாரத் தலையிடிதான். நாலுபேர் வீட்டிக்கு சாப்பிட வருவாங்கன்னு ஒனக்கு தலையிடி வந்திரும். வேலைக் கள்ளிக் குப் பிள்ளைச்சாட்டு. போயிட்டு சமைக்கிறியா... இல்ல...

மும்தாஜ்: வந்து... பகலெல்லாம் தலை நிமிரமுடியாத அளவுக்கு ஒரே தலையிடி. சயவுசெய்து இன்னிக்கு மட்டும் உங்க பிரன்ட்ஸை ஒரு ஹோட்டலுக்குக் கூட்டிக்கொண்டுபோய்..

மாஹிர்: நிறுத்துடி. இந்த நேரத்தில் உன் புருஷனுடி ஹோட்டலைத் திறந்துவைத்திருப்பான்? இதுகூடத் தெரியாத முண்டபி! ஏய்! மும்தாஜ், இப்போபோய் சமைக்கப்போறியா... இல்லே...

மும்தாஜ்: சமைக்கிறேன். சமைக்கிறேன் கழுத்தை விடுங்க. சேல்ல மறந்துட்டேன். என் வீட்டிலேருந்து வடிதம் வந்துச்சி.

மாஹிரி: யாருக்கிட்டேருந்து? உங்க வாப்பா செல்லச் சீமான் செய்வாப்தீன்கிட்டேருந்தா? ஆமாம் என்னவாம்? ஏதாவது எழுதியிருப்பாரே. ‘புருஷனுக்குத் தெரியாம எதையாவது களவெடுத்து அனுப்பு’, அப்பமென்று புத்திசொல்லி அனுப்பி இருக்காரா?

மும்தாஜ்: நீங்க என்ன சொல்லீயாவது என்னை ஒகுங்க. தயவு செய்து என் வாப்பாவை மட்டும் ஏசாதிங்க. அவரு உங்க ஞக்கு என்ன குற்றம் செய்தாரு.

மாஹிரி: உங்க வாப்பாவா? அவன் செய்த முதலாவது குற்றம் உண்ணைப் பெத்தது. இரண்டாவது குற்றம், உனக்காக என்னைக் கல்யாணம் கேட்டுவந்தது. முஸ்ரூவது குற்றம், உன் கீழப்போல ஒரு கழுதையை நான் என் தலையில் கட்ட காரணமாயிருந்தது, இது எல்லாவற்றையும்விட பெரிய குற்றம் உணக்கு அவன் இன்னும் கடிதம் எழுதுவது. ஆமா, என்னடி உன் வாப்பா எழுதியிருக்கான்?

மும்தாஜ்: வாப்பாவுக்கு சுகமிழ்லையாம். என்னைப் பார்க்க அவருக்கு ஆசையாக இருக்காம். ஒரு தட்டை விட்டுக்க வந்து பேர்கட்டாம்.

மாஹிரி: மெளத்தாகப்போன்ற போலிருக்கு. தொளைப்பட்டும். அரசாங்கத்துக்கு ஒரு உணவு முத்திரை மின்சார். எனக்கும் ஒரு தலையிடி திரும். அப்பமென்று வாப்பாவைப் பார்க்க நோனு போறதுபோல...

மும்தாஜ்: நாளைக்கே போகலாம்னு என்னியிருக்கேன். நீங்கனும் வர்றிங்களா?

மாஹிரி: அடிடா சக்கைன்னானும். உன் வாப்பா எனக்குச் செய்த திமைகளுக்கு அவனைப் பார்க்க நான் வரவுண்மா! ஒருநாள்மட்டும் உனக்கு டயம் தர்றன். போயிட்டுவா. போகும்போது உன் குட்டியையும் தூக்கிக்கொண்டே போயிடு. அந்த சைத்தான் இங்கே நின்று என் உயிரையே வாங்கிடு வான். ம... ம... நெரமாயிடுக்கி. கெறியா போயி சமை. அவங்கள் வத்துவாங்கள்.

## காட்சி: 2.

யாத்திரங்கள்: கபைர்.

மும்தாஜ்.

கபைர்: மும்தாஜ், ஏம்மா ஒரு மாதிரியா இருக்கே?

மும்தாஜ்: ஒன்னுமில்லே.

கபைர்: ஏம்மா எங்கிட்டே மறைக்கிறே. ஒனக்கும் உம் புது ஷனுக்கும் மறுபடியும் ஏதாவது பிரச்சினையா?

மும்தாஜ்: அப்படியெல்லாம் ஒன்னுமில்லே.

கபைர்: ஒன்னுமில்லே ஒன்னுமில்லேன்ன, ஏன் இந்த முகம் இப்படி வாடியிருக்கு? கண்களைல்லாம் வீங்கியிருக்கு? கன் னங்கள் இரண்டும் உப்பினமாதிரி இருக்கேம்மா. மாப்பிள்ளை அடிச்சாரா?

மும்தாஜ்: அடிச்சாரான்னு கேட்காம எப்படி இன்னும் உயிரோட வாழ்றேன்னு கேளுங்க. ஏன் வாப்பா நான் தெளியாமத்தான் கேட்கேன். குமரா இருந்து நான் பெருமூச்சு விடுறேன்னு நீங்களாக எதையோ கற்பணியனிக்கொன்று, உங்க குமை கழன்றுப் போதும்னுதானே என்னை அவருக்குப் பலி கொடுத்தின்க. எனக்காக ஒரு நல்ல மாப்பிள்ளை பார்க்க உங்கிட்ட வசதியிருக்காததாலேதானே என்கை அடிகமையை விக்ஞப்போல வித்தின்க. அடிகமையை விலைகொடுத்து வாங்குவாங்க. ஆன அஞ்ச சதமேனும் வாங்காம இந்த அழகான அடிகமையை மிருக குணம்கொண்ட ஒருத்தருக்கு தானா வார்த்தின்க.

கபைர்: என்னம்மா ஏதேதோ காதக்கிறே?

மும்தாஜ்: கதைக்காம என்ன? ஏன் வாப்பா நீங்களும் ஆன்தானே. நீங்க சொல்லுங்க. இந்த உலகத்திலே ஆங்களுக்கு மட்டுந்தான் உணர்ச்சி, ஆசை, வாழ்க்கையை சந்தோஷமா வாழுவதுமிகிற என்னம் இருக்கா? பெண்களுக்கு அவைகள் எதுவுமே இல்லையா? அவர்கள் என்ன மரக்கட்டையா? கல யானம் முடிக்கிற வயதுமட்டும் தாய் தந்தையரோடு உணர்ச்சிகளுக்கும், ஆசாபாசங்களுக்கும் ஈடுகொடுத்து வாழும் ஆனா. அதற்கப்புறம் யாரோ ஒருவனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு,

அவனுடைய ஏச்சையும், பேச்சையும், அடியையும், உதையையும் வாங்கிக் கொண்டு வாழலூர். இதுதான் இந்தப் பெண் களுக்கான சமூக அமைப்பா?

சுபைர்: சேச்சே! இப்படி எங்கம்மா இருக்கு. ஒவ்வொரு பொன்றும் கல்யாணம் முடிச்சி எவ்வளவு அன்பா பாசமா வாழுங்க. நீ சொல்லிருப்பு வாழுறவுங்க ரொம்ப சொற்பம்மா.

மும்தாஜ்: இல்லை. என்னைப்போவ காட்டிலே பூத்த மலர்கள் ஆயிர்க்கணக்கி வை இருங்காங்க. மனப்பக்குவமிலாதை நாகரீகமற்ற, வளர்க்குத்தெரியாம வளர்த்துவிட்ட மனித மிருகங்களுக்கு வாழ்க்கைப்பட்ட பல்லாயிரக்கணக்கான என்போல்ரவுங்க இப்படித்தான் அதிமை வாழ்வு வாழ்நாங்க. பணம் இல்லாத காரணத்தினாலே பிடித்தமான மாப்பிள்ளையை எடுக்கமுடியாம முன்னே பின்னே தெரியாத யாரோ ஒருவனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு, அவனுக்காக தங்களுடைய உணர்ச்சிகள் அத்தனையையும் தியாகம் செய்துடு அதிமைளாக வாழுறங்க. அப்படிப்பட்ட வாழ்க்கை தான் வாப்பா எனக்குக் கிடைச்சிருக்கு.

சுபைர்: என்னம்மா செய்யலாம். அது உண் தலையெழுத்து.

மும்தாஜ்: எது தலையெழுத்து! ஏழைத் தகப்பனுக்கு மகளாகப் பெற்றந்தது; ஏழை என்ற குற்றத்துக்காக மற்றப் பெண்களைப்போல எந்தச் சந்தோசமுமிழ கிடைக்காமல் விட்டது; என் உணர்ச்சிகளைப் புரிந்துகொள்ள முடியாத ஒருவருக்கு வாழ்க்கைப்பட்டது, எல்லாமே தலையெழுத்தா?

சுபைர்: நான் என்னம்மா செய்யலாம்? எங்கிட்ட பணம் இருந்திருந்தா இப்படிப்பட்ட ஒருத்தருக்கா உண்ணைக் கொடுத்திருப்பேன்?

மும்தாஜ்: அது உங்க குற்றம். நீங்க கஷ்டப்பட்டு உழைக்கவிருமபல்ல. ஒவ்வொருத்தரும் எப்படி எல்லாமோ உழைக்குத்தான் செய்ருங்க. நாட்டிலே உழைக்கிறதுக்கு வாய்ப்பும் வசதியுமிருக்கு. உங்களைப்பிபால ரொறுப்பற்றவங்க சோம் பேறித்தனமா உழைக்காம இருந்ததனால் தாங்க கஷ்டப்பட வேண்டியிருக்கு.

சுபைர்: உன் மாப்பிள்ளையோட உணக்கு கோயம்புற ஏன்மா எனக்கு ஏச்சிறி. ஒரு பெண் கல்யாணம் செய்திட்டா அவனுக்கு சுகலமுசிய அவ புருசன்தான். கல்லானுலூம் கணவுண்

புஞ்சானுலும் புருசம்மா. போட்டுப் பொறுத்து நடக்கிறது தான்.

மும்தாஜ்: வாப்பா! இப்படி வரட்டு வேதாந்தங்களைச் சொல்லிச் சொல்லித்தான் இந்தப் பெண் இனத்தையே ஒரு அடிமை இனமா மாத்திட மங்க. உங்களுக்குத் தெரியுமா? அவர்தான் எனக்கு சகலதும் என்பதற்காக இதுவரையில் எத்தனையோ திபாகம் பண்ணியிருக்கேன். அவருக்காக என்னுடைய உணர்ச்சிகள், ஆசாபாசங்கள், சந்தேஷம் அக்குதனையையுமே தியாகம் செய்து அவரோடு தொடர்ந்து வாழ்வதற்கு முயற்சி செய்தேன். இரவென்றும் பகலென்றும் பாராம் அவருக்காக பணிவிடை செய்தேன். அதற்கெல்லாம் எனக்குக்கிடைத்த பரிசு அடி, உடை, உச்ச, பேச்சு. அடிமையையிட என்னை கேவலமாக கணிக்கிறோ வாப்பா.

கபைர்: பாவம்மா. ஒரு காலத்தில் பெண்களை அடிமைகளாக விளைகொடுத்து வாங்கினாங்க. இப்போ பணத்திமிரு பிடித்த சில ஆண்டின்கீங்க திருமணமென்ற போர்வையிலே அதே வேலையைச் செய்கிறாங்க. இதிலே குற்றவாளி நான்தான். நான்மட்டும் இளமைக் காலத்திலே உடலை வருத்தி உழைச்சி செல்வத்தைப் பெருக்கியிருந்தா இப்போ நீ இந்தக் கஸ்டப் படத்தேவன்ற. ஆமா, நீ என்னதான் செய்யப்போறே?

மும்தாஜ்: இன்னும் சிறிது காலத்திற்கு அவரை ஒரு நல்ல கணவனாக மாற்ற என்னுலான சகலதையுமே செய்யப் போறேன். முடியல்லைன்னு...

கபைர்: முடியல்லைன்னு என்னம்மா செய்வே?

மும்தாஜ்: முடியல்லைன்னு... என்னுடைய வாழ்க்கை மடைதிறந்த வெள்ளத்தின் நிலையாக மாறும்.

### காட்சி: 3.

பாத்திரங்கள்: மாஹிர்.  
மும்தாஜ்.

மாஹிர்: ஏய் மும்தாஜ். எங்கடி தொலைஞ்சிபோனே? இந்த சனியன் அழுவது. வந்து தூக்குடி.

மும்தாஜ்: இதோ வந்திட்டேன்.

மாஹிர்: எங்கேயிட போனே இவ்வளவு நேரமும்? இவன் காட்டுக் கத்தலா சுத்துறுன். உஸ்குக் கேட்கல்ல?

மும்தாஜ்: பக்கத்து வீட்டுப் பாயிஷாவின் குழந்தைக்கு கூமில்லையாம். பார்க்கப் போயிருந்தேன்.

மாஹிர்: உன் குழந்தை இங்க ஊரைக் கூட்டுவதற்கே ஒப்பாரி வைக்கிறேன். நீ பக்கத்து வீட்டுக் குழந்தையைப் பார்க்கப் போனியா? ஓ கழுதை! ஏன்றி பக்கத்து வீட்டுக் குழந்தை உன் குழந்தையா? அல்லது பக்கத்து வீட்டுக்காரன் உன் மாப்பிள்ளையா?

மும்தாஜ்: நீங்க வீட்டதானே இருந்தியுக. குழந்தை அழுதா கொஞ்சம் தூக்கப்படாதா?

மாஹிர்: ஏன் நான் உண்ணிப்போல பொம்பிளையா? அல்லது எனக்கு வேற வேலைதான் இல்லையா? குழந்தையை அழாய பார்த்துக்கவேண்டிய பொறுப்பு உனக்கு. குழந்தை அழும் சத்தமே எனக்குப் பிடிக்காதென்று பலமுறை உங்கிட்டே சொல்லியிருக்கேன். அவனை வேணும்பூ அழுவைச்ச என்னைக் கோபப்படுத்துகிறே.

மும்தாஜ்: ஏன் இல்லாததையெல்லாம் கதைக்கிறீங்க. குழந்தையை நானு அழுச்சொன்னேன். அது அழுதா தாயோ தகப்பனே தூக்கி அரவணைப்பதுதான் வழக்கம்.

மாஹிர்: அந்த வழக்கம் இந்த வீட்டில் இல்ல! உண்ணை நான் கல்யாணம் முடிச்சதே அதுக்காகத்தான். வீட்டிலுள்ள அத் தனை வேலைகளையும் ஒழுங்கா நீ செய்யணும். உணக்கு விருப்பமில்லைன்னு அதோ கதவு திறந்துகிடக்கு. நீ வந்த வழியாலேயே போயிடலாம். ஏன்றி ஒருமாதிரியா உற்றுப் பார்க்கிறே?

மும்தாஜ்: இல்ல... நீங்க வர வர சுத்த மோசம்.

மாஹிர்: என்னடி சொன்னே? நான்... நான் மோசமாடி? இது நான் வரையில் ஒரு பயல் என்னைப்பார்த்து சொல்லல்ல. நீ சொல்லிட்டாடி, எப்போ உங்க வாப்பாட வீட்டுக்குப் போயிட்டு வந்தியோ அப்போ தொடக்கம் உன் ஞாமே ஒரு மாதிரியா இருக்குடி. ஏன்றி உங்க வாப்பா செல்வச் சீமான் செய்லாப்தின் காதுக்குள்ள மத்திரம் ஏதாவது ஒதி கண்ணாரா?

மும்தாஜ்: த பாருங்க நான் எதையும் பொறுத்துக்குவேன். எங்க வாப்பா உங்களுக்கு ஒன்றூம் செய்யலை. அவருக்கு ஏசுறதைமட்டும் பொறுத்துக்கமாட்டேன்.

மாஹிர்: ஏன்டி என்னடி செய்வே? என்ன செய்வே?

மும்தாஜ்: ஆண்டவனே! என்னை விடுங்களேன். என் கழுத்தை விடுங்களேன்.

மாஹிர்: விடமாட்டேன். உன் கழுத்தை நிதித்து உன்னைக் கொல்லாம் விடமாட்டேன். என்னை எதிர்த்துக் கைதக்கிற வர்களை நான் மன்னிக்கறதே இல்லை.

### [அப்போது குழந்தை அழுகிறது]

மும்தாஜ்: அதோ... குழந்தை அழுவது, விடுங்க என்னை.

மாஹிர்: உன் குழந்தை உன்னைக் காப்பாத்திட்டான். இனிமேல் எப்போதாவது எதிர்த்துக் கைதக்கே இடைமாதிரி உதை தான் கிடைக்கும் உணக்கு.

[ஒங்கி காலால் அவளுக்கு அடிக்கிறான்.]

மும்தாஜ்: சாப்பாடு வச்சிருக்கு. வந்து சாப்பிடுங்க.

மாஹிர்: ஏன்டி சோறெல்லாம் குழைஞ்சிருக்கு? உங்க உம்மா உணக்கு எதைத்தான் சொல்லித்தராவிட்டாலும் சமைக்கிற துக்கு மட்டுமாவது சொல்லித்தந்திருக்கக்கூடாதா?

மும்தாஜ்: நான் நல்வாத்தான் சமைச்சேன். நீங்க வாங்கிவந்த அரிசிதான் புது நெல்லுக்குத்தின அரிசி.

மாஹிர்: அடிடா சக்கைன்னாலும். ஆடத்தெரியாதவள் அரங்கு பிழை என்றாலாம். உணக்கு ஒழுங்கா சமைக்கத் தெரியாது. என்மேலே குத்தம் போடுறே.

### [அப்போது வாய்க்குள் கல்லோன்று கடிபடுகிறது]

ஓ, முதேவி! சோறு நிறையக் கல்லு. ஏன்டி சோத்துக்குள்ளே கல்லைப்போட்டு, வயிற்றுக்குள்ளே கல்லு வருத்தம் உண்டாகி நான் சாக்னூம் என்பதுதான் உன் திட்டமா?

[கூறியவாறே சோற்றுப் பீங்காணை மனைவியின் முகத்தை நோக்கி எறிகிறான்]

மும்தாது: சோற்றுப் பீங்காணியே என் முகத்திலே ஏறின்சிட மங்கே! உங்களுக்கு கொஞ்சமாவது இதயம் இருக்கா? உங்களைப்பற்றி நீங்க என்னதான் நினைச்சுக்கொண்டிருக்கிறீங்க?

மாஹிரி: ஏயு என்னடி சொல்லே?

மும்தாது: இதுவரையும் அணைகட்டி அடக்கிவைச்சிருந்த தன்னி உடைஞ்சிட்டென்று சொல்லான். சி! நீங்களும் ஒரு மனுசனு? பெண்களுடைய உணர்ச்சிகளையே மதிக்காம் அவங்களை நாயிலும் கேவலமா கருதிற உங்களைப்போன்றவங்களோடு வாழ்றதே பாவம். ஏதோ நாங்க ஏழையாய் பிறந்துட்டோம் என்ற குற்றத்துக்காக எங்க உணர்ச்சிகளை பணயம் வைத்துட்டுத்தான் வழிமனுப்ன கட்டாயம் அப்படி ஒன்றும் உங்களுக்கு இல்ல. கடந்த இரண்டு வருசமா உங்களை என் அன்பாலே திருத்தலாம், உங்களோடு தொடர்ந்து வாழ்க்கை நடத்தலாம் என்று நான் எவ்வளவோ முயற்சித்தேன். நீங்க என் அன்பை புரிஞ்சுகொள்ளல்ல. உங்க குணத்தை மாற்றவே இல்ல. உங்களோடு வாழறதைவிட வாழுவெட்டியா காலம் முழுதும் வாழறது எவ்வளவோ தேவை. இனி நான் ஒரு நிமிஷமுமே உங்களோடு வாழுப்போறதில்லே. நான் செய்யாத குற்றத்துக்காக நீங்க காலால அடிச்சிங்க. சோற்றுப் பீங்கானால் எறிஞ்சிங்க. இதைப்போல ஆயிரம் தடவைகள் செஞ்சிங்க. நானும் ஒரு பெண். எனக்கும் உணர்ச்சிகள் இருக்கு. எனக்கும் உள்ளம் இருக்கு. உங்களைப்போலவே எனக்கும் ஆசாபாரசங்கள் இருக்கு. ஒரு அடிமையாக இனி ஒரு கணமுமே வாழுமாட்டேன். இதே நிமிஷம் இந்த வீட்டைணிட்டுப் போகப்போறேன்.

மாஹிரி: போடி. நல்லாப் போ. போய்த் தொலை. அப்படிப் போய் நீ பசியோட பட்டினியோட சஷ்டப்படும்போதுதான் என் அருமை உணக்குத் தெரியப்போகுது.

மும்தாது: சி! ஒருவேளை சோற்றுக்காகத்தான் இந்த உலகத் திலே வாழுமனும்கிறது உங்க நினைப்பா? உங்களைப்போல எனக்கும் கையும், காலுமிருக்கு. நீங்க படித்துத்துத்தந்த பாடம் இந்த உலகத்திலே சிரும் சிறப்புமா வாழுமனுப்ன ஒரு வெறியை எனக்கு உண்டாக்கியிருக்கு. நான் வாழுத்தான் போறேன். நீங்க பார்க்கத்தான் போறிங்க. ஆனால் இத்தகைய ஓர் அன்பான மக்கியை இழந்திட்டோமேன்னு நீங்க மன வருத்தம் படத்தான் போறிங்க.

மாஹிர்: என்னடி சவாலா! உளக்குத் தெரியுமாடி இந்த ஊரிலேயே பெரிய பணக்காரர்ன் நான்தான்டி. நீ போனு உன்னைப்போல ஆயிரம் பொம்பளைங்க எனக்குக் கிடைப்பாங்க. ஆனால் என்னைப்போல ஒரு புருஷன் உளக்குக் கிடைக்கமாட்டான்.

மும்தாஜ்: சி! புருஷன்! உங்களைப்போல ஆட்கள் புருஷன்னுசொல்லவே ஒரு பொம்புள வெட்கப்படுவா.

மாஹிர்: என்னடி சொன்னே? உன்னை... உன்னை...

மும்தாஜ்: என்மேலே தொட்டங்கள்னு நான் பெண் புலியா மாறுவேன். நீங்க விரும்பியபோதெல்லாம் என் கழுத்தை நெரிப்பதற்கு. உணர்ச்சிகளே இல்லாத யாராவது ஒரு பெண் இந்த உலகத்திலே இருந்தா அவளைப்போய் நெரிங்க. இன்னும் சட்டம், நீதி எதுவும் சாகல்ல. நான் வாறன். எப்போதோ ஒருநாள் உங்க மனம் திருந்தி நீங்க எங்கிட்ட வரத்தான்போற்க. நான் அதப் பார்க்கத்தான் போறேன்.

மாஹிர்: நில்லுடி, ஏன்டி தனியே போறே? உன் குட்டியையும் தூக்கிட்டுப் போடி.

மும்தாஜ்: ஆயா. உங்க கணிப்பிலே நான்தான் மிகுங்கமாச்சே. என் பிள்ளையை தூக்கிக்கொட்டே போறேன்.

## காட்சி : 4.

பாத்திரங்கள்: கலைபார

மும்தாஜ்.

கலைபார்: மும்தாஜ். என்னம்மா இது. மாப்பிள்ளைய பிரிந்தே வந்துட்டாயா?

மும்தாஜ்: இல்ல வாப்பா. நான் அவரைவிட்டுப் பிரியப்போவதே இல்லை. அவராக என்னை வேண்டாம்னு கூறினா, அதுக்காக நான் எதையுமே செய்ய இயலாது. அவருக்கிட்டே நான் ஒரு சவால் விட்டுட்டு வந்திருக்கேன்.

கலைபார்: என்னம்மா. நம்ம தகுதிக்கு ஏற்காத பெரிய பெரிய விசயமா சொல்றே?

**மும்தாஜ்:** தகுதி, குலம், கோத்திரம். இதெல்லாம் பார்த்துப் பார்த்துத்தான் அல்லது இவைகளுக்காக பயந்து பயந்து தான் எத்தனையோ பேர் கோழைகளா போயிட்டாங்க. வாழ்வதற்கு வசதியிருக்கும் வாழ விரும்பாத சுத்த சோம் பேறியா போயிட்டாங்க. நான் அவர் கண்முன்னுல் ஜாம் ஜாம்னு செல்வமும், சிறப்புமாக வாழப்போவதாக சவால் விட்டுட்டு வந்திருக்கேன்.

**குபர்:** என்னம்மா சொன்னே? கையில் ஜாந்து சதமுமே இல் லாத நீ சிரும் சிறப்புமாக வாழ்ந்து காட்டப்போறியா? ஏன்மா உங்க வாப்பா உதவி செய்வாரென்ற நம்பிக்கை யிலேயா இப்படி சவால்விட்டே? எங்கிட்டே உனக்கு உதவி செய்ய ஜாந்து சதமேனும் இல்லம்மா.

**மும்தாஜ்:** நான் யாரையுமே எதிர்பார்த்து சவால் விட்டல். என் கைகளையும், கால்களையும் நம் பித்தான் சவால் விட்டேன். அவரிடம் இருக்கிற பணத்தை என்னுலேயும் உழைக்கமுடியும் என்பதை நான் திருப்பித்துக் காட்டப் போறேன்.

**குபர்:** ஏன்மா. உழைக்கப்போறியா?

**மும்தாஜ்:** ஆமா: என் கை, கால்களை உபயோகித்து உழைக்கப் போறேன். அப்பம், இடியப்பம் செய்வேன்; நெல் குற்று வேன்; பால் கற்பேன்; தையல் வேலை செய்வேன். பிற ரிடம் கைநீட்டி பிச்சை எடுக்காம, அல்லது பிறர் வியர்வையில் வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொள்ளாம தன்மானத்தோட செய்யக்கூடிய எந்தத் தொழிலையும் செய்வேன். எறும்பு சேமிப்பதுபோல சேமித்து என் வயிற்றிலே பிறந்த இவளையும் வளர்த்து நாலுபேர் பார்த்து பொருமைப்படக்கூடிய அளவுக்கு நான் வாழுக்கானபோறேன். அத நீங்களும் அவரும் பார்க்கத்தான்போறிங்க.

## காட்சி : 5.

**பாத்திரங்கள்:** மும்தாஜ்,  
ஹரீஸ்.

பெல வருடங்கள் செல்கின்றன. முப்தாஜின் மகன் ஹரீஸ் பாடசாலையான்றில் இரண்டாம் வருப்பு படிக்கிறுன். மும்தாஜ் சிறுகத் தொடங்கிய வியாபாரத்தால் முன் நேற்றமடைந்து சொந்தக் கார் வைத்துக்கொள்ளக் கூடிய பணக்காரியாக இருக்கிறார்கள்.]

மும்தாஜ்: ஒன் மகன் ஸ்கால்ல இருந்து வர்ரதுக்கு வேட்டா யிடமங்க?

ஹரீஸ்: இவ்வம்மா... ஸ்கால்ல இருந்து வர்றப்போ அந்த நொண்டி அங்கிளைச்சுற்றி ஒரே கூட்டம்மா. அத வெடிக்கை பார்த்திட்டு நின்னுட்டேன்.

மும்தாஜ்: அது யாரு நொண்டி அங்கிள்?

ஹரீஸ்: அதுதாம்மா... உங்களுக்குத் தெரியாது... நொண்டி அங்கிள்.

மும்தாஜ்: எனக்கென்ன தெரியும், இந்தப் பெயரையே நான் இப்பொதானே கேள்விப்படுத்தேன்.

ஹரீஸ்: ஒ! உங்களுக்குத் தெரியாதில்லையாம்மா! பாவும்மா. நொண்டி அங்கிள் ரொம்ப நல்லவரு. அவருக்கு ஒரு கால் இல்ல. அவரு இப்படித்தாம்மா தெத்தித் தெத்தி நடப் பாரு. நான் நடந்து காட்டேன். பாருங்களேன்...

மும்தாஜ்: சேசே! வேண்டாம். கால் கை சொத்தியானவங்க மேலே நாம் இரக்கப்படனும்.

ஹரீஸ்: அங்கைக்கு ஒருநாள் அவர் என்னைக் கண்டு என் கையைப் பிடிச்சி நான் ரொம்ப அழகா இருக்கிறதா சொன் னாரும்மா. அவரோடு எனக்கு ரொம்பப் பிரியம்மா. எப்போ தாவது நாம் காரிலே வெளியே போறப்போ நான் அவரை உனக்குக் காட்டுவேண்மா.

மும்தாஜ்: அதுக்கென்ன, உன் நொண்டி அங்கிள் எனக்குக் காட்டேன்.

ஹரீஸ்: சரிம்மா.

## காட்சி : 6.

பாத்திரங்கள்: மாஹிர், மும்தாஜ், ஹரீஸ்

ஹரீஸ்: உம்மா, உம்மா அதோ அவருதாம்மா நொண்டி அங்கிள்.

மும்தாஜ்: ட்ரைவர் காஸரக் கொஞ்சம் நிறுத்துக்க.

ஹரிஸ்: நொண்டி அங்கிள், நொண்டி அங்கிள், இங்கே வாங்க வேண்.

மாஹிர்: யாரு... சின்னத்தம்பியா? எங்கே போறீங்க?

ஹரிஸ்: நொண்டி அங்கிள் இதோ பார்த்திங்களா? இவங்கதான் எங்க உம்மா.

மும்தாஜ்: நீங்கு.....? நீங்கு.....?

மாஹிர்: நீ.....? நீ.....? முழு இல்லே...?

மும்தாஜ்: நீங்களா...! இந்தக் கோலத்திலேயா?

மாஹிர்: முழு... இவன் நம்ம மகனு?

மும்தாஜ்: கார்ல ஏறுங்க, வீட்டுக்குபோய் கதைக்கலாம்,

மாஹிர்: முழு இது உள் வீடா? நீ எப்போ இந்த ஜியருக்கு வந்தே?

மும்தாஜ்: ஆண்டவனே! என்ன கோலமிது! எப்போ நீங்க இந்தக் காலை இழந்திங்க?

மாஹிர்: அது பெரிய கதை. தயவுசெய்து என்னை மன்னித்துக் கொள்ளு முழு பல வருடங்களாக நான் உன்னை எத்த ணியோ இடங்களிலே தேடிட்டேன். மௌத்தாகிற துக்கு முன்னாலே உன்னைக் கண்டு மன்னிப்புக் கேட்கிறதுக்காகத் தான் இன்னமும் நடைப்பினமா வாழ்ந்துகொண்டிருக்கேன். நீ யாரோட் எல்லாம் கூடாதீங்கள்னு சொன்னியோ அவங்களே என் காலை முறிச்சுப்போட்டாங்க, முழு... தயவுசெய்து என்னை மன்னிச்சுக்கோ. உன் காலை விழுந்து கேட்கிறேன். அளவிடமுடியாத உள் அன்பை புரிஞ்சுக்கொள்ளாம உன்னை எப்படி எல்லாமோ நடத்திட்டேன். என்னை மன்னித்து விட்டேன்னு ஒரு வார்த்தை சொன்னால் நான் நிம்மதியா மௌத்தாகிடுவேன் முழு.

மும்தாஜ்: அப்படியெல்லாம் சொல்லாதிங்க. நான் உங்களை விட்டுப் பிரிந்துவந்த நாள்தொடர்க்கம் சுதா உங்க நினை வாகவே வாழ்ந்துகொண்டிருக்கேன். கிராமத்திலிருந்து பட்டணத்துக்கு வந்து படிப்படியா முன்னேறி இந்தப் பெரிய இண்டஸ்ரீசை ஜாம்பித்து சிரும் சிறப்புமாக வாழத் தொடங்கிய பிறகு உங்களைத் தேடாத இடமே இல்லை. எத்தனையோ தடவைகள் உங்களீட்டுக்குப்போய் உங்களோக் காணுவதற்காக

அலைந்தேன். ஒரு வெறியில் நான் உங்களைவிட்டும் பிரிந்து வந்தாலும் சதா என் உள்ளத்துக்குள்ளே இருந்துகொண் டிருந்த தீபம் நீங்கதான். உங்களைவிட்டும் நான் பிரிந்து வந்ததற்காக நீங்கதான் என்னை மன்னிக்கனும். உங்களுக்கு இத்தகைய ஒருநிலை ஏற்படுவதற்கு காரணமாய் இருந்ததே நான்தானே.

மாஹிர்: இல்ல முழு உண்ணுடைய விசாலமான அங்கைப் புரிந்துகொள்ள முடியாத நான் இந்தக் காலால் பலமுறை உணக்கு அடித்தேனே. அதற்குரிய தண்டனையாக என் காலிலே நான் இழந்திட்டேன்.

மும்தாஜ்: நடந்து போனவைகள் எதைப்பற்றியுமே நீங்க சிந் திக்காதிங்க. உங்களை நான் மகாராஜாவாக வாழுவைக்கப் போரேன். என்னுடைய திரண்ட செல்வங்களையெல்லாம் உங்களுக்கு அர்ப்பணித்து நீங்க சந்தோசமா இருக்கிறதைப் பார்த்து நான் மகிழ்ச்சியடையப் போரேன்.

மாஹிர்: முழு... தயவுசெய்து... எனக்காக ஒரு சின்ன உதவி செய்வியா?

மும்தாஜ்: சொல்லுங்க. உங்களுக்காக எதைவேண்டுமானுமே செய்ய ஆயத்தமாயிருக்கேன்.

மாஹிர்: முழு, தயவுசெய்து... எனக்கு கொஞ்சம்... எனக்கு கொஞ்சம் சேரு போடுவியா? சாப்பிட்டு நாலு நாட்கை எாச்சு.

மும்தாஜ்: ஒ..... [அழுகிறுன்]



# பொன்னைடை

3

காட்சி: 1.

இடம்: கவிஞர் ஹம்ஸாவின் வீட்டின் முன் அறை.

பாத்திரங்கள்: கவிஞர் ஹம்ஸா.

இனையா (ஹம்ஸாவின் மணைவி)

நியாஸ் } இனையா (கழக அங்கத்தவர்கள்.  
அணை } வருகிறார்.)

(கவிஞர் ஹம்ஸா எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார்.

அவரின் மணைவி வருகிறார்.)

இனையா: உங்களத்தான்... அட உங்களத்தான்...

ஹம்ஸா: .....

இனையா: அல்லாவோ இந்தானுக்கென்ன காது செய்டா போயிட்டா...

ஹம்ஸா: இல்லடி. மரத்துப்போயிட்டு. காலை எழும்பினுதோன் தொண்ணு உங்களத்தான் பாட்டு. அஞ்ச நிமிசம் ஒரு இடத்திலே உட்கார்ந்து எழுதலாம்ன ஆயிரம் தடவை உங்களத்தான்னு தொல்லைப்படுத்துகிறே. என்ன விசயம்? நமய ஜாட்ல ஆருக்காவது மாரடைப்பு ஏற்பட்டுட்டுதா?

இனையா: அது ஒன்றுதான் குறை. பிச்சைக்காசா கிடைக்கிற பெண்சனுக்கள்ளே புத்தகம் வெளியிடப் போரேன்னு இது வரை வெளியிட்ட புத்தகங்களைல்லாம் கட்டுக்கட்டாக் கிடந்து கறையான் தினனுது. அதற்காக நாலுபேரிடம் வட்டிச்க வாங்கிய கடன் குட்டிபோடுது. அவங்க கடனைத் திருப்பிக்கோட்டு கதைக்கிறதை தாங்கழுடியாம இருக்கு. அதுக்குள்ளே... இன்னும் எழுதுறீங்களா? உங்களுக்கு...

ஹம்ஸா: என்னடி உங்களுக்கு...? சொல்லித் தொலை.

இனுயா: உங்களுக்கு அறிவு இருக்கான்னேன்.

ஹம்ஸா: இது இல்லாததாலதானே, இலக்கியமென்று கிளோ என்ன விலைன்னு கேக்கிற உண்ணை முப்பத்தைந்து வருசங் களுக்கு முன்னாலே கல்யாணம் செய்து, இத்தனை வருசமா உண்ணேட மாரடிக்கேன்.

இனுயா: போதுமோ இதைத்தான் ஆயிரம் தடவை சொல்லிட மங்க. இப்போ என்ன அவ்வளவு அவசரமா எழுதறீங்க? கவிதையா?

ஹம்ஸா: என்னத்துக்கோ கற்பூர வாசனை எதுக்கும் பாங்க. உனக்கு எதுக்கு அதெல்லாம்.

இனுயா: நான் கழுதையாகவே இருந்துட்டுப்போறேன். சொல் மூங்க. என்ன எழுதறீங்க?

ஹம்ஸா: கவிதைதான். பத்திரிகையொன்றுக்கு அனுப்புவதற் காக எழுதறேன்.

இனுயா: முனு மனித்தியாலம் மென்கெட்டு எழுதவீங்க. அது பேப்பர்ல வந்து நாலு மாதங்களுக்குப் பின்னாலே பத்தோ இருபது அனுப்புவாங்க. இதை விட்டுட்டு. நாலு கடையிலே கணக்கெழுதிக் கொடுத்தாலாவது இருநாறு, முன்னாறு தருவாங்க, உங்களுக்குப் புரிஞ்சாதானே!

ஹம்ஸா: எனக்குப் புரியது. ஆனால் அதிலே உள்ள சிக்கல் உணக்குத்தான் புரியவில்ல. என் மூடைக் கலைச்சுப்போட்டே, பரவால்ல, இப்படி இரு. உண்ணேட கொஞ்சம் கணதக்கலாம்.

இனுயா: என்ன விசயம்? சொல்லுங்க.

ஹம்ஸா: த பாரு. நான் றிடையரான ஒரு சிழவன். ஆசிரிய தொழில் செய்திரப்போ இருந்த அந்த உற்சாகம், அந்த மிடுக்கு இப்போ இல்லே. கடைசளிலே உணக்கெழுத ஆயிரம் பேரு ஆலாப்பறக்கான். சின்ன வயதிலிருந்தே இந்த எழுத்துத் துறைச்கு என்னை ஆளாக்கிக்கொண்டேன். பனதுடில் வார கற்றைகளை எழுத்திலே வடிக்கல்லைன்னு எனக்கு நித் திரையே வராது. அதான் எழுதறேன். இந்த வயதிலேயா வது என்னை நீ கொஞ்சம் புரிஞ்சுவிளாண்டா போதும்.

இனுயா: புரியாமலா இத்தனை வருசமா குடும்பம் நடத்துமே ஆம். நீங்க சொல்வது எவ்வளமே எனக்குப் புரியுது. ஆனால் சொல்வதையும் கொஞ்சம் கேளுங்களேன்.

ஹம்ஸா: சொல்லேன்.

இனுயா: நமக்கு வயதுக்குவந்த பொண்ணுக முன்று பேரு இருக்காங்க. கூட்டின இந்த வீடே அறையும், குறையுமாகக் கிடக்கு. அதுக்குள்ளே புத்தகம் வெளியிடுவது அது. இதுண்ணு நீங்க தொடங்கி கடனுக்கு மேலே கடனை ஏத்துறைங்க. யார் காலைப் புடிச்சாவது இந்தப் புத்தகங்களைக் கொடுத்துட்டு கடனை அடைங்க. நடக்கிறது நடக்கட்டும்னு அப்புறம் சும்மா இருப்போம்.

ஹம்ஸா: நீ சொல்வதும் ஒரு வகைக்குச் சரிதான். புத்தகம் வெளியிடுவதை இனிமே விட்டுட வேண்டியதுதான். கலிதைப் புத்தகங்களை இந்த நாளைல் யார் படிக்கான்? பச்சை செக்கலை எழுதினு, விழுந்தடிச்சி வாங்குவான். ஆமா... என்ன அவ்வளவு அவசரமா கூப்பிட்டே....?

இனுயா: நான் என்ன கூப்பிட்டேன்னு... அது... உங்களைத்தேடி நாலுபேர் வாராங்க.

ஹம்ஸா: நீ உள்ளே போ. அப்புறம் கணதக்கலாம். (சற்று தாமதித்து) வாங்க... வாங்க தம்பி. உள்ளே வர்ங்க. அப்படி இருங்க.

நியாஸ்: சார்... உங்களுக்கு எங்களை ஞாபகம் இருக்கும்னு நினைக்கோம்.

ஹம்ஸா: ஞாபகம்... ஆம்மா. எங்கேயோ பார்த்ததா...

அனைஸ்: நீங்கதான் சார் எங்களுக்கு எட்டாம் வகுப்பிலே தமிழ் படித்து தந்திங்க. நான் அனைஸ். இவன் நியாஸ். இவன் உவவைஸ். இவன்...

ஹம்ஸா: ஒ...! ஞாபகம் இருக்கு. என்ன விசயம்? சாரைப் பார்த்துட்டுப் போகலாம்னு வந்திங்கபோல...

நியாஸ்: ஆமா சார். ஒரு முக்கியமா...ன விசயமா உங்களோடு கணதக்கலாம்னு வந்தோம்.

ஹம்ஸா: என்ன விசயம்?

அன்றை: சார், நாங்க கொஞ்சபேர் சேர்ந்து இனினால் இலக்கிய மன்றம் ஒரு சங்கம் தொடங்கி இருக்கோம்

ஹம்ஸா: மெத்த நல்லது. அப்புறம்?

நியாஸ்: நீங்க தமிழுக்கு ஆற்றுகிற தேவைக்காக எங்க தழகத் தாலே உங்களைக் கொரவிக்கலாம்னு தீர்மானிச்சு இருக்கோம்.

ஹம்ஸா: என்னையா! கொரவிக்கலா?

அன்றை: ஆமா சார், உங்களாலே இந்த ஊருக்கே பெருமை, உங்களிட்ட படிச்ச மாணவர்கள்னு நாங்க சொல்றப்போ அது எங்களுக்குப் பெருமை. அதனுலேதான் எங்க முதலா வது நடவடிக்கையா உங்களைக் கொரவிக்கலாம்னு தீர்மானித்தோம். நீங்க சரி சொன்னு இதற்கான நடவடிக்கை உள்ள மேற்கொண்டு எடுப்போம்.

ஹம்ஸா: நடவடிக்கைகள்னு...?

நியாஸ்: நாங்க இதை பெரிய ஸ்கேல்ல செய்யலாம்னு என்னிருக்கோம். நிறைய்ய பணம் சேகரிக்கல்லூம். அதான்... உங்க சம்மதத்தைத் தத்திங்கள்னு...

ஹம்ஸா: எதுக்குத் தமிழி இதெல்லாம். நான் ஒரு சாதாரண ஆன். ஏதோ மனதிலே படுறதை எழுத்தேன். அவ்னோ தான்.

அன்றை: என்ன சார் நீங்க. யானைக்கு தன்பலம் தெரியாதும் பாங்க. அதைப்போல உங்க பெருமை உங்களுக்குத் தெரியாது. நீங்க இதுக்கு ஒத்துக்கொள்ளவே வேணும்.

ஹம்ஸா: ஏற்று இருங்க. வந்துடறேன். (தாமதம்) இனுயா... அவங்க நாலு பெருக்கும் டக்னு ம ஊத்தி அனுப்பு. அப்புறம் ஷிபரமா சொல்லேன். ஆமா, ஏன் அப்பி பார்க்கிறே?

இனுயா: அதைச் சொல்லத்தானே அப்போது வந்தேன்.

ஹம்ஸா: எதைச் சொல்ல?

இனுயா: காலீலல் தேத்தன்னிரி ஊத்தவே சினி இல்ல. சினி வாங்க காகம் இல்லே.

ஹம்ஸா: அட இழவு! தபாரு, வந்தவங்க பணக்கார ஸபயன்க.  
எல்லாம் விருமா சொல்றேன். பக்கத்து வீட்டிலே கடனு  
வாங்கி சடனு ஊத்து.  
(மெல்லிய இளை ஒவித்தல். தொடர்ந்து...)

இனையா: எல்லோரும் போயிட்டாங்களா? ஆமா... என்ன விச  
யம்?

ஹம்ஸா: காலை எழுந்ததும் எழாததுமா தொண்டொண்ட  
தியே. பார்த்தாயா, சிதேவி வலிப தேடிவந்தனத.

இனையா: என்ன விசயம்?

ஹம்ஸா: நம்ம ஊரிலேயே என்னைப் பாராட்டிக் கொரவிக்கப்  
போருங்களாம்.

இனையா: அப்பமுன்னு...?

ஹம்ஸா: நிறைய பணம் சேர்க்கப் போருங்களாம். அப்படிப்  
பார்த்தா எனக்கு பொற்கிழி வழங்கப் போருங்க.

இனையா: பொற்... கிழியா? அது என்ன?

ஹம்ஸா: என்னை மேடையிலே வைத்துப் பாராட்டி ஒரு  
தொகைப் பணம் சன்மானமா தரப்போருங்களாக்கும்.

இனையா: ஒரு தொகைப் பணம்மா?

ஹம்ஸா: ஆம்மா, அந்தப் பணத்தைக் கொண்டு என் கடன்  
களையெல்லாம் கொடுக்குடலாம். அதிலே மிசசம் வந்தா,  
இந்த விட்டை முடிக்கிறதுக்குக் கூட ஏதாவது நடவடிக்கை  
எடுக்கலாம்.

இனையா: அப்படியா! அப்போ... நான் உங்களைத் தொல்லைப்  
படுத்தலே, நீங்க ஏழுதுங்க.

## காட்சி: 2.

இடம்: இலக்கிய மன்ற கூட்ட அறை.

யாத்திரங்கள்: நியாஸ், அஸஸ்,  
மற்ற அங்கத்தவர்கள்.

அனஸ்: ப்ரன்ட்ஸ்... ஹம்ஸா சார் நம்ம கோரிக்கையை ஏற்றுக்  
கொண்டார். அடுத்த நடவடிக்கைகளைப்பற்றி இனி ஆரா  
யணும்.

நியாஸ்: நடவடிக்கை என்ன? பணம் சேர்ப்பதுதான், யார் யாரிடம் நன்கொடை கேட்டுப் போவதென்ற விஸ்தை ஏற்கனவேயே தயாரித்துட்டோம். அந்த லேலையை உடனேயே தொடங்கினு சரி. சாரைக் கௌரவிப்பது எப்படி என்பதிலே ஏதாவது மாறுதல்கள் இருக்கா?

அனஸ்: நதிங். ஏற்கனவேயே யோசித்தவாறு கவிமழை ஹப்ஸா என பட்டம் குட்டுவதும், பொன்னுடை போர்த்துவதும் தான்.

நியாஸ்: அதற்கு அவ்வளவு செலவாகாதே. எதற்காக கூடுதலா பணம் சேர்க்கணும்?

அனஸ்: நீ ஒரு மண்ணு. பெரிய கூட்டம் நடத்தணும். வர்ர பிரமுகர்களுக்கு பெரில்ஸா விருந்து கொடுக்கணும். எம். பியை வேறு கூப்பிடுறதா இருக்கோம். அப்புறம்... நம்ம நிகிறி யேசன் கிளப்புக்கு நிறைய்ய விளையாட்டு உபகர ணங்கள் வாங்கவேண்டியிருக்கு. அப்புறம்...?

நியாஸ்: ஒண்ணை மறந்துட்டே...

அனஸ்: என்ன...?

நியாஸ்: இன்னும் மூன்று மாதத்திலே நம்ம கிளப்பால சிலோன் ஓர் போவதாக தீர்மானிச்ச இருக்கோமே. அதுக்குப் பணம்?

அனஸ்: ஆம்மாடா. அதுக்குக்கூட இதிலேதான் எடுக்கணும். அதனால் இந்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி நிறைய் பணம் சேர்க்கணும்.

நியாஸ்: விழா முடிவிலே ஒரு மியூசிக் கச்செரி வைச்சா என்ன.

அனஸ்: வைச்சுப்புறுறது. ஆம்மா, எம். பி. வந்தார்னு, நம்ம ஹரின் ஒரு முக்கிய தேவையை செய்து தருமாறு அவரிடம் கேட்கலாமே, எதைக் கேட்கலாம்?

நியாஸ்: ஊர் மையவாடிக்கு அரசாங்க பணத்திலே மதின் கட்டித்தருமாறு கேட்கலாம்.

அனஸ்: வெரிகுட் ஜியா. அப்புறம்... வெறென்ன?

நியாஸ்: என்னபா. வெறுமனே கூடிக்கலைபறநுதானு? பெட்டிஸ், கட்லட், டை... ஒண்ணும் இல்லையா?

அனஸ்: எல்லாம் ஒடர் பண்ணியிருக்கு. இருங்க. தின்னுட்டுப் பணம் சேர்க்க கிளம்பலாம்.

### காட்சி: 3.

இடம்: முசின் முதலாளியின் வீடு.

பாத்திரங்கள்: முசின் முதலாளி.

அனஸ்.

நியாஸ்.

முசின்: அது யாரு ஹம்ஸா? வாய்க்குள் நுழையாத பேரா இருக்கு.

அனஸ்: நம்ம ஊரு மகா வித்தியாலயத்திலே தமிழ் படிப்பிச் சாரே. இப்போ நிடையராகிட்டு இருக்காரு.

முசின்: இன்னும் புரிபடவில்.

நியாஸ்: முதலாளிக்கு இப்படி சொன்னு புரியும்.

முசின்: எப்படி?

நியாஸ்: உங்கட பெரிய புடவைக் கடைக்கு முன்னுலே மெசின் வைச்சுத் தைக்கிறாரே காசிம்.

முசின்: ஆமா.

நியாஸ்: அவருட வீட்டுக்கு பக்கத்து வீட்டில் வசிக்கிறவருதான் இவரு.

முசின்: அட்ட. அந்தக் கிழட்டு மனிசனு? பெணியனுக்கு மேலே ஒரு பழைய துவாயைப் போட்டுத் திரிவாரே. அவரா?

அனஸ்: ஆமா. அவசேதான்.

(அப்போது டெவிபோன் கிணுகிணுக்கிறது.)

முசின்: கொஞ்சம் இருங்க. ஹலோ... யாரு? கணக்குப்பிள்ளையா? கொழும்பிள்ளையிருந்தா பேசறே? என்னபா...? என்ன...? அரிசியிலே கல் ஜாஸ்தின்னு வானுமன்னுட்டானு? உங்குப் பழசால அடிக்கணும்பா. உங்கு யாரப்பா அதைக் காட்டச் சொன்னது? சாம்பிள் காட்டுவதற்கென்றே கல்லு, மணால் இல்லாத இரண்டு மூடை அரிசி சாக்கிலே குறி போட்டு வேற்யா இருக்கே. சரி சரி... மற்ற இடங்களுக்கு எடுத்துப்போய் அந்த குறிப்பாட்ட சாக்குகளையே அனிம்த

துக்காட்டுங்க. சரி. வைக்கிறேன்... இவனுகளையெல்லாம் நம்பி தொழில் செய்தாப்பதான். ஆமா. என்ன சொன்னீங்க?

அனை: கவிஞர் ஹம்ஸாவைப் பரராட்டிக் கெளரவிக்கலாமனு நடவடிக்கை எட்டுகோம். அதற்காக முதன் முதல்ல உங்க கிட்டதான்...

முசின்: அடி வகுலுக்கு வந்தியுள்ளா? ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொருத்தன் ஒவ்வொரு சாட்டைச் சொல்லிக்கனு வாரான். இதுக்குக் கொடுக்கவே ஒரு தொகைப் பணம் தேவைப் படுது.

நியாஸ்: அவரால் நம்ம ஊருக்கே பெருமையுங்க.

முசின்: அடபோங்க! அவரால் நமக்கு என்ன பெருமை. என்னைப் போல ஒரு பணக்காரனுலேதான் ஊருக்குப் பெருமையுள்ள நாலுபேரு ஏத்துக்குவாங்க.

அனை: அவரு இந்த நாடே அறிஞர் கவிஞருங்க.

முசின்: என்னைக் கூடத்தான் கொழும்பிலே உள்ள அத்தனை புடவைக்காரர் முதலாளிமாரும், மில் முதலாளிமாரும் அறிஞர் வைசிருக்காங்க.

நியாஸ்: விழாவிலே அவருக்கு நீங்கதான் பொன்னுடை போர்த் தலுமனு தீர்மானிக்க இருக்கோம்.

முசின்: அப்போ... நான் மேடையிலே இருக்கலுமிரியங்க?

அனை: ஆமா.

முசின்: இந்தாங்க... என்பேரிலே வரவுவைங்க.

அனை: என்னங்க இது. அம்பது ரூபாவைத் தாரீயங்க?

முசின்: ஏன்? போதாதா?

நியாஸ்: வீடியோ படம் எடுத்து, பெடவிச்சலுக்குக் கொடுக் கிறதா வேறு என்னையிருக்கோம்.

முசின்: பெடவிச்சலுக்கா!

அனை: ஆமாங்க.

முசின்: படம் புடிக்கிறவரிடம் சொல்லி, என் முகம் தெளிவா வரிராப்பு பிடிக்கச் சொல்லுங்க. இந்தாங்க.

நியாஸ்: என்னங்க... இருநூறுதான்? எம்பிக்ட வர்ராரு. ஆன  
நீங்கதான் பொன்னாட போர்த்துறீங்க.

முசின்: எம்பியும் வர்ராரா? மேடையிலே வைச்சு கேட்டாத  
தான் மறுபேச்சு பேசாம் ஓம் சொல்வாரு.

அனஸ்: எதுக்குங்க?

முசின்: என் மகன் படிச்சிட்டு என் கடையிலே இருக்கான். அவ  
ஞுக்கு ஒரு வேலை போட்டுத்தரணுங்கு கேட்கப்போறேன்.

நியாஸ்: ஏன், கடையையே பார்த்துக்கலாமே?

முசின்: ஒரு சௌரவத்துக்கு அரசாங்க உத்தியோகம். மற்ற  
நேரத்திலே கடை. இந்தாங்க. இதை வைச்சுக்கொங்கோ.

அனஸ்: நானுறை ரூபாவை உங்க பெயரிலே எழுத்திரும்.

முசின்: சரி. ஒண்ணுமட்டும் செய்ங்க. அதாவது மேடையிலே  
எம்பிக்குப் பக்கத்திலே எனக்கும் கதிரை போட்டுடுங்க.

நியாஸ்: சரிங்க. நாங்க வாரோம்.

முசின்: போயிட்டு வாங்க... கொஞ்சம் நில்லுங்க.

அனஸ்: என்னங்க?

முசின்: உங்க விழா எப்பன்னு நேரகாலத்தோட சொல்லிப்  
படுங்க. தலைக்கு கொஞ்சம் டை அடிச்சி வைச்சுக்கணும்.  
ஏனானு, மஹியிலே படம் வரும் பாருங்க.

## காட்சி: 4.

இடம்: கவிஞர் ஹம்ஸாவின் வீடு.

பாத்திரங்கள்: ஹரப்ஸா.

இனாயா.

அனஸ்.

நியாஸ்.

இனாயா: கேட்மங்களா... ஊரெல்லாம் உங்க கதையாத்தான்  
இருக்காம்.

ஹம்ஸா: என் கதையா?

இனையா: ஆமாங்க, உங்களுக்குப் பாராட்டு விழான்னு அன்றைக்கு நம்ம ஊட்டுக்கு வந்தவங்க நிறைப்பு பணம் சேர்க்காங்களாம்.

ஹம்ஸா: உனக்கு எப்படித் தெரியும்?

இனையா: முன் வீட்டு முனவ்வரா சொன்னு. அவ மாப்பிள்ளைட் கடைக்கும் வந்தாங்களாம். அவரு நூறு ரூபா கொடுத் தாராம். ஏங்க... தெரியாமத்தான் கோக்கீன். பொற்கிழி தாரதா சொன்னீங்களே. அது எவ்வளவுங்க?

ஹம்ஸா: எனக்கென்ன தெரியும். ஆயிரமும் இருக்கலாம். பத்தாயிரமும் இருக்கலாம்.

இனையா: பத்தாயிரம்மா!

ஹம்ஸா: வாயைப் பிளக்காதே! சும்மா ஒரு கதைக்குச் சொன்னேன்.

இனையா: ஏங்க... பத்தாயிரம் தந்தாங்கன்னு என்ன செய்யலாப்பனு நினைக்கிங்க?

ஹம்ஸா: இப்ப எதை நினைக்கிறது? முதலிலே விழா முடியட்டும். அப்புறம் யோசிக்கலாம்.

இனையா: சொல்லுங்களேன். எனக்குத் தெரியும். அவங்க உங்க கிட்ட படிச்சவங்க. உங்க நிலைமை அறிஞர்ச்சவங்\*. அதனாலே அவங்க தரப்போறது பத்தாயிரத்துக்கு தமலேதான்.

ஹம்ஸா: நீ என்ன செய்யலாம்ங்கே?

இனையா: ஏங்க, இப்படி செய்தா என்ன?

ஹம்ஸா: எப்படி?

இனையா: புத்தகம் வெளியிட வாங்கின கடனெல்லாம் கிடக்கிறப்ப அப்படியே கிடக்கட்டும். முத்தவஞ்சுகு என் தமிழ் சொல்லிவந்த மாப்பிள்ளையை பேசி முடிச்சிட்டா என்ன?

ஹம்ஸா: வீடு முடியாமலா?

இனையா: கஸ்யாணம் முடிச்சி ஆறு மாதத்தாலேயோ ஒரு வருசத்தாலேயோ வீட்டை முடிச்சித்தாரதா சொல்லவாம். கைக் காலி பத்தாயிரமதானே கேட்டாங்க. இதைக்கொடுத்து கல்யாணத்தை முடிச்சிட்டா ஒரு பொறுப்பு கழற்றதா போயிடும்.

ஹம்ஸா: நல்ல யோசனைதான். எதுக்கும் விழா முடியட்டும்.

இனுயா: இல்லாட்டா இன்னென்னும் செய்யவாம்.

ஹம்ஸா: என்ன அது?

இனுயா: முத்தவள் சுவதிக்குப் போகணும்னு நிக்கானே?

ஹம்ஸா: ஆமா.

இனுயா: ஆரோ ஒரு உஜுளிகாரன் பத்தாயிரம் போதும்னு ஞமே.

ஹம்ஸா: அப்படித்தான் என்கிட்டியும் சொன்னான்.

இனுயா: ஏங்க, இதை அவனுக்குக் கொடுத்து அவனைச் சுவதிக்கு அனுப்பினா, அவள் உழைச்சி பிள்ளைகளைக் கட்டிக் கொடுப்பான் இல்லையா?

ஹம்ஸா: அதுவும் நல்ல யோசனைதான். எதுக்கும் விழா முடியட்டுமே.

இனுயா: அதுப் பாத்திங்களா. அவங்கதான் வாராங்க, நான் உள்ளேபோய் அவங்களுக்கு முன் வாத்துறை. ஏங்க கதைச் சிட்டு இருங்க.

ஹம்ஸா: வாங்க... வாங்க...

அனஸ்: நாங்க உங்க மாணவர்கள்தானே சார். எதுக்கு சார் எழுந்துநின்று வரவேற்கிறீங்க.

ஹம்ஸா: என் வீடு தேடி வாரீங்க. மாணவர்களாயிருக்கலாம். பாரா இருக்கலாம். எழுந்துநின்று வரவேற்பதுதான் பண்பாடு. அப்படி இருங்க.

நியாஸ்: சார்... ஊரெல்லாம் இதே கதைதான். சுவர் நோட்டின் பார்த்திருப்பீங்களே.

ஹம்ஸா: ரெண்டு நாளா வெளியே போகலப்பா. மார்க்ட்டுக்குக் கூட போகல்ல.

அனஸ்: ஏன் சார், எழுதிக்கொண்டு இருந்திங்களோ?

ஹம்ஸா: இல்லபா. நாளைக்குத்தான் பெண்சன். அப்படியே பெண் சனை எடுத்துட்டு மார்க்ட்டுக்குப் போகலாம்னு...

நியாஸ்: டாக் முத்த மகன் வெளியேபோயிருந்தா பார்த்துட்டு  
வந்து சொல்லியிருப்பாரே.

ஹம்ஸா: அவன் எங்கே வெளியே போனான்...

அனஸ்: ஏன், வீட்டுக்குள்ளேதான் இருப்பார்போல்.

ஹம்ஸா: இல்லவ்வ. அவன்ட சேர்ட் எல்லாம் கிழிஞ்சிபோயிட  
தாம். நானைக்கு பெங்கன் எடுத்து புதுசேர்ட் கைத்தகைத்  
தாரதா சொன்னேன். அதுதான் வீட்டிலேயே இருக்கான்.

அனஸ்: என் மாமார்ட் புடவைக் கூடயிலே லேட்டஸ்டான்  
திசைன்ல துணியெல்லாம் வந்து இருக்கு. செலக்ட் பஸ்வரி  
எடுத்துக்கொடுங்கோ சார்.

ஹம்ஸா: தம்பிக்கு கல்யாணம் ஆயிட்டுபோல்.

அனஸ்: ஆமா சார். ஏன்ல் படிச்சிட்டு வாப்பாட கூடயிலே  
இருந்தேனு. பெஷன் ஹவுஸ் முதலாளி மகனையும் தந்து  
இரு லட்சம் ரூபா பணமும் தாரன்னரு. முடிச்சிட்டேன்.

ஹம்ஸா: ஒ...

நியாஸ்: இந்தாங்க சார். அழைப்பிதழ். வர்ர வென்னிக்கிழமை  
பிண்ணேரம் விழா. மறக்காம வந்துடுங்க சார்.

ஹம்ஸா: சரி.

நியாஸ்: நாங்க வர்க்கேம் சார்.

ஹம்ஸா: இருங்க. ட குடிச்சிட்டுப் போகலாம்.  
(மெலிதான இசை ஒனிக்கிறது. தொடர்ந்து-)

இனுயா: அவங்களெல்லாம் போயிட்டால்கனா? என்ன சொ  
ஞாங்க?

ஹம்ஸா: சுரைக்காய்க்கு உப்பில்லேன்னாங்க.

இனுயா: ஏங்க... ஒருமாதிரியா கைதக்கீங்க?

ஹம்ஸா: பின்ன என்னடி! இதைப் பார்த்தியா?

இனுயா: என்ன இது?

ஹம்ஸா: அழைப்பிதழ்.

இனுயா: என்ன எழுதியிருக்காங்க?

ஹம்ஸா: கவிமழை ஹம்ஸான்னு பட்டம் குட்டி, பொன்னுடை  
போர்த்தப் போருங்களாம்.

இனயா: பொற்கிழியன்ன அதுதானு?

ஹம்ஸா: உன் தலை! நீயும் என் பொன்சாதியா வாய்ச்சியே!  
பொற்கிழி இல்ல பொன்னுடை போர்த்துறதாம்.

இனயா: அது என்ன பொன்னுடை?

ஹம்ஸா: ஒரு பட்டுச் சால்வையை எடுத்து என்தோள்ள போட்டு  
என்னைப் போர்த்தி விடுவாங்க.

இனயா: அதாவது நீங்க எனக்குத் தாலிக்ட்ட வரும்போது  
போட்டு வந்திங்களே பட்டுச் சால்வை. மழை காலத்திலே  
கூதலுக்கு நம்ம மகன் போர்த்திக்கொண்டு படுப்பானே,  
அதுதானே?

ஹம்ஸா: அதேதான். அதால் போர்த்திவிடுவாங்க.

இனயா: அது யாருக்குத் தேவை? நீங்க அங்கேபோகாம பேசாம  
வீட்டிலே இருங்க.

ஹம்ஸா: இல்ல. நான் போகத்தான் போரேன். அங்க போய்  
அவங்க கண்களைத் திறக்கத்தான் போரேன்.

## காட்சி: 5.

இடம்: பொதுக்கூட்டம் நடைபெறும் மண்டபம்.

பாத்திரங்கள்: ஹம்ஸா.

முதின்.

அனஸ்.

அனஸ்: (கூட்டத்தில் உரையாற்றுகிறேன்)

ஆகவே, பெரியோர்களே, நமது ஊரிலே பிறந்து இதுங்கள்  
வரை தனது கவிதைகள்மூலம் இந்த சமூகத்துக்கு அளப்  
பரிய சேவைகள் செய்தவர் கவிஞர் ஹம்ஸா அவர்கள்.  
அவர்களின் கவிதைகளில் பெரும்பாலானவை சிதங்க  
கொடுமை தொடர்பானவை. இல்லாமிய ஆண்மகன் ஒரு  
வன் சுய காலில் நின்று, சுயமாகவே ஒரு வீட்டைக்கட்டி,

கைக்குவிசீதனம் பெற்று, மஹர் கொடுத்து ஒரு பேண்ணைத் திருமணம் செய்து அவளோடு குடும்பம் நடத்தவேண்டுமென்ற இல்லாமிய வாழ்க்கை அமைப்பை அவர் நமக்கெல்லாம் வலியுறுத்திக் கூறியவர். அவருடைய கருத்துக்கள் முற்போக்கானவை. அவைகள் சிந்திக்கக்கூடிய மனிதர்களின் கணக்கைத் திறக்கவைக்கக்கூடியவை, அவரின் மாணுகர்கள் என கூறுவதில் நாங்களைல்லாம் பெருமையடைகிறோம். ஆகவே அன்றூருக்கு கவிமழை என்ற பட்டத்தைச் சூட்டுவதற்கு எங்கள் இலக்கிய மன்றம் முன்வந்துள்ளது. கவிஞர் ஹம்ஸா அவர்களுக்கு கவிமழை ஹம்ஸா என பட்டம் சூட்டி கொரவிக்கிறோம். (கை தட்டல்) அதித்ததாக, நமதுரைச் சேர்ந்த பிரபல வர்த்தகரும், கொடைவள்ளுமான முசின் முதலாளி அவர்கள் சில வார்த்தைகள் பேசிய பின் கவிமழை அவர்களுக்கு பொன்னுடை போர்த்துவார்கள்.

**முசின்:** பெரியோர்களே! எங்க்குக் கூட்டத்திலே பேசத் தெரியா. யாவாரத்தைக் கவனிக்கவே நேரம் போதாம் இருக்கு. நம்ம பகுதி எம்பி வருவாருன்னாங்க. அதுதான் முக்கியமா நான் வந்தேன். என்ன காரணமோ அவர் வரவில்லை. பரவால்ல. விசயத்துக்கு வாரன். அதாவது கலைஞர் கஞ்சா அவர்கள் ஒரு பாடகர் என்று கூறினார்கள். அவர் பாடின எந்த சினிமா பாட்டையும் நான் கேட்டதாக நினைவில்லை. கலைஞர் கஞ்சா அவர்கள்... என்ன தமிபு? விளங்கல்ல. ஓ! பெயரைத் தவறு சொல்லிட்டேன். மனிச்சுடுங்க. கவிஞர் கப்ஸா அவர்கள் பாடுவர் இல்ல. பாட்டுக் கட்டுறவர். அவர் ஒரு நல்ல மனுசன். நான் காரிலபோறபோது பார்த்திருக்கேன். தோன்ற துவாய்த் துண்டைப் போட்டுக்கொண்டு பள்ளிக்குத் தொழுப்போவாரு. அப்படித்தான் எல்லோரும் தொழுனும். கவிஞர் கப்ஸா அவர்கள், அட அப்பவும் பிழைதான் விடுறன். பெயரு வாய்க்குள் வரமாட்டேங்குது. கவிஞர் கம்சா அவர்கள் புத்தகங்களைல்லாம் எழுதியிருக்காராம். நான் ஒன்றும் வாசிக்கல்ல. எனக்கு ஏது நேரம்? கவிஞர் கப்ஸா அவர்களில் ஒரேயொரு குறைதான் இருக்கு. அதாவது அவர் சினிமாப் பாட்டு எழுதினதில்ல. சினிமா வுக்குப் பாட்டு எழுதினத்தான் நாலுபேரு கேப்பாங்க. இத் துடன் முடிக்கிறேன். இப்போ இந்தப் பொன்னுடைய...

**ஹம்ஸா:** சற்றுப் பொறுங்க. நான் நாலு வார்த்தை பேசின துக்கு அப்புறம் போர்த்தலாம்.

ஆழின்: பரவாணலீங்க. தாராணமசு பேசுங்க.

ஹம்ஸா: பெரியோர்களே! இளைஞர்களே! என்னைப் பாராட்டிக் கொரவிப்பதற்காக இந்தக் கூட்டத்தை ஒழுங்கு செய்த மைக்கு எனது நன்றிகளைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். என்னைப்பற்றி மன்றத்தில் தலைவர் பெரிதாக புகழ்ந்து பேசி னார். நான் அந்தப் புகழ்ச்சிக்கு ஏற்றவளான்ன. நான் ஒரு சாதாரண வயதான மனுசன். அரிய பெரிய கருத்துக்களை பெல்லாம் என் எழுத்தில் வடித்ததாக கூறினார். நன்றி. என்னிடம் படித்ததால் அவர்கள் பெருமை அடைவதாக வேறு கூறினார். அதற்கும் நன்றி. ஆனால், போயும், போயும் இவர்களுக்கு அந்தக் கருத்துக்களைக் கூறினேனே என நினைக்கும்போது இப்போது வேதனைப்பட்டுகிறேன். ஏன்ன. இதின் சம்பந்தப்பட்ட பணக்கார இளைஞர்கள் பலர் கொழுத்த சிதனத்துடன் திருமணம் செய்தவர்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். நான் கூறியவைகளை அவர்கள் எள்ளளவும் வாழ்க்கையை அழக்கும்போது கடைப்பிடிக்கவின்றை. பதிலாக, யார் யாரிடமோ பணம் சேர்த்து, எனக்குப் பட்டம் கூட்டி, பொன்னுடை போர்த்தப் போகிறார்களாம். காற் காசு பெருத இந்தப் பட்டத்தால் எனக்கு என்ன ஆகப்போகிறது? அவர்கள் போர்த்தியிடப்போகும் இந்தப் பட்டுத் துணி எனக்கு எதற்கு உதவப்போகிறது? நான் இந்தச் சமூகத்தின் ஒரு தலைமகன் என அவர்கள் நினைத்தால், நான் தொடர்ந்தும் எழுதவேண்டும் என அவர்கள் விரும்பினால், என் சுகாமகளை ஒரளவுக்காவது தாங்க அவர்கள் முன்வரலாமல்லவா? வயதுக்கு வந்த மூன்று குமர்கள் என் விட்டிலே பல வருடங்களாக சிறை இருக்காங்க. கடன் பட்டுக் கட்டின விட்டை முடிக்க வழி இல்லாம் இருக்கேன். மகனுக்குத் தொழில் இல்லை. புத்தகங்கள் வெளியிட வாங்கிய கடன் கள் இன்னும் கொடுத்து முடிக்கல்ல. நான் இந்த சமூகத்துக்கு சேவை செய்யதா இவங்க நினைச்சா, என் மகள்லு ஒருத்தினைய மறைர் கொடுத்து வாழ்க்கைத் துணையியாக்கிக் கொள்ள யாராவது முன்வந்திருக்கலாம். இல்லே என் விட்டை முடித்துத் தந்து, என் மகள் ஒருத்திக்கு ஒரு மாப்பிள்ளையைப் பேசி ஒழுங்கு செய்துதரலாம். அவ்வது தொழில் இல்லாம் விட்டிலே முடங்கிக் கிடக்கும் என் முத்த மகனுக்கு ஒரு தொழில் பெற்றுக்கொடுக்க முயற்சி செய்யலாம். இல்லேன்னு, தேங்கிக்கிடக்கிற என் புத்தகங்களையாவது விற்றுத்தர முன்வரலாம். இவங்க என்னடான்னு... பட்டம் கூட்டுறைக்காம். இதுக்கு என்ன பெறுமதி? என்னைப் பொறுத்தவரை

காற்காசுக்கும் மதிப்பில்லாதது இது. பொன்னுடை போர்த்து ரூங்களாம். ஒரு துவாய்த் துண்டையாவது தந்தாங்கள்னு முகத்தையாவது துண்டத்துக்கொள்ளலாம். யார் யாருக்கு எது தேவையோ, அதை அவங்குக்குக் கொடுக்கலாம். ஆகவேதான், நான் அந்த மனுசனை அழைத்துவந்தேன். இந்தாப்பா... மேடைக்கு வா.

(பிச்சைக்கார கிழவன் ஒருவன் மேடையை நோக்கி நடந்து வருகிறேன்.)

அன்றை: சார்... என்ன சார் இது? இந்தப் பிச்சைக்காரரை...

ஹம்ஸா: ஆமா. இவன்தான் உடுக்க ஆடையில்லாமல் வெய்யிலிலும், குளிரிலும் பாதை ஓரத்திலே கிடந்து கஸ்டப்படுவன். அவனுக்குத்தான் ஒரு போர்வை வேணும். இந்தப் பொன்னுடையை அவனுக்கே போர்த்திவிடுங்\*. அத்துடன், நீங்க சேர்த்த பணத்திலே ஏதாச்சம் மிச்சம் இருந்தா, இவனுக்கு ஒரு சாரனும் வாங்கிக்கொடுங்க.



# இப்படியும் மனிதர்கள்

4

கீம்: டாக்டர் நவாஸின் விடுதி,

பாத்திரங்கள்: நவாஸ் (டாக்டர்),

றஸாலை (மலைவி),

கரீம் (ஆஸ்பத்திரியில் இலிகிதன்)

கரீம்: சார்... சார்... (கூப்பிடுகிறஞ்)

நவாஸ்: யார்?

கரீம்: நான் தான் சார்... கரீம்.

நவாஸ்: கரீம் னு?

கரீம்: சாருக்கு என்னைத் தெரிந்திருக்காது. ஹாஸ்பிடல் நான் தான் கிளார்க்.

நவாஸ்: ஓ! வாங்க... அப்படி இருங்க. என்ன வந்திங்க?

கரீம்: சும்மா... ஒங்களைப் பார்த்துட்டுப் போகலாம்னு. என் சந்தோஷங்களை ஒங்களுக்குத் தெரிவித்துவிட்டுப் போகலாம்னு.

நவாஸ்: என்ன சொல்லீங்க?

கரீம்: ஸார். நீண்ட நாட்களாக இந்த ஊர் ஹாஸ்பிடல் டாக்டர் இல்லாம இருந்துச்சி. பக்கத்து ஊர் டாக்டர்மார் தான் இத்தனை நாட்களும் அக்ட் பண்ணினாங்க. இப்போ நீங்க பேமண்ணடா வந்து இருக்கிங்க. இது ஹாஸ்பிடல் ஸ்டா புக்கு மட்டுமல்ல இந்த ஊர் மக்களுக்கே பெரிய மகிழ்ச்சி. அதை ஒங்கிட்டே சொல்லிட்டுப்போகலாம்னுதான்...

நவாஸ்: அப்படியா...?

கரீம்: ஆமா சார். எங்க ஊர் ஒரு துர்அதிஸ்டம் பிடித்த ஊர் சார். எங்க ஊரிலே முன்னுடி இருந்த டாக்டர் ஒரு பச்சைக் கள்ளன். நாங்களெல்லாம் சேர்ந்துதான் பிடிசன் போட்டு அவனை மாற்றினோம்.

நவாஸ்: இங்கே முன்னாடி இருந்த டாக்டரை எனக்கு நல்லர் தெரியுமே. அவர் ரொம்பவும் நல்ல ஆள் ஆச்சே.

கரீம்: என்ன ஸார் நல்ல ஆள்! எல்லாம் நடிப்பு. அவருடைய தொல்லைகளைச் சுகிக்க முடியாம் நாங்கதான் பிட்டிசம் போட்டோம். எப்படியோ அவரை மாற்றிட்டோம். இப்போ நீங்க வந்து இருக்கின்க. உங்களைப்பற்றி நிறைய கேள்விப் பட்டோம். நீங்க ரொம்ப கை ராசிக்காரருண்ணு பேசிக் கிறங்க.

நவாஸ்: அப்படியா!

கரீம்: ஸார். பெமிலியை எல்லாம் கூட்டி வந்திட்டங்கபோல...

நவாஸ்: ஆமா.

கரீம்: எங்க ஊரு கிராமம்தான். ஆன நீங்க ஒண்ணுக்குமே யோசிக்கத் தேவையல்ல. எல்லாத்துக்கும் நாங்க இருக்கோம். உங்களுக்கு என்ன வேணுமோ என்கிட்டே சொன்னுபோதும்.

நவாஸ்: மிஸ்டர் கரீம். நீங்க இப்படிச் சொன்னதே எங்களுக்குப் பெரிய கௌரவம். எப்போதாவது உதவி தேவைப் பட்டா சொல்லேரும். ஆமா... சம்மாதான் வந்திங்களா?

கரீம்: ஸார். நீண்ட நாட்களுக்குப் பின்னாலே ஒரு நல்ல டாக்டர் எங்க ஊருக்கு வந்திருக்கிறதாலே. ஹஸ்பிடல் ஸ்டாபும், ஊர் பிரமுகர்களுமா சேர்ந்து உங்களுக்கு ஒரு வரவேற்பு வைபவம் வைப்பதற்கு ஒழுங்கு செய்திருக்கோம். நீங்க பெருமனது வைத்து அதிலே கலந்துகொள்ளனும். அதைச் சொல்விட்டுப் போகலாம்னுதான்...

நவாஸ்: எதற்கு இதெல்லாம். நான் ராண்ஸ்பாரிலே இங்கே வந்திருக்கேன். நீங்க வீணாக ஏன் சிரமப்படனும்?

கரீம்: என்ன ஸார் சிரமம். நல்லவங்களை வரவேற்கணும், அவங்க கேளவைகளை மக்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லணும். அதற்காகத் தான்.

நவாஸ்: இப்படியான நிகழ்ச்சிகளிலே கலந்துகொள்ள எனக்கு விருப்பமே இல்லை.

கரீம்: பாத்திங்களா, பாத்திங்களா. இதுதான் பெரிய மனச என்பது. ஸார், இது எங்க மகிழ்ச்சியை உங்களுக்குத் தெரியப்படுத்துவதற்காக நாங்க ஏற்பாடு செய்யப்போற ஒரு வைபவம். நீங்க கட்டாயம் கலந்துக்கணும்.

நவாஸ்: சரி, பார்க்கலாம்.

கரீம்: பார்க்கலாம் என்ன ஸார். கலந்துக்கறதா சொல்லுங்க. வரவேற்பு வைபவம் தொடர்பான மற்ற விபரங்களை அப் புறமா கடைக்கலாம். நீங்க ரொம்ப பினியா இருக்கிங்க போல தோண்டுது. பேணித்சர்களை ஒழுங்குபண்ணி போடுவ தற்கு நானும் உதவி செய்யட்டுமா ஸார்?

நவாஸ்: வேண்டாம், வேண்டாம். நாங்களே செய்துக்குவோம்.

கரீம்: நான் போயிட்டுவர்ரேண் ஸார்... என்ன உதவி வேணுமென்னாலும் எனகிட்டே கேளுங்க.

நவாஸ்: ஆகட்டும், போயிட்டுவாங்க.  
(கரீம் சென்றபின்)

றஸானு: யாருங்க இவர்?

நவாஸ்: ஹாஸ்பிடல்லே கிளார்க்காம்.

றஸானு: ஆளைப்பார்த்தா ரொம்ப கபடுபோல தோண்டுது.

நவாஸ்: பேஸ் வல்யூவ வைத்து ஆட்களை எடைபோட முடியாது றஸானு.

றஸானு: நீங்க வெளுத்தகடெல்லாம் பாலென்று நம்புறவங்க. எனக்கென்னமோ அவருட பார்வை பிடிக்கல்ல.

நவாஸ்: அவர் எப்படி இருந்தா நமக்கென்ன. நம்ம கடமையை நாம சரியா செய்தாசரி. மற்றவர்களைப்பற்றி எதுக்காக கவலைப்பட்டனும்.

றஸானு: ஏதோ வரவேற்பு, வைபவம் என்றெல்லாம் சொன்னாரே.

நவாஸ்: ஆமா. நான் இங்கே மாற்றலாகி வந்ததுக்காக ஒரு வரவேற்பு வைக்கப்போருங்களாம்.

றஸானு: இவைகளெல்லாம்தான் உங்களுக்குப் பிடிக்காதே. எப்படி ஏற்றுக்கொண்டங்க?

நவாஸ்: என்னவோ தோணிச்சு. ஏற்றுக்கொண்டேன்.

றஸானு: என்ன இருந்தாலும் அவரிலே கொஞ்சம் கவனமா இருங்க.

நவாஸ்: பார்க்கலாம். நீ அந்த மேசையை கொஞ்சம்பிடி. அத நகர்த்தி மற்றப்பக்கமா போடலாம்.

## காட்சி 2

இடம்: ஆஸ்பத்திரி

பாத்திரங்கள்: கரீம்,  
சுபைர் (ஒரு தோயாளியின் சகோதரன்)

சுபைர்: சார்...

கரீம்: என்ன? (எரிந்து விழுகிறார்கள்)

சுபைர்: சார்... ஆண்டவனுக்கு ரெண்டாவதாக உங்களைத் தான் நம்பி இருக்கோம்.

கரீம்: அட! சும்மா தொண் தொணக்காதே. சொல்லு. என்ன விசயய? எனக்கு நிறைய வேலையிருக்கு. சொல்லு.

சுபைர்: என் தம்பியை ஹாஸ்பிடல்லே அடமிட் பண்ணியிருக்கோம். அவனுக்கு உடனடியா ஆபரேசன் பண்ணன்றும். மைனர் ஆபரேசன் இங்கேயே செய்யலாம்னு சொல்ருங்க. ஜெனரல் ஹாஸ்பிடலுக்கு மாற்றினு போறவாறது ரொம்ப பிரச்சினையா இருக்கும். அதனாலே...

கரீம்: சொல்லித்தான் தொலையேன். இதப்பாரு. மேசையிலே எவ்வளவு வேலை இருக்குண்ணு.

சுபைர்: நீங்க மனதுவைத்தா, இங்கேயே ஆபரேசன் செய்யலாம்னு சொல்ருங்க.

கரீம்: நான் மனதுவைத்தா எப்படி ஆபரேசன் பண்ணுறாது? ஆபரேசன் செய்யப்போறவர் டாக்டர். அவருதான் மனது வைக்கன்றும்.

சுபைர்: அதுக்குத்தான் உங்ககிட்டே வந்தேன். நீங்களும் டாக்டரும் ரொம்ப இணக்கமாம். நீங்க அவருக்கிட்டே ஒரு வார்த்தை சொன்னு போதுமாம். அதனாலே...

கரீம்: ம... (யோசிக்கிறார்கள்) கிட்டவா. டாக்டரை எனக்கு ந...ல்லா தெரியும் தான். நான் சொன்னு செய்வார்தான். ஆனா அவருக்கிட்டே வெறும் கையோட போக ஏலாது. அட! கிட்ட வாயேன். ஒரு இருநாறு ரூபா தா. அவருடைய கைக்குள்ளே வைக்கி சொல்லிபடுத்துறேன்.

சுபைர்: கொஞ்சம் குறைக்கி...

கரீம்: அட... இதுக்கும் சிவர் ஒத்துக்கொள்வாரோ என்னவோ. சரிசரி, காசோட ஹாஸ்பிடல் கேட் ஓரமா நில்லு. இதோ வந்துடறேன்.

குபைர்: சரியங்க. இன்றைக்கே ஆபரேசனை செய்யச் சொல் விடுங்க.

கரீம்: சரிசரி, வெளியேபோய் நின்று தொலையீட்டா. ஆக்கள் பாக்கிருங்க.

### காட்சி 3

இடம்: டாக்டர் நவாளின் விடுதி

யாத்திரங்கள்: நவாஸ், றஸானு, கரீம்

நவாஸ்: ஏய் றஸானு, என்ன முஞ்சி முன்னு முழுத்திலே நீண்டு இருக்கு. என்ன விசயம்?

றஸானு: தபாருங்க. டிரான்ஸ்பர்தான் எடுத்தாலும் எடுத்திங்க, ஒரு டவுன் எடுத்திருக்கக் கூடாதா?

நவாஸ்: அட்டா! உன் மார்க்ட் பிரச்சினையா?

றஸானு: அது உங்களுக்கு பிரச்சினையா இல்லாமல்டாம். உங் களுக்கென்ன, காலையிலே ஸ்ரெததல்கோப்பை தோளிகீல போட்டுண்டு ஹாஸ்பிடல் லுக்குப் போவிங்க. மத்தியானம் வருவிங்க, மேசையில் சாப்பாடு நெடியா இல்லேன்ன நாலு முழுத்துக்கு முகத்தை நீட்டுவிங்க.

நவாஸ்: அதாவது, நீ வழக்கமா நீட்டுவதைவிட எக்ஸ்ட் ஒரு மூழ் கூட நீட்டுவேன். என்ன, நான் உன் புருசன்.

றஸானு: பகிடியை விடுங்க. தாளாந்தம் இன்றைச் சாப்பிட்டு அலுத்தே போச்சு. மீன் சாப்பனும்னு பிள்ளைகள் கூடம் பிடிக்கிறுங்க. இந்த ஜனிலே மீனே எடுக்கமுடியாது. பக்கத் திலே உள்ள டவுனி லை மீன் வாங்கி வைத்துக்கொள்ள ஸாம்னு ஒரு பிழை வாங்க நமக்கிட்டே வழியில்லை. வேற் டாக்டர்மாருங்க எப்படியெல்லாமோ உழைக்காங்க. நீங்க நான் பெரிஸ்ஸா பிறிஸ்டிஜிப் பார்த்துக்கொண்டு கடமையும், அரசாங்க சம்பளமுமா இருக்கிங்க.

நவாஸ்: அடச்சோ வாயைமுடு. உன் முஞ்சிதான் நீஞுதென்று பார்த்தா, இப்போ வரவர வாய் வேற நீஞுது. கடந்த பத்து வருசமா என்கூட வாழ்ந்து, என் கொள்கைகளை சரியா புரிந்துகொள்ளாம இருக்கியே. நஸானு, உனக்குத் தெரியுமா டாக்டர் தொழிலுவானு...

நஸானு: நல்லா தெரியும் ரொம்ப உயர்ந்த தொழில். ஏழாக கணக்கு உதவிசெய்யலாம். அதுவும் உங்களைப்போல ஒரு யதார்த்தவாதின்னு சொல்லவே தேவலை. கடமைக்கென்றே பிறந்த ஆளு நீங்க.

நவாஸ்: போதும், போதும். சாப்பாட்டை வை. அவசரமா ஹாஸ்பிடலுக்குப் போயாகனும்.

நஸானு: இன்றைக்கும் கறி இறைச்சிதான். பிள்ளைகள் யாருமே சாப்பிடல்ல. இறைச்சின்னு அவங்களுக்கு வாந்தி வருதாம். யாரோ வெளியிலே நிக்குமாப்போன்னு தெரியுது. யாருள்ளு பாருங்க.

கரீம்: சார்... (கூப்பிடுகிறஞ்)

நவாஸ்: ஓ... கரீமா? என்ன விசயம்?

கரீம்: கூம்மா வந்தேன் சார். லஞ்சக்கு வீட்டுக்குப்போறப்போ அப்படியே கூம்மா உங்களைப் பார்த்துட்டுப் போகலாம்னு. ஏதாவது தேவைப்பட்டா அப்படியே கேட்டுட்டுப் போகலாம்னு...

நவாஸ்: இல்ல கரீம். எதுவுமே தேவல்ல.

கரீம்: சார்... உண்மையிலே ஒங்களைப்பற்றி ஊரெல்லாம் பேசிக் கிறங்க.

நவாஸ்: என்னைப்பற்றி! பேசிக்கிறங்களா? அப்படி நான் என்ன தான் தவறு செய்தேன்?

கரீம்: தவறு? (சிரிக்கிறஞ்) சார்... ரொம்ப ரொம்ப பெருமையா பேசுருங்க சார். உங்க கைராசியை புசழ்ருங்க. நீங்க இந்த ஊருக்கு வந்தது அல்லாவுடைய கொடைன்னு சொல்லிக் கிறுக.

நவாஸ்: அப்படியா? கடமையை நேர்மையா செய்தா அப்படித் தான் கதைப்பாங்க. நான் அவசரமா இருக்கேன். நீங்க கூம்மாதான் வந்திங்களா?

கரீம்: சார். நம்ம சொந்தக்கார ஸுயனெருவன் இன்றைக்குக் காலீலே ஹாஸ்பிடல்லே அட்மிட் பண்ணப்பட்டிருக்கான். அவனுக்கு ஒரு மைனர் ஆபரேசன் செய்யணுமாம். நீங்களே அதைச் செய்துட்டா...

நவாஸ்: அதுக்கென்ன செய்துடலாம். நான் வருஞ் எடுத்துட்டுப் போனதும் ஹாஸ்பிடல்ல வைத்து என்னேட கணதங்க.

கரீம்: ரொம்ப நன்றி சார். வர்ரேஸ் சார்.  
(கரீம் சென்ற பின்னர்)

றஸானு: யாரு? உங்க கரீமா?

நவாஸ்: ஏன் ஒருமாதிரியா கேக்கே?

றஸானு: இல்லே, நபிகள் நாயகம் சொல்லியிருக்காங்க முகத் துக்கு முன்னால் புழுகிறவனுக்கு அவன் முகத்திலேயே மண்ணை வாரி வீசுக்க என்று. அவர் உங்களைப் புழுந்து தலையிலே ஜூஸ் வைச்கட்டு அவருட காரியத்தைச் சாதித்து விட்டுப் போரூரே, பார்க்கலீயா?

நவாஸ்: அவன் அப்படி என்னதான் காரியம் சாதிச்சான்? ஒரு ஆபரேசன் பண்ணனுமாம். செய்துட்டாப்போன்று. சரிசரி. இறைச்சியோ என்னவா சாப்பாட்டை வை.

## காட்சி 4

இடம்: டாக்டர் நவாளின் வீடுதி  
பாத்திரங்கள்: நவாஸ், றஸானு

றஸானு: ஆமா... என்ன ரொம்பவும்தான் சீரியஸா திங் பண் நீங்க?

நவாஸ்: வரவர வாழ்க்கைச் செலவு ரொம்பவும்தான் கூடிட்டுப் போகுது, அதான்...

றஸானு: இப்பவாவது சிந்திக்கிங்களே. ஓ... உங்களுக்கும் வயது நாப்பதாகிட்டே. இனி பொருள் தேடும் வயதாக்கும்.

நவாஸ்: நம்ம மக்கிள் கடிதம் எழுதியிருந்தான்.

றவானு: யார்? டாக்டர் மக்கினு? அவர் வெளிநாட்டிலே இருக்காரு.

நவாஸ்: ஆமா.

\* றவானு: என்னவாம்?

நவாஸ்: இன்னும் ஒரு மாதத்திலே இலங்கைக்கு வர்ரானும், இந்தப் பக்கத்திலே ஒரு பிறைவேட் நர்ஸிங் ஹெம் திறக்கக்கூடிய சாத்தியக் கூறுகள் இருக்கான்னு கேட்டு ஏழுதி யிருக்கான். அப்படித் திறந்தா பார்ட் டைமா நானும் பிறக்டில் செய்யலாமாம்.

றவானு: ஒவ்டைமிலே வேலை செய்யத்தான் இப்போ அரசாங்கம் உங்களுக்கு அனுமதி கொடுத்திருக்கே.

நவாஸ்: மக்கினைப்போன்ற ஒருவர் பிறைவேட் நர்ஸிங் ஹோம் போட இது பொருத்தமான இடம்தான். ஆன, இதிலே ஒரு பெரிய சிக்கல் இருக்கு.

றவானு: ஏதோ அற்பமான ஒன்று இருக்கும். ஆன, நீங்க பெரிய சிக்கலா நினைப்பீங்க. சொல்லுங்க பார்க்கலாம்.

நவாஸ்: மக்கின் நர்ஸிங் ஹோம் திறந்தா நானும் ஒவ்டைமிலே பிறக்டில் பண்ணலாம். ஆன...

றவானு: என்ன ஆனு?

நவாஸ்: ஹோஸ்பிடல்ல இருந்து நான் மருந்து வகைகளை எடுத்துச் சென்று பிறைவேட் நர்ஸிங் ஹோம்ல வைத்து கொடுப்பதாக யாராவது நினைப்பாங்களோன்னுதான் ஒரே யோசனையா இருக்கு.

றவானு: பச்சைப்பிள்ளை! உங்க அப்பழுக்கற்ற நேர்மையைப் பற்றி யாருமே சந்தேகிக்கமாட்டாங்க. நீங்க அப்படி செய்யப்போனத்தானே கவலைப்பட்டனும். நீங்கதான் அதை மனதாலும் நினைக்கமாட்டாங்களே.

நவாஸ்: உன்க்கு ஒண்ணும் தெரியாது. பனைக்குக் கிழேருந்து பால் குடித்தாலும் கள்ளு குடிப்பதாகத்தான் சமுதாயம் நினைக்கும். எதற்கும் யோசித்துப் பார்ப்போம்

## காட்சி 5

இப்பு: கரீமின் வீடு

பாத்திரங்கள்: கரீம், முசீன் முதலாளி

கரீம்: யாரு? முசீன் முதலாளியா?

முசீன்: என்னப்பா கரீம், உண்ணைக் கடைப்பக்கம் காணவே இல்லையே. அதான் உண்ணைய பார்த்துட்டுப் போகலாம்னு... ஆமா, சரக்கு ஒண்ணும் அகப்படல்லையா?

கரீம்: இப்பதான் மருந்து வகைகளுக்கான இந்டஷ்ட் அனுப்பி இருக்கோம். வாரசிழைமை அளவிலே வந்தடும். இப்போ ஆறு மாதத்துக்கு ஒரு தரம்தான் மருந்துகள் அனுப்புறுங்க. வந்ததும் பார்க்கலாம்.

முசீன்: இப்போ புதுசா வந்திருக்கிற உங்கட டாக்டர் ரொம்ப கடுமையான ஆளா இருக்காராமே. அவர் அப்படி இருக்கும் போது நீ எப்படி மருந்துகளைக் கடத்தப்போறே?

நவாஸ்: டாக்டரை என் கைக்குள்ளே வைச்ச இருக்கேனாக்கும். நான் அவரை இரு என்று இருப்பார். எழும்புன்ன எழும்பு வார்.

முசீன்: நீ சரியான ஆளப்பா. மருந்துகள் வந்ததும் என்னை வந்து சந்தி. வேற யாருக்கும் கொடுத்திடாதே.

நவாஸ்: வேறயாவது! கொடுப்பதாவது! கடந்த பல வருசங்க னாக உங்களுக்குத்தானே தாரேன் முதலாளி...

முசீன்: என்ன தலையைச் சொறியிரே?

நவாஸ்: சல்லி இநுந்தா அட்வான்ஸா ஒரு ஆயிரம் ரூபா தந் துட்டுப் போங்களேன். மகனை ஸ்கல்ல சேர்க்கிறதுக்கு டொனேசன் கேக்கிறுங்க. கைலே இருக்கிறது போதாம இருக்கு.

முசீன்: டொனேசனே, வஞ்சமோ எல்லா இடமும் ஊழல்! சரி சரி, கடைக்குப்போயி அனுப்பரேன். நான் வாரேன் கரீம்.

## காட்சி 6

இடம்: டாக்டர் நவாஸின் லீடுதி  
பாத்திரங்கள்: நவாஸ், றஸானு, கரீம்

கரீம்: நோனு... நோனு... (கூப்பிடுகிறான்)

றஸானு: யார்? நீங்களா? அவர் இன்னும் வீட்டுக்கு வரல்ல.

கரீம்: நான் டாக்டரைப் பார்க்கவரல்ல. நோனைவைப் பார்க்கத் தான்.

றஸானு: என்னைப் பார்க்கவா!

கரீம்: கதவைக் கொஞ்சம் திறங்களேன்.

றஸானு: சொல்லுங்க! என்ன விசயம்?

கரீம்: கதவைத் திறங்க நோனு.

றஸானு: எனக்கு நிறைய வேலை இருக்கு. சொல்லுங்க, என்ன விசயம்?

கரீம்: இதைக் கொடுத்துட்டுப் போகவாம்னு...

றஸானு: என்ன இது?

கரீம்: அன்றைக்கு நான் இங்கே வந்தப்போ பிள்ளைகள் மீன் கேட்பதா தொரைக்கிட்டே சொன்னேங்க. இன்று டவுனுக்குப் போனேனு, நல்ல அறுக்குளா மீன் வித்தாங்க. அதான் வாங்கிட்டு வந்தேன். இந்தாங்க... என்ன நோனு யோசிக் கிங்க? நல்ல புத்தம் புது மீன். பிழிங்க...

றஸானு: இல்ல... தொரை...

கரீம்: டாக்டர் தொரை ஒண்ணுமே சொல்லமாட்டாங்க. நான் என்ன வேற்று ஆளா?... அடு... அதோ தொரையே வாராரே.

நவாஸ்: என்னப்பா கரீம்... என்ன கையிலே?

கரீம்: ஹிவிஹிஹி... டவுனுக்குப் போனேனு... நல்ல மீன் வித்தாங்க. பிள்ளைகள் வரும்பிச் சாப்பிடுவாங்கனானு...

நவாஸ்: அதற்காக வாங்கி வந்தாயாக்கும். எவ்வளவு பணம் கொடுத்தே?

கரீம்: பணமா? உங்களுக்கு எதுக்குங்க அது. நான் எவ்வள வாவது கொடுத்திருப்பேன்.

நவாஸ்: பணம் கொடுக்காம் நாங்க எதையுமே வாங்கி சாப் பிடிவது இல்ல. நீ இதை வாங்கி வந்திருக்கவே கூடாது. இதையெல்லாம் நான் அடியோடு வெறுக்கேன்.

கரீம்: சரி, ஏதோ வாங்கி வந்துட்டேன். இம்முறை எடுத்துக் கொங்கோ. இனிமே வேண்டாம்.

நவாஸ்: நீ கொடுத்த உண்மையான பெறுமதியைச் சொல்லு. பணம் தந்து வாங்கிக்கறேன். இல்லே, கையோடு எடுத்துட் டுப் போயிடு.

கரீம்: பெரிய மனுசங்க பெரிய மனுசங்கதான். ஒரு முப்பது ரூபா தாங்க. இந்தாங்க நோனு, இப்பவாவது இதை கைலே வாங்குங்க.

## காட்சி 7

இடம்: ஆஸ்பத்திரியிலுள்ள கரீமின் அறை  
பாத்திரம்: கரீம்

கரீம்: (பெடவிபோனில் சேர்கிறோன்) ஹீலா... யான்? மூசின் முதலாளியா? மெள்ளக் கதைங்க... என்ன விசயம்? பொலிஸ்... முழுச்சரக்குமா...? அட! மொள்ளக் கதைங்கள்னு... என் பேருமா வெளியாயிடுக்கி? ஹீலா... அல்லாவே! எல்லாப் புகழும் அல்ல! வகுத்ததான்...! அப்போ நான் தப்பிட்டேன்... இதோ இப்பொதே வந்துடறேன்... ஆமா... மற்றவங்களெல்லாம் வஞ்சக்குப் போயிட்டாங்க... ஆமா. தனியேதான் இருக்கேன்... இல்லல்ல... நானே வாரன்... வைக்கறேன்.

## காட்சி 8

இடம்: டாக்டர் நவாஸின் விடுதி  
பாத்திரங்கள்: நவர்ஸ், றஸானு, கரீம்

றஸானு: என்ன... ரொம்ப கோபமா இருக்கின்க?

நவாஸ்: அந்த ராஸ்கல் வரட்டும். அந்தக் கீழ்சாதிக்கு ஒரு பாடம் படிப்பிச்சுக் காட்டுகிறேன்.

றஸானு: யாரைச் சொல்லீங்க?

நவாஸ்: எல்லாம் அவன் கரீமைத்தான்.

றஸானு: அப்படி அவர் என்னதான் செய்துட்டார்?

நவாஸ்: எனக்கு இப்போதுதான் எல்லாமே தெரியவந்தது. இந்த ராஸ்கலும் அந்த மோசடியிலே சம்பந்தப்பட்டிருக்கான்.

றஸானு: மோசடியா! என்ன மோசடி?

நவாஸ்: ஹாஸ்பிடலுக்கு வந்த மருந்துகளிலே கணிசமான தொகையை கடத்திச்சென்று விற்க முயற்சித்திருக்காங்க. பொலிஸ் பிடிச்சுக்கட்டுது. அந்த மோசடிக்கு கரீம்தான் குத்திர தாரியா இருந்திருக்கான். அது மட்டுமல்ல, இத்தனை கால மூம் என்னை விற்று வருஞ்சம் பெற்று இருக்கான்.

றஸானு: நான் அப்போதே சொன்னேன். நீங்க கேக்கலையே.

நவாஸ்: நான் ரொம்பவும்தான் ஏமாந்துட்டேன். அந்த ராஸ்கல் வரட்டும்.

கரீம்: சார்... (கூப்பிடுகிறான்)

நவாஸ்: கரீம், உள்ளே வா.

கரீம்: சார்... உங்ககிட்டே துவக்கு இருக்கா சார்?

நவாஸ்: ஏன் கேக்கே?

கரீம்: இருந்தா தாங்கசார். கொண்டுபோய் அவணை நாயைச் கடுறுப்பு சுட்டுட்டு வந்துட்டேன். தறுதலீப்பயல்! உங்களைப் பற்றி அப்படி கதைகிறுன் சார்.

நவாஸ்: நீ என்ன சொல்லே?

கரீம்: அதை ஏன்சார் கேக்கின்க. அவன்மட்டுமா கதைத்தான். தேத்தண்ணி கடைக்கல்லோ மை குடிக்கலாப்பு போன முத வாளி கேக்கான். ரொம்ப அசிங்கமா கேக்கான சார்... உங் களைப்பற்றி யார் யாரெல்லாம் புகழ்ந்தாங்களோ அவங்களை இப்போ உங்களை இகழ்றுங்க சார்:

நவாஸ்: நீ என்னதான் சொல்லே?

கரීම்: புதுசா உங்க நண்பர் திறந்த நர்ஸிங் ஹோமுக்கு ஹாஸ் பிடல்ல இந்து நீங்கதான் மருந்துக்களை எடுத்துக்கொண்டு கொடுத்திங்களாம். ஹாஸ்பிடலுக்கு நோயாளிகள் வந்தா சாட்டுக்காக ஏதோ கலவையை கொடுத்திங்களாம். நர்ஸிங் ஹோமுக்கு வந்தா நல்ல மருந்தா பிரிஸ்கிறைப் பண்றீங்களாம். இதையெல்லாம் என் காதாலே கேக்கலேஷன்டி யிருக்கே. கஸ்டம்! கஸ்டம்! என்ன ஸார் வரச்சொன்னீங்களாம்?

நவாஸ்: (தடுமாறியவாறு) ஆம்மா... வரச்சொன்னேன்.

கரීம்: என்ன சார் விசயம்?

நவாஸ்: கரීம்... என் மூட் சரியா இல்ல. அப்புறம் கதைக்கலாம்.

கரීம்: நான் அப்புறமா வர்ரேன் சார்.

நவாஸ்: நோ! வேண்டாம்! எந்தக்காரணம் கொண்டும் நீ இனிமே என் வீட்டுக்கு வரவேண்டாம். நாளைக்கு என்னை ஹாஸ்பிடல்லே சந்தித்துக் கதை.

கரීம்: ஏன் சார், நான் இங்கே வருவதாலே ஏதாவது பிரச்சினையா?

நவாஸ்: ஆமா. நீ இனிமே வரவேண்டாம். வரவேவேண்டாம்.

கரීம்: நான் வர்ரேன் சார்.

நவாஸ்: ம... ம...

(கரීம் சென்றபின்)

றஸானு: அவர் என்ன சொல்லிட்டுப் போருர்?

நவாஸ்: நீதான் கேட்டுக்கொண்டுதானே இருந்தே.

றஸானு: அதை நீங்க நம்புறீங்களா?

நவாஸ்: றஸானு... எனதோல் ரொம்ப மென்னமயானது. என் இருதயமும் அப்படித்தான். என்னைப்பற்றிய எந்தக் கதையை யுமே நான் கேட்டுக்கொள்ளமாட்டேன். அவன் கூறியது உண்மையாகவும் இருக்கலாம். அல்லது அவனுடே கட்டி விட்டதாகவும் இருக்கலாம். எதுக்கும் இதையெல்லாம் என்னிடம் வந்து அவன் கதைக்கக் கூடிய அளவுக்கு இடம் கொடுத்துட்டேன்.

றஸானு: இனிமேலாவது கவனமா இருங்க.

## காட்சி 9

**இடம்:** ஆஸ்பத்திரியில் டாக்டர் நவாளின் அறை  
**பாத்திரங்கள்:** நவாஸ், கரீம்

நவாஸ்: சே! சே! நீ இப்படிச் செய்வே என நான் எதிர்பார்க் கவே இல்லை.

கரீம்: நீங்க எதைச் சொல்லீங்க?

நவாஸ்: பொலிலிலே பிடிபட்ட அந்த மருந்துக்களைப்பற்றி.

கரீம்: எதுக்காக சார் என்னை அதிலே சம்பந்தப்படுத்துறீங்க?

நவாஸ்: திட்டமிடோட்டுக் கொடுத்ததே நீதானே. நீ அகப்படாம தப்பிக்கொண்டே. உணக்கு எதிராக எந்தச் சாட்சியும் இல்லாமலிட்டதாலே, பொலீஸ்காரங்க உணை அரஸ்ட் பண்ணும் விட்டுட்டாங்க.

கரீம்: சார்! வீணை என்மேலே பழி சுமத்துறீங்க:

நவாஸ்: உன் மனச் சாட்சியைக் கேட்டுப்பார். நான் உன் மேலே வீணபழி சுமத்துறேன இல்லையான்னு அது சொல்லும். இதுமட்டுமல்ல, நீ என்னையே விற்றுப் பிளழுத்திருக்கே. என்கிட்டே நல்ல பிளையா நடிச்சி என்னையே விற்று இருக்கே. உன்னைப்போல ஆட்கள் இருக்கிறவரையிலே இந்தச் சமுதாயம் உருப்படப்போறதே இல்ல.

கரீம்: என்னைப்பற்றி யாரோ உங்ககிட்டே வேணுமென்று வத்தி வைச்சிருக்காங்க. நான் யோக்யன் சார். காலம் செல்லச் செல்ல என்னைப்பற்றி நீங்க புரிந்துகொள்வீங்க சார். அப்போதான் என்னைப்பற்றி நீங்க கூறியவைகளுக்காக மன வருத்தப்படப்போறீங்க. நான் வர்ரேன் சார். (நமுவுகிறு)

## காட்சி 10

**இடம்:** ஆஸ்பத்திரி  
**பாத்திரங்கள்:** நவாஸ், கரீம்

நவாஸ்: என்ன கரீம்? என்ன விசயம்?

கரீம்: நான் எல்லாமே கேள்விப்பட்டேன் சார். நீங்கதான் டியுடி சம்பந்தப்படாத எதையுமே உங்கூட கதைக்க வேணும்னு சொல்லிட்டங்க. எனக்கு ரொம்ப துக்கம் சார்.

நவாஸ்: என் ரூன்ஸ்பரரச் சொல்லுயா?

கரீம்: ஆமாசார். நல்லவங்களை ஒரு நாலு வருசத்துக்கு ஒரே இடத்திலேயே இருக்க விடமாட்டாங்களே.

நவாஸ்: இந்த இடத்திலே இருந்து மாறிச் செல்வதிலே என்னை விட என் மனைவிக்குத்தான் ரொம்ப சந்தோசம்.

கரீம்: உங்க நோனு தங்கமானவங்க. ஆனாசார், நான் சத்தி யமா சொல்லேன் நீங்க மாறிப்போவது உண்மையிலேயே எங்களுக்குத் துக்கம். இந்த ஊரு துர்அதிர்ஸ்டம் பிடித்த ஊர் சார். ஏன்சார் ரூன்ஸ்பரரச் கேள்ளல் செய்தா என்ன.

நவாஸ்: வேண்டாம். ஏன்ஸ்பரர ஏற்றுக்கொண்டு போவதாக தீமானித்துட்டேன்.

கரீம்: என்னவோ சார் நீங்க மாறிப்போவதை நினைத்தா ஒ... வென அழும்போல தொன்றுது.

## காட்சி 11

இடம்: பொல்கஹுவெல புகையிரத நிலையம்

பாத்திரங்கள்: நவாஸ், றஸானு, கரீம், சுபைர்

(நிலைய கேட்டெயான்றில் ஒரு புகையிரதம் வந்து தரிக் கிறது. பேர்த் தெரியான்றினுள் நவாஸாம், ரஸானுவும் இருக்கின்றனர்: ஒரு விளம்பரம் ஒலிபரப்பப்படுகிறது.)

ஒருக்கால்: மூன்றாவது மேடையில் கண்டியை நோக்கிச் செல்வ தற்காக உள்ள புகையிரதம், தொழில்நுட்ப கோளாறு காரணமாக ஒரு பணித்தியாலம் பிந்தி புறப்படும்... அட்ட பெட்டின் பிளீஸ், தி ரெயின் அட் த தேட் பிளட்போம்...

நவாஸ்: ரெயின் ஒரு மணிநேரம் பிந்தித்தரன் புறப்படுமாம். நல்லகாலம் பேர்த் திடைச்சுட்டு. இல்லாமபோனு பெரிய அலைச்சலா போயிருக்கும்.

றவானு: அதோ பார்த்திங்களா, உங்க கரீம் வாரார்.

நவாஸ்: ஆமா. அவன் தான். ஸட்டர்ஸை இழுத்து மூடு. இல் லாட்டா என்னைக் கண்டுட்டு தொண தொணன்னு எதையாவது கதைச்சுண்டு நிற்கப்போருன்.  
(நவானு ஸட்டர்ஸை இழுத்து மூடுகிறுன்.)

சுபைர்: கரீம்துரை. எங்கே இங்கால? எங்கே பேர்நிங்க?

கரீம்: யாரு? உன்னை எங்கேயோ பார்த்தமாதிரி...

சுபைர்: என்ன தொரை ஞாபகமில்லையா? என் தப்பிக்கு ஆபரேசன் செய்யனுப்பனு டாக்டருக்கு கொடுப்பதற்காக காச்கூட உங்க கையிலேதானே தந்தேன்.

கரீம்: அட்ட... நீ சுபைர். ஆமா... எங்கேபோறே?

சுபைர்: பதுளைக்கு. நீங்க தூரமா?

கரீம்: நான் கண்டிக்குப் போறன். நம்ம ஊர் ஹாஸ்பிடலுக்கு புதிசா ஒரு டாக்டரை எடுக்கனும். அது சம்பந்தமா சில ஆட்களைச் சந்திக்கனும். அதான போறேன்.

சுபைர்: ஏன் டாக்டர் நவாஸ் இருந்தாரே.. மாறிட்டாரா?

கரீம்: தபாரு. கொஞ்சம் நின்னு என் பேக்கைப் பார்த்துக்கோ சிகரட் வாங்கிட்டு வந்துடரேன். வந்து என்னாம் சொல்றேன்.

சுபைர்: சரிங்க.

றவானு: என்னங்க! உங்களைப்பற்றித்தான் கதைக்காங்க. கேட்குதா?

நவாஸ்: நல்லா கேட்குது. பேசாம் இரு. மேற்கொண்டு என்ன கதைக்காங்கன்னு கேட்கலாம்.

கரீம்: இந்தா, சிகரட் பத்தேன்.

சுபைர்: வேண்டாங்க. டாக்டர் நவாஸைப்பற்றி ஏதோ சொல் றதா சொன்னீங்க?

கரீம்: அந்தக் கள்ளைப்பற்றியா? அவனை அனுப்பிட்டோம்.

சுபைர்: நீங்க என்ன சொல்றீங்க?

கரீம்: டாக்டர் நவாஸ் இருக்கானே. அவன் ஒரு பச்சைக் கள்ளன்.

குபைர்: அவர் கைராசிக்கார டாக்டராச்சே!

கரீம்: பெரியய கைராசி! தெரியாம கிடக்கு. அவனைப்பற்றி உணக்கு ஒண்ணுமே தெரியாது. நான் தான் அவனுக்கு எதிராக பெட்டிசம எழுதி அவனை மாற்றினேன்.

குபைர்: நீங்களா பெட்டிசம் அனுப்புனீங்க?

கரீம்: ஊரிலே நல்ல காரியம் செய்யனும்ன என்னைட வேறு யார் இருக்கா? ஒரு டாக்டரெனரூ யோக்கியமா, நேரமையா, கடமை உணர்ச்சியோட இருக்கனும். இது ஒண்ணுமே அவன்கிட்டே இல்லை. சுத்த அயோக்கியன்!

குபைர்: நீங்க சொல்வது புதுமையா இருக்கே?

கரீம்: ஒன்றும் புதுமையில்லே. இதுதான் உண்மை. நம்ம ஊருக்கு ஏற்ற ஒரு நல்ல டாக்டரா பார்க்கத்தான் இப்போ போய்க்கொண்டிருக்கேன். நான் வரட்டுமா?



# கனவுகள் கலைக்கப்படுகின்றன

5

## காட்சி: 1.

இடம்: சுல்தான் போடியாரின் வீடு.

பாத்திரங்கள்: சுல்தான் போடியார்.

மரியம் - போடியாரின் மகைவி.  
உதுமான்.

சுல்தான்: அப்போ உதுமான், குடு மிதிப்பதற்கு எல்லா ஒழுங்கு கணும் செய்துட்டேன்னு சொல்லே. அப்படித்தானே?

உதுமான்: ஓம் போடியார். மழை வாரதுக்கு முன்னாலே குட்டை மிதித்துட்டு எப்படியாவது கரை சேர்ந்துடன்னும். குட்டிலே மழைத் தண்ணி பட்டா நெல்வெல்லாம் மடியாகிடும்.

சுல்தான்: அதான் எனக்கும் ஒரே கவளை.

உதுமான்: குடு மிதிக்க ஆட்கள்கூட ஒழுங்கு செய்துட்டேன்.

சுல்தான்: எத்தனை பேர்?

உதுமான்: எல்லாமா எட்டுப்பேர்.

சுல்தான்: நீயும் முழு ஆளா நிப்பியே?

உதுமான்: எனக்குத்தான் இரவைக்கெல்லாம் வேலையிருக்கே குடு மிதிக்கிற களவெட்டி கொஞ்சம் ஈரமா இருக்கு. ஒரு வேளை மெசின் புதைஞ்சாலும் புதைஞ்சிடும். அதனாலே நிறைய்ய பச்சை மட்டைகளை வெட்டிக் கொண்டுபோய் போட்டிருக்கேன்.

சுல்தான்: உதுமான். நீ சரியான கெட்டிக்காரணப்பா.

உதுமான்: போடியார். நாளைக்கு காலையிலேயே குடு மிதிக்க ஆட்கள் வந்துவாங்க. நேரகாலத்தோட சமைச்ச சோற்றை அனுப்பிட்டனும்.

சுல்தான்: அதுக்கெல்லாம் நான் ஒழுங்குசெய்துட்டேன். காலைச் சாப்பாட்டு கறிக்காக கருவாடு வாங்கியிருக்கேன். ஒரு பால் சொதி வைச்சா சரி. மத்தியானத்துக்கு இறைச்சிக்கு சொல்லியிருக்கேன்.

உதுமான்: ஏதோ போடியார், ரெண்டு மூணு நாளைக்கு மழைக் குணம் இல்லாம் விட்டுடனும்.

சுல்தான்: உதுமான். நான் யாருக்கு என்ன தீங்கு செய்தேன். எல்லாமே எனக்கு சரியா நடக்கும்டா.

மரியம்: [வந்துகொண்டே] யாரு... உதுமானு?

சுல்தான்: மரியம். நாளைக்கு குடு மிதிக்க எல்லா ஒழுங்குகளும் செய்தாச்சு. நீ நேரத்தோட எழும்பி சமையல் வேலையைத் தொடங்கிடனும்.

மரியம்: ஏன் உதுமான், விறகு முடிஞ்சு போச்சு. நேரகாலத் தோட தறிச்சவைக்கவும் இல்ல. இப்போ என்ன செய்வது?

சுல்தான்: நீ நல்ல ஆள்! உதுமானைப் பாரு. நாளைக்குத் தேவையான சகல அலுவல்களையும் முன்கூட்டியே யோசித்து செய்து வைக்கட்டான். இந்த விறகுகளைத் தறித்துவைக்கனும்னு உனக்குத் தோணவியே!

உதுமான்: போடியார். இப்பத்தான் என்ன. தறிச்சட்டாப் போகுது.

சுல்தான்: நீ எங்கே இப்போ தறிக்கப்போறே. பகலெல்லாம் வயலிலே வேலை செய்து களைச்சப்போய் வந்திருக்கே. இரவைக்கும் உனக்கு வேலை கிடக்கு. அத்தோட குட்டுக் கால லுக்கு வேற நீ போயாகனும். மரியம், உன் மூளையைப் பாவித்து நேரத்தோட நீ தறிச்சவைச்சிருங்கனும். இப்போ நீயே தறி.

உதுமான்: அவங்களைக் கோபிக்காதீங்க போடியார். அஞ்ச நிமிசத்திலே நானே தறிச்சத் தந்துடறேன்.

மரியம்: உதுமான், அப்படியே அந்த வாழை மரங்களுக்கும் கொஞ்சம் தண்ணீர் ஹற்றிடு. பின்னேரம் படுத்தேன், நல்லா நித்திரயாகிட்டேன்.

உதுமான்: அதுக்கென்ன. ஊற்றிட்டாப் போகுது.

சல்தான்: அந்த வேலைகளைச் செய்துட்டு வக்குநிறைய தண்ணி அள்ளி ஊற்றிவையி. நல்லா குளிக்கணும்.

உதுமான்: வேறு ஏதாவது செய்யணுமா போடியார்? சொல் லுங்க. எல்லாத்தையுமே செய்துட்டுப் போயிடுறேன்.

சல்தான்: வேணும், வேணும். மரியம், அந்தக் கோடாரியை எடுத்து உதுமான் கையிலே கொடு.

[உதுமான் விறகு தறிப்பதற்காக கொல்லைப்புறம் சென்ற பின்னர்]

மரியம்: நான் தெரியாமல்தான் கேக்கேன். நான் அவனை விறகு தறிக்கச் சொன்னதுக்காக எனக்கு ஏசினீங்க. அவனுக்கு வேலை கொடுக்கக்கூடாதுன்னீங்க. நீங்க எதுக்காக வக்கு நிறைய தண்ணீ ஊத்தத்ச் சொன்னீங்களாம்?

சல்தான்: அடி மக்கு! அவனுக்கு முன்னாலே உனக்கு ஏசருப்பல ஏசினாத்தான் அத்தனை வேலைகளையும் அவனுக்கே செய் வதற்கு முன்வருவான். அதவிட்டுட்டு அவன் களைச்சுப்போய் வாற நேரத்திலே அதைச் செய், இதைச் செய்னாலு முகத்தை நீட்டத் தொடங்குவான். சரிசரி. சிடக்கிற ஸ்ரகு எல்லா வற்றையும் கொடு. தறித்துத் தந்திடுவான்.

## காட்சி: 2.

இடம்: உதுமானின் வீடு.

பாத்திரங்கள்: உதுமான்.

சல்லஹா - மனைவி.

சல்லஹா: என்ன முகத்தைத் தொங்கப்போட்டுக்கொண்டு ஒரு மாதிரியா இருக்கின்க?

உதுமான்: [பெருமூச்சுடன்] சல்லஹா... ஏழையா பொறந்தா எப்போதுமே கஸ்டம்தான். பெருமூச்சுத்தான்.

சல்லூரா: என்ன, புதுசா கண்டுபிடிச்சமாதிரி கடைக்கிங்க?

உதுமான்: ஒன்றூம் புதுசில்ல. அதான் உண்மை. தபாரு சல்லூரா. சுல்தான் போடியாரின் வயல் எட்டு ஏக்கருக்கும் வேளாண்மைக்காரனு வேலை செய்தேன். நாலு மாதம் நாம்படாப் பாடுபட்டேன். ராவென்றும், பக்கலென்றும் பாராம் கஸ்டப்பட்டு உழைத்தேன். கடைசியிலே என்ன மிச்சம்? இருபது சாக்கு நெல்லு. இதைக்கொண்டு இத்தனை நூளா வாங்கின கடன்களைத் தீர்க்கணும். அடுத்த போகம் செய்து குடி மிதிக்கிற வரை சாப்பிடனும். சே! சே! ஏழை களுக்கு வாழ்க்கையே இல்லை.

சல்லூரா: ஏங்க, வீடு ஒரே ஒழுக்கா ஒழுகுது. ஒலைகட்ட வேணுமா? கொஞ்சம் நெல்லை வித்து ஒலை கட்டினு என்ன?

உதுமான்: கட்டாயம் செய்ததனும். வீட்டுக்கு ஒலை கட்டனும். வயதுக்குவந்த குமருஷ் முனும் கல்யாணத்துக்காகக் காத் துக்கொண்டிருக்காங்க. ஒன்றையாவது ஒப்பேற்றனும்னு, இந்த மன்துடிசைக்கு யார் வரப்போரு? அதற்காக வீடு கட்டனும் முடிகிற காரியமா? இவ்வகாத்த கிளிபோல வேளாண்மை அறுவடையை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு இருந்து, அறுவடையான பின் மிச்சமாக கிடைப்பன பெருமுச்சுக்கள் தான்.

சல்லூரா: ஏங்க, உங்க போடியாருக்கு எவ்வளவு மிச்சமாம்?

உதுமான்: அவருக்கென்ன. நிலம் அவருடையது. உழவு மெசின் அவருடையது. விதை நெல்லு சொந்தமா வைச்சிருந்து விதைச்சாரு. மற்ற செலவுகளைத் தள்ளினு இருபத்தையா யிரம் அளவில் மிஞ்சியிருக்கும்.

சல்லூரா: கஸ்டப்படுறது நீங்க. பலன் பெறுறவரு அவரு.

உதுமான்: அப்படிச் சொல்லக்கூடாது. அவரு முதல் போடினாரு. நான் சிரமப்படுறேன். வேளாண்மையிலே நட்டம் வந்தா, அது முழுதும் அவரைத்தானே தாக்கும்.

சல்லூரா: ஏங்க. ஒவ்வொரு தடவையும் குடி மிதித்து நெல்லைக் கொண்டு வந்ததும் இப்படித்தானே கடைக்கீங்க. ஒரு வயலை எடுத்து நீங்களே தனியே செய்தா என்ன?

உதுமான்: நான்கூட இப்போதெல்லாம் அப்படித்தான் சிந்திக் கிறேன். வேறு ஒருவருக்காக என் வெயர்வையை சிந்து வதைவிட நமக்காகவே நாம் சிந்துவோம்.

சல்லூரா: அப்படிச் செய்வதானு, பணம் வேணுமே?

உதுமான்: ஆமா. வயல் காணியைக் குத்தகைக்கு எடுக்க பணம் வேணும். அதுவும் இப்போ முன் குத்தகை கேக்காங்க. ஆனால்... எங்கிட்டே வேறொரு திட்டம் இருக்கு.

சல்லூரா: என்ன அது?

உதுமான்: எனக்குத் தெரிந்த மூசிஸ் முதலாளியிடம் நாலு ஏக் கர் நிலம் இருக்கு. அது ரொம்ப பள்ளப்பூழி. பாய்ச்சல், வடிச்சல் வசதியில்லாதது. மேடும் பள்ளமுமாக வலனிப்பாரற்ற நிலையிலே கிடக்கு. சென்ற போகத்திலே அதிலே வேளாண்மை செய்தவருக்கு படு நட்டம். அந்த நிலத்தை நான் எடுத்துச் செய்தா என்னன்னு நினைக்கேன்.

சல்லூரா: இருந்திருந்துட்டு, முதன் முதலிலே சொந்தமா வேளாண்மை செய்ய இப்படி கஸ்டமான் நிலத்தையா எடுக்கப்போற்றிங்க?

உதுமான்: அதுக்கு சொற்ப குத்தகை கொடுத்தாபோதும், ஏக் கருக்கு இருந்தாறு ரூபா தாராளம். நான் அந்தக் காணியை எடுத்தா, மேட்டையெல்லாம் வெட்டி பள்ளத்துக்குப் போட்டு நிரப்பனும். பாய்ச்சல், வடிச்சல் ஏற்படுத்தனும்.

சல்லூரா: ரொம்ப பாடுபடனும்னு. சொல்லுங்க.

உதுமான்: வாழ்க்கையிலே முன்னேறனும்னு பாடுபட்டுத்தான் ஆசனும். நாம் காலஞ் செல்வதற்கு முன்னாலே, நம்ம குமரு+ளில் ஒன்றுக்காவது கல்யாணம் செய்து பார்த்துவிட வேண்டாமா. சல்லூரா... என் பிள்ளைகள் தொடர்பாக நான் எத்தனையோ கனவுகள் காண்கிறேன். ஏழையான என்னைக் கல்யாணம் செய்ததாலே, நீ எத்தனை கஸ்டங்களை அனுபவிக்கிறே. இதே கஸ்டங்களை என் பிள்ளைகள் அனுபவிக்கக் கூடாது. அவங்கட நல்வாழ்வுக்காக ரத்தம் சிந்தி நான் உழைக்கப்போரேன். மூசிஸ் முதலாளி மட்டும் அந்தக் காணியை எனக்குத்தர சம்மதிச்சுட்டார்னு. அடுத்தபோக வேளாண்மை நான் தனியலே செய்யப்போரேன்.

சல்லூரா: அல்லாஹ்வைப் பிரார்த்திப்போம்.

### காட்சி: 3.

இடம்: சல்தான் போடியாரின் வீடு.

பாத்திரங்கள்: சல்தான் போடியார்.

மரியம்.

உதுமான்.

சல்தான்: என்னபா உதுமான். குடு மிதித்து. கணக்குப்பார்த்து, நெல்லைக்கொண்டுபோன பின்னாலே ஆளை இந்தப்பக்கமே காணல்லையே. எங்கபோனே?

உதுமான்: [அமைதியாக] எங்கேயும் போகலீங்க.

சல்தான்: என்னடா முத்தைத்து தொங்கப்போட்டுக்கொண்டு நிக்கே? அப்படி படியிலே இரு.

உதுமான்: வேண்டாங்க.

மரியம்: என்ன உதுமான், சொகமில்லியா?

உதுமான்: இல்ல தங்கச்சி, மனதிலேதான் நிம்மதியில்லே.

சல்தான்: என்னடா வார்த்தையை மொண்டு விழுங்கிறே? காலையிலே சாப்ட்டிட்டியா?

உதுமான்: சாப்ட்டேங்க.

சல்தான்: அப்போ... ஏன் முகத்தை தொங்கப்போட்டுக்கொண்டு நிக்கே?

உதுமான்: போடியார்... என்னை... என்னை தயவுசெய்து மன் னிச்சிடுங்க.

சல்தான்: நான் யாருக்கு என்ன தீங்கு செய்தேன்? உன்னை எதற்காக நான் மன்னிக்கணும்?

உதுமான்: போடியார்...

சல்தான்: அடட... மறந்துட்டேன். ஏ. ஜி. ஏ. ஆரம்பக் கூட்டம் நடத்திட்டார். அடுத்த போகத்துக்கான திகதிகளை வாம் தீர்மானிச்சுட்டாங்க. வேலைகளை ஆரம்பிக்கணும். எப்போ வரம்பு கொத்தப்போறே?

உதுமான்: அதுதாங்க உங்களோட கதைக்கலாம்னு வந்தேன்.  
சுல்தான்: என்னடா பிடிகை போடுறே. சொல்லித்தான் தொலை  
யேன்.

உதுமான்: போடியார்... இந்தத்தடவை உங்களிட்டே வேளாள்  
மைக்காரனு நிக்க என்னுலே முடியாம இருக்குங்க.

சுல்தான்: விழுந்துதுடா இடி! என்ன சொன்னே?

மரியம்: என்ன உதுமான் நாநா, என்ன இப்படி சொல்றீங்க?

உதுமான்: போடியார், என்னைப்பற்றி உங்களுக்குத் தெரியும்.  
வயதுக்கு வந்த மூணு அமருகளோட எனக்கு எல்லாமே  
அறு பிள்ளைகள். என உசிரோட மூத்தவருக்காவது கல்  
டாணம் செய்து பார்த்துதலாம்ன வீடு கட்டனும். அவன்  
கனுக்கு சாப்பாடு கொடுப்பதற்கே என் வருமானம் போதாம  
இருக்கு. காலம் காலமா வேளாண்மைக்காரனு நின்று,  
குடும்பத்துக்காக எதையுமே மிச்சம் புடிக்கல்லீங்க.

சுல்தான்: அதுக்காக என்ன செய்யப்போறே?

உதுமான்: முசின் முதலாளியிடம் நாலு ஏக்கர் காணியை குத்  
தகைக்கு எடுத்திருக்கேன். ரொம்ப குறைஞ்ச குத்தகை.  
விளைச்சல் காணலுப்பன சரியா பாடுபடனும். என் நேரம்  
முழுதும் அதிலே செலவழிக்கத்தான் கணக்கா இருக்கும்.  
அதனுலே... உங்க காணியைச் செய்வது இம்முறை எனக்கு  
சாத்தியமா இருக்காதுங்க.

மரியம்: அப்பழன்னு, உதுமான் நாநாவும் போடியார் ஆப  
போரூர்.

சுல்தான்: சீ! முந்திரிக் கொட்டை! சும்மா இரு. ஏன் உதுமான்  
நல்லா சிந்தித்துவிட்டுத்தான் இந்த முடிவுக்கு வந்தாயா?  
வேளாண்மை செய்வதென்று, எவ்வளவு முதல் வேணும்.  
ஏதாவது நோய் வந்து பயிர்கள் அழுகிப்போயிடும்ன எவ்  
வளவு நட்டம் ஏற்படும். எல்லாவற்றையுமே சிந்தித்து  
விட்டாயா?

உதுமான்: ஆமாங்க. ஏதோ உங்க உதவிகளும் கிடைக்கும் என்ற  
என்னம் எனக்கு.

சுல்தான்: ம... ம... கிடைக்கும், கிடைக்கும். நான் யாருக்கு  
என்ன தீங்கு செய்தேன்? நீ இப்போ போனு, நான் புதுசா

ஒரு ஆளைப் பார்க்கல்லூம். அவன் உண்ணிப்போல் வேலை செய்வானே என்னவோ? ஏன் உதுமான், கொஞ்சம் முன் ஞடியே சொல்லியிருக்கக்கூடாதா?

உதுமான்: அதாங்க மன்னிக்கச் சொல்லிச் சொன்னேன். வயலிலே வேலை தொடங்கிட்டேங்க. நான் வரட்டுங்களா?

கல்தான்: ம். ம்.

உதுமான்: நான் வாரன் தங்கச்சி.

[உதுமான் சென்ற பின்னர்]

மரியம்: ஏன் இடிவிழுந்தமாதிரி உட்கார்ந்து இருக்கிறது?

கல்தான்: ம்... உதுமான் உண்மையான ஒரு வேலைகாரன் நாண்யமானவன். வயலிலே இறங்கினால்தான் இருபத்திநாலும் மணி நேரமும் வேலை செய்வான். இவனை எப்படி நான் இழப்பது? இவனுக்குப்பதிலாக நான் யாரை எடுப்பது? சர் சரி. யோசிப்போம்.

#### காட்சி: 4.

இடம்: கல்தான் போடியாரின் வீடு.

பாத்திரங்கள்: கல்தான் போடியார்.

மரியம்.

கல்தான்: பைத்தியக்காரன்! அறுவடையைக் கெடுத்தேபோட்டான்! சந்தர்ப்பத்திலே தண்ணியைப் பாய்ச்கடா, பாய்ச்கடான்னேன். கேட்டானு? வரட்டும். அவனேட பேசிக்க ரேன்.

மரியம்: யாருக்கு ஏசுறீங்க?

கல்தான்: எல்லாம் அந்தப் புது வேளாண்மைக்காரனுக்குத்தான். உதுமானுக்குப்பதிலாக எடுத்தோமே, அவனுக்குத்தர்ன்.

மரியம்: ஏன், அவன் என்ன செய்தான்?

கல்தான்: என்ன செய்தானு? இருபத்தினாயிரம் ரூபா நட்டத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கான்.

மரியம்: கொஞ்சம் புரியும்படியாத்தான் சொல்லுங்களேன்.

கல்தான்: சென்ற போகம் உதுமான் வேளாண்மை செய்து ஏக்கருக்கு பன்னிரண்டு அவணம் வீதம் கண்ட வயலிலே இவன் இம்முறை எட்டு வீதம் விளைச்சல் காட்டியிருக்கான். ஒரு ஏக்கருக்கு நாலு அவணம் குறைவு. எல்லாமா இருபதி பிரம் நட்டம். பாஷிப்பயல், வேளாண்மையைக் கெடுத்துட்டான்.

மரியம்: இவனை அனுப்பிட்டு வெளிரு ஆளைப் பாருங்க.

கல்தான்: ஆம்மா. அப்படித்தான் செய்யனும். மரியம் நம்ம உதுமான் தனியா வேளாண்மை செய்து நால் ஸாபமாம். வேளாண்மைக்காரனென்று உதுமானைப்போல இருக்கனும்.

மரியம்: அவர் உண்மையாகவே நல்ல ஆள்தான்.

## காட்சி: 5.

இடம்: உதுமானின் வீடு.

பாத்திரங்கள்: உதுமான்.

சல்லூரா.

உதுமான்: இந்தா, இந்தப் பட்டுப்புடவை உணக்கு. எங்கேயா வது கல்யாணம் காட்சிக்குப் போவதென்றாமட்டும் உடுக்க வைச்சுக்கோ. இதெல்லாம் பிள்ளைகளுக்கு. புடவைக் கடைக்கே ஆயிரம் ரூபா போயிருக்கி.

சல்லூரா: புடவை ரொம்ப அழகா இருக்குங்க.

உதுமான்: உண்ணேக் கல்யாணம் முடிச்சுபுதுசிலே நல்ல புடவையா எடுத்துத் தந்ததுக்குப்பிறகு, இப்பத்தான் என் மனதுக்குப் புடிச்சதா எடுத்திருக்கேன்.

சல்லூரா: ஏங்க, கையிலே சொற்ப காசு இருக்கும்போதே, வீடு கட்டுவதற்குத் தேவையான கல்லை கொஞ்சம் வாங்கி அடுக்கி வைச்சிட்டா என்ன?

உதுமான்: நானும் அதைத்தான் நினைக்கேன்.

சல்லறா: ஏங்க, புடவைக் கடையிலே உங்களுக்குன்னு எதுவுமே வாங்கலீயா?

உதுமான்: எனக்கு எதுக்கு? நீங்களெல்லாம் உடுத்துக்கொண்டு சந்தோசமா இருந்தா அதான் எனக்குத் திருப்தி. உங்க சந்தோசமதான் என் சந்தோசம்.

சல்லறா: கொஞ்சம் இருங்க. இதோ வந்துடறேன்.

உதுமான்: எங்கே போறே?

சல்லறா: கொஞ்சம் இருங்களேன்.

[உள்ளே சென்று திரும்புகிறார்கள்]

சல்லறா: இந்தாங்க.

உதுமான்: என்ன இது?

சல்லறா: உங்களுக்குப் புது சாரன், பணியன், ஷேர்ட்டு.

உதுமான்: இது எப்படி உனக்கு?

சல்லறா: உங்க குணம்தான் எனக்குத் தெரியுமே. புடவைக் கடையிலே எங்களுக்காகத்தான் வாங்குவீங்க. உங்களுக்காக எதுவும் வாங்கமாட்டாங்கன்னு எனக்குத் தெரியும். அதனாலே பொட்டணிக்காரன்கிட்டே இவைகளை நான் வாங்கினேன். ஆமா... ஏன் அழற்க?

உதுமான்: உன் அன்பை நினைக்கும்போது எனக்கு ஆனந்தக் கண்ணீரா வருது. இந்த சந்தோசம், இந்த மகிழ்ச்சி இப்படியே தொடர்ந்து நிலைச்சுடனும்.

## காட்சி: 6.

இடம்: முசின் முதலாளியின் வீடு.

பாத்திரங்கள்: முசின் முதலாளி.

சல்தான் போடியார்.

முசின்: அட்ட... சல்தான் போடியாரா. வாங்க, வாங்க, என்ன இந்தப்பக்கம்?

சல்தான்: உன்னைய பார்த்துட்டுப் போகலாம்னு. ஏன் முசின், சொகமா இருக்கியா?

முசின்: ஏதோ இருக்கேங்க போடியார்.

கல்தான்: உன் யாபாரமெல்லாம் எப்படி?

முசின்: அதை ஏன் கேக்கிங்க. மொதவாளியின்னு பேருமட்டும் தான். வியாபாரம் சுத்த மோசம். கைத்தறித் துணிக்ஞாகு இப்போ மார்க்கட்டே இல்லே. எல்லோருமே பொறின், பொறின்னு பேயா அலைகிறங்க.

கல்தான்: ஆம்மா... உன்கிட்டே நல்ல காணி உண்டுமே?

முசின்: செட்டிக்கு வேளாண்மை சென்மப் பக்கயன்னுவாங்க. நமக்கும், வேளாண்மைக்கும் ஏழாம் பொருத்தம். போடியார் என்ன இந்தப்பக்கம்?

கல்தான்: சும்மா உண்ணீப் பார்த்துட்டு போகலாம்னு, உன் வாப்பா என்னேட பழைய கூட்டாளி. அவரு உயிரோட இருக்கும்போது நாங்க ஆடாத ஆட்டமா...

முசின்: அவரு அடிக்கடி உங்களீப்பற்றிச் சொல்வார்கு.

கல்தான்: பாவம்! உன் வாப்பாதான் நேரத்தோட போயிட்டாரு. மௌத்து யாரைத்தான் விட்டது. நான் யாருக்கு என்ன தீங்கு செய்தேன்? ஏதோ வாழ்ந்துக்கிட்டிருக்கேன்.

முசின்: போடியார்... இருங்க. ஏதாவது குடிக்கலாம்.

கல்தான்: அதெல்லாம் அப்புறமா பார்க்கலாம். நான் உன் கிட்டே ஒரு ஜோவியா வந்தேன்.

முசின்: சொல்லுங்க போடியார்.

கல்தான்: இவன் உதுமான் உண்ட காணியைத்தானே சென்ற தடவை செய்தான்?

முசின்: ஆமாங்க. உதுமான் நல்ல ஆளுங்க. ரொம்ப கஸ்டப் பட்டு உழைப்பான்.

கல்தான்: அப்படியா? அது சம்பந்தமாகத்தான் நான் உன் னேட கதைக்கவந்தேன். நீ எனக்கு ஒரு உதவி செய்யனுமே.

முசின்: சொல்லுங்க போடியார். உங்களுக்ஞச் செய்யாத உதவியா?

கல்தான்: இப்படி கிட்டவா. சொல்நேன்.

## காட்சி: 7.

இடம்: கல்தான் போடியாரின் வீடு.

பாத்திரங்கள்: கல்தான் போடியார்,  
மரியம்.

உதுமான்.

உதுமான்: போடியார்... [கூப்பிடுகிறான்]

கல்தான்: யாரு...? அடட! உதுமானே? வா, வா. என்ன விசயம்?

உதுமான்: சும்மா வந்தேங்க.

கல்தான்: ஏன் முகத்தை ஒரு மாதிரியா தொங்கப்போட்டுக் கொண்டு நிக்கிறே? ஏதாவது காக்கீசு வேணுமா?

உதுமான்: இல்லீங்க.

கல்தான்: அட! உன் பழக்கமே இதுதான். வாய் திறந்தே கதைக்கமாட்டே. ஏன் முகமெல்லாம் வாடிப்போய் இருக்கு?

உதுமான்: அதை ஏன் கேக்கிங்க.

கல்தான்: வீட்டிலே யாருக்காவது சொகமில்லையா?

உதுமான்: அதெல்லாம் ஒண்ணும் இல்லீங்க. அவரு... அவரு... மூசின் முதலாளி என்னை ஏமாற்றிப்போட்டாருங்க.

கல்தான்: மூசின் நல்ல ஆள் ஆச்சே.

உதுமான்: என்னங்க நல்ல ஆள். சென்றபோக செய்கைக்கு காணியைத் தந்தாரு ஏக்கருக்கு இருநூறு ரூபா குத்தகை அவராகவே கேட்டாரு. நாலு ஏக்கர் காணியை நான் எடுத்து மேறு பள்ளமெல்லாம் என் கையாலேயே சமப் படுத்தி, பாய்ச்சல் வடிச்சல் ஏற்படுத்தி, வேளாண்மை செய்தேங்க. ராபிவண்றும், பகலெண்றும் பார்க்காம ரத்தம் சிந்த பாடுபட்டேங்க. கழுத்து முறிய என் தலையாலே மன் சுமந்து பள்ளங்களை முடிப்பெண்டங்க. காணி வெவ்வாயிட்டு. இப்போ என்னடான்னு. ஏக்கருக்கு ரெண்டாயிரத்து ஐநூறு ரூபா குத்தகை கேக்காரு. அதுவும் இந்தப்போகம் தரமுடியாதாம. வேறு யாருக்கோ கொடுக்க முடிவு செய்துட்டாராம்.

கல்தான்: அடப்பாவி! இது அடுக்காதே! இவன் முசினே இப்படித்தான். அந்த நாளையிலே அவண்ட வாப்பாவும் இப்படித்தான். ரொமை மோசம்! ஏழையான உண்ணை இப்படியும் ஏமாத்துறதா? ஆமா... நீ இப்போ என்ன செய்யப்போரே?

உதுமான்: அதான் போடியார் உங்ககிட்டே வந்தேன். புது வேளாண்மைக்காரரைனவைச்சு உங்களுக்கும் சென்ற தடவை அவ்வளவு லாபம் இல்லையாம். நானே உங்க வேளாண்மையை...

கல்தான்: அதுக்கென்ன. நான் யாருக்கு என்ன தீங்கு செய்தேன்? பார்த்தியா, நீயே மனம்மாறி திருப்ப என்கிட்டேயே வந்துட்டே. உண்ண திரும்பவும் எடுப்பதற்கு எனக்கு விருப்பம்தான். ஆனு...

உதுமான்: என்னங்க?

கல்தான்: இடையிடையே சொந்தமா வேளாண்மை செய்யப்போரேன், அது இதுண்ணு விட்டுட்டு ஒடக்கூடாது.

உதுமான்: சரிய்கூ.

கல்தான்: அப்போ... கொல்லைப்பக்கமா கொஞ்சம் விறகு கிடக்கு. போய்த் தறி. அப்படியே குளிப்பதற்கு வக்குநிறைய தண்ணீர் அள்ளி ஊற்றிவையி.

உதுமான்: சரிய்கூ.

[உதுமான் கொல்லைப்புறம் சென்றபின்னர்]

மரியம்: உதுமான் பாவங்க! நன் எல்லாமே கேட்டுக்கொண்டு தான் நின்றேன் ஏங்க, முசின் முதலாளிதான் உங்களுக்குத் தெரிதுவர் ஆச்சே. அவரிடம் நீங்க கதைத்து, அந்தக் காணியை உதுமானுக்கே பெற்றுக்கொடுக்க உங்களால் முடியாதா?

கல்தான்: [வெடிச் சிரிப்புச் சிரிக்கிறார்] அடிப் பைத்தியப்! நான் தான்டி முசினிடம் சொல்லி இவனுக்கு காணியைக் கொடுக்காம் ஆக்கினேன். இவனைப்போல் ஒரு உண்மையான வேளாண்மைக்காரன் நயக்குக் கிடைக்குமா?

மரியம்: இதுபெரிய பாவமாச்சே!

கல்தான்: போடி முந்திரிக்கொட்டை! பாவமாவது, புண்ணிய மாவது!

# மிச்சம் ஒரு எச்சம்

6

காட்சி: 1

இம் : தாஹிரு குடியிருக்கும் வீடு.

பாத்திரங்கள் : காசிம் முதலாளி, தாஹிரு.

(தாஹிருவின் வீடு வளவு காசிம் முதலாளியிடம் ஈடு வைக்கப் பட்டுள்ளது. ஈட்டை மிளவேண்டிய காலம் கடந்துவிட்டதால் வீட்டிலிருந்தும் தாஹிருவை வெளியேற்றுவதற்காக முதலாளி அடியாட்களுடன் அவனுடைய வீட்டுக்கு வருகிறார்)

காசிம்: ஏன்டா பார் த்துக் கொண்டு நிக்கிங்க? வேலையைத் தொடங்குங்கடா. சாமான்களை அள்ளி வெளியே ஏறிங்கடா.

தாஹிரு: முதலாளி... கொஞ்சம் பொறுங்க. என்னையும், என் மகனையும் வெளியே ஏறிஞ்சுடாதீங்க.

காசிம்: பொறுப்பதா? இன்னுமா? (சிரிக்கிறார்) வீட்டை என் விடம் ஈடுவைத்து முனு வருசமாச்ச. ரெண்டு வருடத்தில் மீனுவதாக எழுதித்தந்து களையா பத்தாயிரத்தை உண் புருசன் என்கிட்டே வட்டிக்கு எடுத்தான். உண் கெட்ட காலமோ, என் கெட்ட காலமோ அவன் மண்டையைப் போட்டுட்டான். ஆறுமாசம் தவணைகேட்டே. கொடுத்தேன். அப்புறம் இன்னும் ஆறுமாசம் கேட்டே. அதையும் தந் தேன். என் காசும் கிடைக்கல்ல. வட்டியும் கிடைக்கல்ல. ஏன்டா கம்மா நிக்கிங்க. சாரணை உயர்த்திக் கட்டிட்டு சாமான்களை தூக்கி ஏறிங்கடா.

தாஹிரு: முதலாளி... தயவுசெய்து என்னை நடுரேட்டல் விட்டுடா தீங்க. ஒரு முனுமாசம். ஆக முனுமாசம் தவணை தாங்க. என்னுல முடிஞ்சா இதை மீனுறை. இல்லே எங்கேயாவது ஒரு வீட்டைப் பார்த்து நானே போயிடுறேன்.

காசிம்: முனு மாதமில்ல முப்பது வருசம்தான் தந்தாலும் உங்களைப்போன்றவங்க வீட்டைவிட்டும் வெளியேறமாட மங்க. தபாரு. உன் புருசன் இந்த வீட்டை எனக்கு ஈடாக எழுதித்தரல்ல. இரண்டு வருசத்திட்டை எனக்கு சொந்தமாவது போல அறுதிக் கிரயமாக எழுதித்தந்திருக்கான். மரியாதை யாக உன் மகளையும் கூட்டிக்கொண்டு வெளியே போயிடு. இல்லே, என் ஆட்கள் பிடரியைப் பிடித்து வெளியே தள்ளு வாங்க.

தாஹிறு: அப்படிமட்டும் செய்திடாதீங்க முதலாளி. நான் ஏழைங்க. எனக்கு ஆதரவு அளிப்பதற்கு யாருமே இல்லீங்க. தயவுசெய்து ஒரு முனுமாதம் மட்டும் என்னை இங்கே இருக்கவிடுங்க. விதவையான எனக்கு கருணை காட்டுங்க.

காசிம்: கருணையா? (சிரிக்கிறூர்) தபாரு. என்னை உனக்குத் தெரி யும். நான் வட்டிக்கு பணம் கொடுக்கிறவன். பணத்தைக் கைநீட்டி வாங்கும்போது சொல்றமாதிரி பின்னாலே நடந்து கொண்டா நானும் நல்லவன்தான். இல்லே... என் மனம் கல்லாயிடும். இப்போ என் மனம் கல்லா போச்சு. ம்...ம்... மகளை அழைச்சுட்டு உன் சாமான்களை அள்ளிக்கொண்டு வெளியே போ. டெய். ஏண்டா சும்மா நிக்கிங்க. அள்ளி எறிங்கடா.

(அடியாட்கள் சாமான்களை அள்ளி தெருவில் எறிகின்றனர்)

தாஹிறு: முதலாளி... உங்க காலைப் பிடிக்கேள்க. இந்த அஞ்சு வயதுப் பையனை அழைச்சுட்டு நான் எங்கே போவேன். ஒரு பத்துநாளைக்கு... ஒரு பத்துநாளைக்கு என்னை இங்கே இருக்கவிடுங்க. அப்புறம் நானே போயிடுறேன்.

காசிம்- பத்து வினாடியும் விடமாட்டேன். காசிம் நல்வன்தான். ஆனா, பண விசயத்திலே கண்டிப்பானவன். ம்ம. காலை விடு.

தாஹிறு: இல்ல. விடமாட்டேன். தயவுசெய்து எனக்கு இருங் குங்க. இந்த மத்தியான வெய்யிலில் போய்த் தங்குவதற்கு எனக்கு ஒரு இடமுமே இல்லை. ஒரு கிழமை தவணை தாங்க. அப்படித் தந்தால்தான் உங்க காலை விடுவேன்.

காசிம்: அடச்சே! காலை விடுன்னு... போய் இருக்கவா இடமில்ல? உன்னைப்போலவங்க பலப்பர் பாதைகளிலே, கடை வராந்தை களிலே படுக்கிறுங்க. நீயும் அப்படிப் போய்ப்படு. காலை விடப்போருயா இல்லே...

(காசீம் காலீ உதறிவிடுகிறார். தாஹிரு தரையில் வீழ்கிறான்)

தாஹிரு: என்னை உதறி எறின்சிட்டங்க. என் முகத்திலே வழி கிற இந்த இரத்தம் உங்களை சுபமா விடாது. டேய் நவாஸ். வாடா. வாடா போகலாம். ஏழையா பொறந்து, ஏழை யான் உங்க வாப்பாவுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டதுக்கு எனக்குக் கிடைத்த பரிசு நிதான்டா. நீயும் என்னை விட்டுட்டு எங்கே யாவது போயிடாதடா. முதலாளி! வட்டிப் பணம்தான் உங்களுக்குப் பெரிசாபோச்சு. உங்க மனைவியைப் போல நானும் ஒரு பெண்தான். பரவால்ல. மேலே ஒருத்தன் இருக்கான். நீங்க என்போன்ற ஏழைகளுக்குச் செய்யும் அக்கிரமங்களை அவன் பார்த்துக்கொண்டுதன் இருக்கான். ஏன்டா நவாஸ் வீட்டைப் பார்க்கிறே? அது இந்தக் கல் நெஞ்சனுக்கு சொந்தமானதுடா. வாடா போகலாம்.

காசீம்: (சிரிக்கிறார்) பிச்சை... பார்த்தியாடா. நோனு சாபமிட்டுட்டுப் போரூடா. பைத்தியக்காரி. கைநீட்டி காசு வாங்கும் போது குழைவாங்க. திருப்பிக்கேட்டா சாபமிடுருங்க இலங்களைப்போல நூரூப்ரோட சாபங்களைக் கேட்டுக் கேட்டு செவியே மரத்துப்போச்சு. ம. ம. வேலையைப் பாருங்க.

## காட்சி: 2.

இடம் : என்ஜினியர் நவாஸின் காரியாலயம்.  
பாத்திரங்கள் : நவாஸ், காசீம்.

(தனது வீட்டிலிருந்து துரத்தப்பட்ட தாஹிருவின் மகன் பல சிரமங்களுக்கு மத்தியில் படித்து என்ஜினியராக இப்போது கடமையாற்றுகிறான்)

காசீம்: சா...ரி...

நவாஸ்: யார்?

காசீம்: நான்தான் காசீம் முதலாளி. இந்தப் பகுதியிலேயே பெரிய கொந்தராத்துக்காரன். பெரிய பணக்காரன்.

நவாஸ்: ஓ... அப்டி இருங்க.

காசீம்: இருக்கேன். இருக்கேன். நீங்க ரொம்ப நல்லவங்கள்னு சொன்னாலுங்க. முகத்தைப் பார்த்தாலே தெரியுது.

நவாஸ்: எதுக்காக என்னைப் பார்க்கவந்திங்க?

காசிம்: நவாஸான்னு புதுஞ் ஒரு என்ஜினியர் வந்திருக்கா ருன்னு சொன்னாங்க. நான் கொந்தராத்துச் செய்றவன். அதுவும் உங்க நீர்ப்பாய்ச்சன இலாகாவிலே என் கைப்படாத வேலைகளே இல்ல. அதனாலே உங்களைப் பார்த்து அறிமுகப் படுத்திக்கொண்டு போகலாப்பனு...

நவாஸ்: ஓ! ஏதாவது உதவி வேணும்னு வாங்க. முடிந்தா செய்துதாரன்.

காசிம்: வருவன். வருவன். அதுக்கு முன்னுடி... நீங்க ஊருக்குப் புதிய ஆள். நான் இங்கேயே கொட்டை போட்டவன். உங்களுக்கு ஏதாவது உதவி வேணுப்பன்.. இருக்க வீடு வேணுப்பன்...

நவாஸ்: உங்ககிட்டே நிறைய வீடுகள் இருக்கா?

காசிம்: கைவசம் எட்டு வீடுகள் சம்மா கிடக்கு.

நவாஸ்: எவ்வாமே நீங்க கட்டினதா?

காசிம்: நான் கட்டினதா? (சிரிக்கிறூர்) நான் எதுக்காக இத்தனை வீடுகளைக் கட்டிறேன்? எனக்கு உள்ளதே ஒரேஒரு பொன். அதுக்காக ஒரு மாளிகையையே கட்டிவைச்சிருக்கேன். மற்ற தெல்லாம் யார்யாரோ கட்டினவை.

நவாஸ்: அவைகள் எப்படி உங்களுக்குச் சொந்தமாச்சி?

காசிம்: எப்படியோ ஆகிச்ச. அதை விடுங்களேன்.

நவாஸ்: ஏன்? என்கிட்டே சொல்லப்படாதா? அவ்வளவு ரக சியமா?

காசிம்: சே! சே! அப்படியெல்லாம் இல்ல. அந்த வீட்டுக்காாங்க வீடுகளை ஈடுவைச்ச என்னிடம் பணம் பெறுவாங்க. உரிய காலத்திலே மீள முடியல்லைன்னு எனக்கே தந்துட்டு அஞ்ச, பத்தை வாங்கிட்டுப் போயிடுவாங்க.

நவாஸ்: ஐ...லீ... எனக்கு வீடு எதுவுமே வேண்டாம். குவாட்டர்ஸ் இருக்கு.

காசிம்: பரவால்ல. எந்த உதவி வேணுமென்றாலும் கூச்சப் படாம சேருங்க. நீங்க இளம் ஆள். கூச்சம் ஐஸ்தி இருக்கும். உங்க முசுத்தைப் பார்த்தா இன்னும் கல்யாணம் ஆகல்லைன்னு நினைக்கேன். அப்படித்தானே?

நவாஸ்: ஆமாங்க.

காசிம்: பார்த்தீங்களா. நான் கணிச்சா கணிப்புத் தான்.  
அப்போ... உங்க உம்மா, வாப்பா...?

நவாஸ்: வாப்பா சிறுவயதிலேயே மௌத்தாகிட்டாங்க.

காசிம்: உம்மா?

நவாஸ்: உம்மாவும்தான்,

காசிம்: கூடப் பொறந்த யாராவது...?

நவாஸ்: யாருமே இல்ல.

காசிம்: அப்போ... உங்க உழைப்பு முழுதும் உங்களுக்குத்தான்.  
உங்களை முடிக்கிறவ பாக்கியம் செய்தவதான். நீங்க நம்ம  
வீட்டுக்கு ஒருநாளைக்கு சாப்பிட வரனும்.

நவாஸ்: அதுக்கென்ன. வந்துட்டாப்போகுது.

காசிம்: ரொம்ப சந்தோசம். தான் போயிட்டுவாரேன். இந்தாங்க  
என் டெவிபோன் நம்பர். வரட்டுமா?

நவாஸ்: ம்.

### காட்சி : 3.

இடம் : தாஹிருவின் வீடு.

பாத்திரங்கள் : நவாஸ், தாஹிரு.

(தாயும், மகனும் சிரிக்கிறார்கள்)

நவாஸ்: ஆமாம்மா. அதே முதலாளிதான். ஆரம்பத்திலே நான்  
அவனை மதிக்கவே இல்ல. பொகப்போகத்தான் அரக்கத்தன  
மாக நம் வீட்டை அபகரித்து, நம்மைத் துரத்திவிட்ட  
வன்னு அறியமுடிந்தது.

தாஹிரு: நீ என் மகன்னு அவனுக்குத் தெரியுமா?

நவாஸ்: இல்லம்மா. நான் காட்டிக்கொள்ளல்ல. பெற்றேர்  
இருக்காங்களான்னு கேட்டான். ரெண்டுபேருமே இல்லைனானு  
சொல்லிட்டேன்.

**தாஹிரு:** எதுக்காக அப்படி பொய் சொன்னே?

**நவாஸ்:** எல்லாம் விசயமாகத்தான். நான் யார் என்பதை அவன் அறியவே கூடாது. வாப்பா மெளத்தானதுக்குப் பிறகு பல நாட்களைப் பட்டினியாகவே கடத்திக்கொண்டிருந்த உங்களையும், என்னையும் வட்டிப் பணத்துக்காக அந்த கொளுத்தும் வெய்யிலே தூரத்தினிட்டானே. கையிலே அஞ்சுச் சதமும் இல்லாத நீங்க, என்னையும் தூக்கிக்கொண்டு அம்பது கட்டை நடந்து இந்தக் கிராமத்துக்கு வந்து... நாலுபேரிடம் கைநீட்டி, இந்த அரசாங்க வளவிலே குடிசை கட்டி, அப்பழும் இடியப்பழும் கூட்டு... என்னை வளர்த்து ஆளாக்க நீங்க பட்ட கஸ்டமெல்லாம் என் நெஞ்சிலே பசுமையா இருக்கும்மா. நீங்க பட்ட அத்தனை கஸ்டத்துக்கும் காரணமாயிருந்த அவன் தான்மீமா என் எதிரி.

**தாஹிரு:** அதுக்காக... அவனுக்கு என்ன செய்யப்போறே?

**நவாஸ்:** பயப்படாதம்மா. நீ நினைக்கிறுபல நான் அவனுக்கு எதுவுமே செய்யமாட்டேன். ஆனால், வலிபவே வந்து அவன் இப்போ என் வலையிலே விழுந்திருக்கான்.

**தாஹிர்:** அப்பழன்னு...?

**நவாஸ்:** நான் என்னினியர். அவன் கொந்தராத்து செய்கிறவன். அதிலும் என் இலாகாவில்தான் அவனுக்குக் கூடிய கொந்தராத்து.

**தாஹிரு:** அதனாலே...

**நவாஸ்:** கொந்தராத்து செய்யும்போது அவன் நிச்சயமா அரசாங்கத்தை ஏமாற்ற முனைவான். அப்போது நான் அவனுக்கு சரியான பாடம் படிப்பீப்பேன். அதற்கான சந்தர்ப்பத்தை இனி எதிர்பார்த்து இருக்கப்போறேன்.

**தாஹிரு:** என்னமோப்பா. எச்சரிக்கையாக இருந்துகொள்.

#### காட்சி: 4.

**இடம்:** காசிம் முதலாளியின் வீடு.

**பாத்திரங்கள்:** நவாஸ்.

காசிம்.

சுபைதா - காசிமின் மனைவி.

**காசிம்:** எப்படி? சாப்பாடெல்லாம் நெடியாக்கிடமங்களா?

சுபைதா: எல்லாம் தயார். மீன் பொரியல் அடுப்பிலே கிடக்கு.

முடிஞ்சா சரிதான். எத்தனை மணிக்கு வாரதா சொன்னார்?

காசிம்: எட்டு மணிக்கு கார் அனுப்புங்கள்ளார். கார் போயிட்டு. இப்போ வந்திடுவார்.

சுபைதா: அவர் வாரதுக்கு முன்னால் நல்லா யோசித்து முடிவு செய்துக்கூக்க. அவரை நமக்கு முன்னப்பின்ன தெரியாது. எந்த குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவரென்னும் தெரியாது. ஏதோ இன்ஜினியர் என்பதற்காக இந்தப் பெரிய வீட்டுக்கும், சொத்துக்களுக்கும் ஏது அதிபதியா அவரை நம்ம மகனுக்குக் கேட்கலாபனு நாம நினைக்கோம். அதற்கு அவர் தாழையானவர்தானுண்ணு நல்லா யோசித்துக்கொள்ளுங்க.

காசிம்: சுபைதா. என்னேட இத்தனை வருசமா நீ வாழுமீற. என்னைப்பற்றி நீ இன்னும் சரிவர புரிந்துவெள்ளல்ல. நான் ஒரு கணக்குப் போட்டேன்ன அது பிழைக்கவே பிழைக்கத் து. தபாரு, அவர் ஒரு என்ஜினியர். கைநிறைய சம்பளம் வாங்கு ரூரு. ஆன் அழகன். நம்ம மகனுக்கு ஏற்ற ஜேடி. ஒரு அல்லுத்தொல்லும் இல்லாதவர். என் வியாபார எதிரியான நசீர் ஹ ஜியார் வேற இலரிலே ஒரு கண்வைத்திருப்பதாக கேள்வி. நம் சொத்து முழுவதையும் கொடுத்து ஒரும் எடுக்க முடியாத மாப்பிள்ளை. ஏதோ கேட்டுப்பார்க்கலாம. கனிந்தா நமக்குச் சான்ஸ்.

சுபைதா: அதோ அவரே வாரூரு. வாசலுக்குப் போங்க.

காசிம்: நல்லா உடுத்துட்டு நிறூருவை சும்மா இப்படி வந்து முகத்தைக் காட்டிட்டுப் போகச்சொல்லு... வாங்க வாங்க... சும்மா வாங்க. சப்பாத்துக்களைக் கழற்றத் தேவல்ல.

நவாஸ்: அடேயப்பா! ரொம்பப் பெரிய பங்களாதான். நிறைய பிடிச்சிருக்குமே?

காசிம்: பதினெந்து லட்சத்துக்கு மேலே போயிட்டு.

நவாஸ்: உங்களைப் பொறுத்தவரை இது ஒரு சின்னத் தொகை தானே.

காசிம்: அட! ரீங்க ஒண்ணு. ஏதோ கஸ்டப்பட்டுறதுக்கு அல்லா தர்ரான். நான் இருக்கினே. அதான் நான். யாருக்குமே ஒரு தீங்கு செய்யமாட்டேன். கொந்தராத்துக்களிலை சுறிதும் மோசடி செய்யமாட்டேன். ரொம்ப நேர்மையா நடப்பேன். ஆன கஸ்டப்பட்டு உழைப்பேன். அதனால் அவ்வா நிறைய தர்ரான்.

நவாஸ்: நான் உங்களைப்பற்றி நிறைய அறிந்திருக்கேன்.

காசீம்: அது எப்படி? என்னைத்தான் உங்களுக்கு முன்னப்பின்னே தெரியாதே?

நவாஸ்: தெரியாதுதான். ஆனால், உங்க கொந்தராத்து பைல்கள் கந்தோரிலே இருக்கே.

காசீம்: அவைகளைச் சொல்லீங்களா; [செருமியவாறு] சுபைதா. ஏன் ஒளிக்கிறீங்க. இந்தப்பக்கமா வாங்களேன். இவங்கதான் நம்ம சபசாரம். நிஹாரு எங்கே? அவவையும் அழைச்சுட்டு வாங்களேன். தம்பிக்கு அறி முகம் செய்துல்லாம். அட... அதோ, அவவே வர்ரா. நிஹாரு. இப்படி வாய்மா. நான் சொன்னேனே இன்ஜினியரு, இவங்கதான். இவதான் நம்ம மகள். ஒரே மகள். இந்த வீடு, சொத்துக்கள் எல்லாமே இவவுக்குத்தான்.

நவாஸ்: ரொம்...ப அதிர்ஸ்ட்சாலி உங்க மகள்.

காசீம்: சாப்பாடு மேஜையிலே தயாரா இருக்கு. வாங்க சாப் பிட்டவாறே கதைக்கலாம். ஆனால் ஒன்று, நான் உங்களோட் போட்டிபோட்டு சாப்பிடமாட்டேன்.

நவாஸ்: ஏன்?

காசீம்: நான் டயபியிக் கேஸ். பணக்காரங்களுக்கு வர்ர வருத் தம்.

நவாஸ்: நீண்ட நாளா கஸ்டப்படுறீங்களா?

காசீம்: பத்து வருசமாச்ச. வாங்க சாப்பிடலாம்.

## காட்சி: 5.

இடம்: தாஹிறுவின் வீடு.

பாத்திரங்கள்: நவாஸ், தாஹிறு.

நவாஸ்: உம்மா... காசீம் முதலாளியைப் பழித்திரக்கப்போகும் படலம் தொடங்கிட்டு.

தாஹிறு: என்ன சொல்லே?

நவாஸ்: நான் சின்ன மீனுக்குத்தான் தூண்டில் போட்டேன். எதிர்பாராதவிதமாக ஒரு பெரிய மீன் அகப்பட்டுக்கொண்டது.

தாஹிறு: நீ என்னதான் சொல்லே?

நவாஸ்: காசிம் முதலாளியை கொந்தராத்திலே மடக்கலாம் என எண்ணியிருந்தேன். இப்போ என்னடான்னு, அவருட ஒரே மகனுக்கு என்னை மாப்பிள்ளை கேட்கிறூர்.

தாஹிறு: அவருடைய மகனுக்கு! உண்ணையா?

நவாஸ்: ஆமாம்மா.

தாஹிறு: வேண்டாம்பா. அந்த சம்பந்தமே வேண்டாம். என் ஷைப்போல் நூற்றுக்கணக்கானவர்களின் கண்ணீரிலே திரண்ட பணம் அவருடையது. ஏழைகள் துடிக்கத் துடிக்க அவர்களிடம் கறந்த பணம் அது. அதுக்கு ஆசைப்பட்டு அவரின் மகளை கட்டிக்க ஆசைப்படாதே.

நவாஸ்: உம்மா! என் சிந்தனை ஒட்டங்களை உணராம கதைக் கீங்களே. அவரது மகளை நான் திருமணம் செய்யப் போரேன்னு, அது அவருடைய பணத்துக்கு ஆசைப்பட்டு இல்ல. அதுக்குப் பின்னாலே ஒரு பெரிய திட்டமே இருக்கு.

தாஹிறு: என்ன திட்டம்?

நவாஸ்: அதை இப்போ சொல்லமாட்டேன். விசயம் முடியடிம். அப்புறமா சொல்லேன்.

தாஹிறு: கல்யாணத்துக்கு சம்மதம் கொடுத்திட்டாயா?

நவாஸ்: இன்னும் இல்ல. நிறைய சீதனம் கேட்டிருக்கேன். அவங்க முடிவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கேன்.

தாஹிறு: என்ன கேட்டிருக்கே?

நவாஸ்: அவங்க குடியிருக்கும் வீடு. அவங்களுக்குச் சொந்தமான ஏணைய வீடுகள், காணி, நகை, பணம், பொதுவாக சொன்னு, அவங்களிடம் உள்ள அத்தனை சொத்துக்களையும் தாரதுன்னு அவரின் மகளை முடிக்கிறதா சொல்லியிருக்கேன்.

தாஹிறு: அவ்வளவையும் தருவாங்களா?

**நவாஸ்:** தருவாங்கம்மா. ஏன்னு, அவருடைய தொழில் முறையான எகிரி ஒருவரும் என்னை மாப்பிள்ளையா எடுப்பதற்கு முயற்சிக்கிறோர். இந்தப்போட்டி நமக்கு சாதகமாக அமையும்.

**தாஹிரு:** என்னவோப்பா, எச்சரிக்கையேர்ட நடந்துக்கோ.

## காட்சி: 6.

**இடம்:** தாஹிருவின் வீடு.

**யாத்திரங்கள்:** நவாஸ், தாஹிரு.

**நவாஸ்:** உம்மா... என்னை ஆசிர்வதிங்கம்மா. எனக்கு நாளைக்குக் கல்யாணம்.

**தாஹிரு:** நாளைக்கா?

**நவாஸ்:** ஆமாம்மா. உங்களாலேதான் கல்யாணப் பந்தலுக்கு வரமுடியாம் இருக்கு. உங்களைக் கூட்டிச்சென்று நீங்க யாருள்ளு இனம் காட்ட நான் விரும்பலை. காசிம் முதலாளியைப் பழிவாங்கப்போகும் எனது திட்டம், உங்கள வாலே தகர்ந்திடுமோன்னு எனக்குப் பயமா இருக்கு. உங்களுக்கு என்மேலே கோபமா?

**தாஹிரு:** இல்ல மகன். நீ சந்தோசமாக இருந்தா அதுவே போதும். சிதனமெல்லாம் நிறைய எதிர்பார்த்தாயே? கிடைச் சுதா?

**நவாஸ்:** ஆமாம்மா, அவங்களிடம் உள்ள சகல சொத்துக்களையும் என் பேருக்கும் அவங்க மக பேருக்கும் நாளைக்கே சிதனமா எழுதுருங்க. திருமணம் முடிந்த பின்னாலே பொருத்த மாண ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் நான் யாருன்னு அவங்களுக்கு அறிமுகப்படுத்துவேன். அதற்குப்பிறகு நீங்க என்னிடேசீய வந்து தங்கலாம்.

## காட்சி 7

**இடம்:** காசிம் முதலாளியின் வீடு

**யாத்திரங்கள்:** நிஹாரு, சபைதா

**சபைதா:** நிஹாரு. ஏம்மா ஒருமாதிரியா இருக்கே? ராவெல் லாம் நித்திரை இல்லையா?

நிஹாரு: இல்லம்மா.

சபைதா: ஏன் என்னவோபோல இருக்கே?

நிஹாரு: ஒன்னுமில்லம்மா.

சபைதா: எதையோ என்கிட்டே மறைக்கிறே. சொல்லுமா? என்ன விசயம். நான் உன் தாய் இல்லையா. மாப்பிள்ளை ஏசினாரா?

நிஹாரு: உம்மா, இப்படி கிட்டவாயேன். எத்தனை நாட்களுக் குத்தான் உண்ணிடம் சொல்லாம் மறைக்கலாம்.

சபைதா: என்னடிம்மா. என்ன நடந்தது?

நிஹாரு: என் மாப்பிள்ளையைப்பற்றி நீ என்னம்மா நினைக்கே?

சபைதா: என்ன நினைக்கிறது? தங்கமான பிள்ளை. திருமணம் நடந்து இந்த முனு மாதமும் உன்னைத்தான் வவ்வளவு அன்பா வைச்சிருக்காரு. ஒன் கேட்கிறே?

நிஹாரு: எனக்கு அவரைப்பற்றி புரிந்துகொள்ளவே முடியாம இருக்கும்மா. காலீல எழும்பி இரவு படுக்கைக்குப் போற வரையிலே என்னேட தெனு பழகிறாரு. கதைக்காரு. அப்புறம்...

சபைதா: அப்புறம்...?

நிஹாரு: அப்புறம் கட்டில்ல படுக்காம, ஒரு பெட்ஸீட்டை எடுத்து தரையிலே ஸிரித்துக்கொண்டு அதிலே படுத்துடரு. ஒரு வினடிக்குள்ளே நித்தரையாகிடுரு.

சபைதா: அடப் பாவமே!

நிஹாரு: ஆமாம்மா. திருமணமான நாளைவேயிருந்து இப்படித் தான் நடக்குது.

சபைதா: ஏன் தரையிலே படுச்கறிங்கண்ணு நீ கேட்கலையா?

நிஹாரு: எப்படிம்மா நான் கேக்கிறே? அவரு வந்து கட்டிலிலே படுப்பாருண்ணு நான் முழிச்சுக்கொண்டே இருப்பேன். வரவே மாட்டாரு. காலீல நேரத்தேட எழும்பி சுப்புமா தொழு துட்டு என்னை எழுப்பி விடுரு.

சபைதா: ரோம்ப மார்க்க பக்தியுள்ள பிள்ளையாய் இருப்பார் போவிருக்கு.

நிஹாரு: என்னம் மார்க்க பக்தி! எல்லோரும்தான் திரு  
மணம் செய்றுங்க. அவங்களெல்லாம் இவரைப்போலத்தானு?

சுபைதா- ஆம்மா... ஒன்னு செய்யேன்.

நிஹாரு: என்னம் மா?

சுபைதா: நீதான் அவருட பெண்சாதிதானே. வெட்கப்படாம  
ஏன் இப்படி நடந்துக்கறிஞ்கள்னு துணிஞ்சு கேளு. அப்புறம்  
அவரு சொல்ருப்பல் கேட்டு நடந்துக்க.

நிஹாரு: உம்மா, உங்ககிட்ட சொல்றதுக்கென்ன. வெட்கத்தை  
மறந்து நான் அவரிடம் கேட்டேன்மா. அவரு என்ன சொல்  
ருரு தெரியுமா?

சுபைதா: என்னவாம்?

நிஹாரு: அவருக்கு இந்த வீட்டிலே இருக்கப் பிடிக்கல்லையாம்:  
என்னை அவருடைய குவாட்டர்ஸூக்கு வரச் சொல்ருரு.  
இல்லேன்னு, எங்களை இந்த வீட்டிலே தனியே விட்டுட்டு  
உங்களை விட்டைவிட்டும் போகச் சொல்ருரு.

சுபைதா: நீ எதுக்காக போகனும். எங்களுக்குத்தான் வேறு  
சிறிய வீடு இருக்கே. உன் வாப்பாவிடம் சொல்லி நாங்களே  
போயிருக்கிறும். விருப்பமில்லாதவங்க வீட்டிலே நாங்க  
எதுக்காக இருக்கனும்?

## காட்சி 8

இடம்: நவாஸின் தீவின வீடு

பாத்திரங்கள்: நவாஸ், நிஹாரு

நவாஸ்: இதுதான் எங்கதை. உங்க வாப்பாவாலே வஞ்சிக்கப்  
பட்ட குடும்பம் என்னுடையது. வட்டிப்பணத்துக்காக அந்தக்  
கொளுத்தும் வெய்யிலிலே உங்க வாப்பா எங்களைத் துரத்தி  
விட்டபோது, போவதற்கு இடமில்லாம் கையிலே ஒரு சத  
மேனும் காச இல்லாம் என்னையும் தூக்கிக்கொண்டு ஐம்பது  
மைல்கள் எங்க உம்மா நடந்து இருக்காங்க. உங்க வாப்  
பாவின் பணம் எத்தனையோ ஏழைகளைக் கண்ணீர் சிந்த  
வைத்துச் சேர்த்தது. அந்தக் கண்ணீரில் கட்டப்பட்ட  
மாளிகைதான் இது.

நிஹாரு: உம்மாவும், வாப்பாவும் விட்டைவிட்டுப் போகணும்னு  
சொன்னீங்க. அவங்க பேர்யிட்டாங்க. என்னை வேறு என்ன  
செய்யச்சொல்லி சொல்றீங்க?

நவாஸ்: நிஹாரு... முதலிலே உன்னிடம் இருந்து எனக்கு ஒரு  
விசயம் தெரிந்தாகணும்.

நிஹாரு: சொல்லுங்க.

நவாஸ்: உன் வாப்பா உழைத்த வட்டிப் பணத்திலேதான்  
தொடர்ந்து வாழுறதுக்கு நீ விரும்புறுயா? நீ என்னிடம்  
உண்மையைச் சொல்லனும்.

நிஹாரு: உண்மையைச் சொல்றதுன்னு, வட்டிப்பணம் உழைப்  
பது ஹருமான ஒன்று. அந்த ஹருத்தை நான் சாப்பிட  
விரும்பல்ல. நானும், உம்மாவும் வாப்பாவிடம் எத்தனைபோ  
தடவைகள் சொல்லிருக்கோம். அவர் கேட்கல்ல. நான்  
மட்டும் ஆனை பொறந்திருந்தா, அவரைவிட்டும் எப்போதோ  
பிரிஞ்சிருப்பேன். என்ன செய்யலாம்? பெண்ணு பிறந்ததாலே  
இத்தனை நாட்களும் அவருடைய உழைப்பையே சாப்பிட  
வேண்டி ஏற்பட்டுப்போச்சு.

நவாஸ்: நீ இதை உண்மையாகவே சொல்றியா?

நிஹாரு: சத்தியமா சொல்லேங்க.

நவாஸ்: அப்படன்னு நான் உன்னை நம்புறேன். உன்னை நான்  
திருமணம் செய்ததிலே பெரிய ரகசியமே அடங்கி இருக்கு.  
அதை உன்னிடம் இப்போ சொல்லப்போரேன். நீ என்  
திட்டத்துக்கு ஒத்துப் போனேன்ன உன் மொத்துவரை  
நான்தான் உன் மாப்பிள்ளை. இல்லே...

நிஹாரு: சொல்லுங்கோ.

நவாஸ்: சொல்றதா கோபிச்சுக்காதே. உன்னை இப்படியே  
வைச்சிட்டு நரன் இன்னெரு பெண்னை திருமணம் செய்து  
குடும்பம் நடத்துவேன். எந்தக்காரணம் கொண்டும் உன்னை  
விவாகரத்துச் செய்யமாட்டேன். நீ என் திட்டத்துக்கு ஒத்துப்  
போனீங்கு... நான் கைநிறைய சம்பாதிக்கேன். என்  
ஹலாவான உழைப்பிலே உன்னைப் பராமரிப்பேன். என்ன  
சொல்லே?

நிஹாரு: நான் உங்களைவிட்டும் பிரியப்போவதே இல்லை. நீங்க  
எதையாச்சும் சொல்லுங்க. நான் ஒத்துக்கறேன.

நவாஸ்: கிட்டவா. சொல்லேன்.

## காட்சி 9

இடம்: நவாளின் வீடு  
பாத்திரங்கள்: நவாஸ், நிஹாரு, காசிம்

காசிம்: நிஹாரு... ஏய் நிஹாரு... எங்க உன் மாப்பிள்ளை?

வீட்டிலே இல்லே?

நிஹாரு: வாங்க வாப்பா.

காசிம்: (வெறுப்பாக) வாப்பா! எங்க உன் புருசன்? வீட்டில் இல்லையா?

நிஹாரு: இருக்காரே, பாத்தறாயிலே நிக்காரு.

காசிம்: என்னவோவெல்லாம் பைத்தியக்காரத்தனமா செய்யப் போறீங்களாமே? ஹரிலே பேசிக்கிறாங்க. உண்மையா?

நவாஸ்: மாமா... எதைச் சொல்றி கூகு?

காசிம்: உங்க மருமகனுக்கு பைத்தியமா பிடிச்சிட்டுன்னு ஊரெல் லாம் கேட்கிறாங்க. அதைப்பற்றி விசாரிச்சுட்டுப் போகலாம்னு தான்...

நவாஸ்: யார் கேட்கிறாங்க? உங்களைப்போல வட்டி வாங்குற வங்க, கள்ள வியாபாரிமாருங்க, பதுக்கல்காற நாங்க. இவங்க தானே உங்க கூட்டாளிமாருங்க. இவங்கதானே உங்களைப் பார்த்துக் கேட்கிறாங்க. என் திட்டத்தாலே நன்மையடையப்போற நூற்றுக்கணக்கான ஏழைங்க என்னை வாயார் வாழ்த்துருங்களே! அது உங்க காதுலே விழல்லையா?

காசிம்: ஏழைங்க! கொடுத்தா தலைக்குமேலேவைச்சு கூத்தாடு வாங்க. கொடுக்காட்டா காறித் துப்புவாங்க.

நவாஸ்: நான் அந்க ஏழைகளைச் சொல்லல்ல. உங்களால, உங்க பணத்தால வஞ்சிக்கப்பட்டவைங்களை சொல்ந்தேன். கொஞ்சம் பொறுங்க. உயமா... இப்படி வாங்க...

காசிம்: உம்மாவா...?

நவாஸ்: ஆமா. இவங்களை உங்கனுக்கு ஞாபகம் இருக்கா?

காசிம்: இது...?

நவாஸ்: இருபது வருசத்துக்கு முன்னுலே அஞ்ச வயதுப் பாலக ஞேட வட்டிப் பணத்துக்காக சொந்த வீட்டிலிருந்தும்

உங்களால் துரத்திலிடப்பட்ட பள்ளிவாசல் மோதினின் மனைவி.

காசீம்: இவளா உன் தாய்?

நவாஸ்: கொஞ்சம் மரியாதையாக கணதங்க. இப்போ இவங்க உங்க மகளின் மாமியார். நீங்க துரத்திலிடப்பிறகு நாலு பெரிடம் கைநீட்டி, நாய்ப்பா பாடுபட்டு என்னை வளர்த் தாங்க. எங்க உம்மாவைப்போல உங்களாலே வஞ்சிக்கப் பட்டவங்க அத்தனைபேரின் கணக்கையும் நான் எடுத்து வைச்சிருக்கேன். அவங்களுக்கெல்லாம் உதவி செய்யத்தான் இப்போ இதைச் செய்யப்போறேன்.

காசீம்: என் சொத்துக்களிலே கை வைச்சிங்கண்ணு நான் கொளை காரனு மாறுவேன்.

நவாஸ்: மாமா, ஆத்திரப்படாதீங்க. உங்களின் சொத்துக்க ளாயிருந்து எங்க கல்யாணத்துக்கு முன்னாலே. இப்போ அவை எங்களுடையவை. உங்க மகள் மனப்பூர்வமா சம்ம திச்சட்டா. காலைலேயே எல்லா உறுதிகளும் எழுதிப்போட் டோம்

காசீம்: என்ன?

நவாஸ்: ஆமா. இந்த வீட்டையும் நகைகளையும் வீற்றுக் கிடைக் கும் பணத்தைக்கொண்டு ஹரிலே உள்ள தொழிலற்ற ஏழை இலைஞர்களுக்காக ஒரு பிரக்டரி தொடங்கப்போரேஷன். கிடைக்கும் வாபத்தை அவங்களே பங்கிட்டு எடுத்துக் கொள்வாங்க. வீடு, காணி வெல்லாம் யார் யாரிடமிடந்து நீங்க பறிச்சிக்களோ அவங்களுக்கே திருப்பிக் கொடுத்துட் டோம். எங்க உமமாவின் வீடு எங்களுக்கு கிடைச்சிருக்கு. அதிலேதான் நாங்க வசிக்கப்போரேம்.

காசீம்: அப்போ... இத்தனை வருடமா நான் உழைச்சதுக்கு எதுவுமே மிச்சமில்லே?

நவாஸ்: ஏன் இல்லே. இருக்கே!

காசீம்: என்ன இருக்கு?

நவாஸ்: உங்க உடம்பிலே இருக்கிற டயபிஹஸ் நோய். உங்களை அனு அனுவா வேதனைப்படுத்த அது ஒன்றே போதும்.

## காட்சி: 1.

இடம்: ஆண்சனும், பெண்சனுமாக டான்ஸ் ஆடும் ஒரு கிளப்.

பாத்திரங்கள்: நஜீம், நிலுபா.

[கிளப்பில் மேல்நாட்டு இசை இசைக்கப்படுகிறது. ஆண்களும், பெண்களுமாக பலர் டான்ஸ் ஆடுகிறார்கள். நஜீம் ஆடுகிறான். இசை முடிவற்றதும்... டான்ஸ் ஆடிக் கொண்டிருந்த நிலுபாவிடம் கலதக்கிறான்.]

நஜீப்: ஓ! பைன், வெரி பைன், நீங்க ரொம்ப அழகா ஆடு நீங்க. உங்க மூவ்மெண்ட் சுப்பேர்ஸ்.

நிலுபா: தாங்ஸ்.

நஜீம்: இவ்வளவு அழகா டான்ஸ் பண்றீங்களே. யாரிடமாவது டான்ஸ் கற்றீங்களா?

நிலுபா: இல்லையே, நானுக பழகியதுதான்.

நஜீப்: ஓ! உங்க பேபோமன்ஸ் மக்னிபிளஸ்ட். கடந்த பத்து வர்ஷமா வண்டனிலே எத்தனையோ கிளப்களுக்கு நானும் போயிருக்கேன். உங்களை மாதிரி இத்தனை அற்புதமா ஆடின வெங்களை நான் பார்க்கவே இல்ல. யூநோ... யூடேக்டுட் ஓ நொட். ஐ லைக் யுவ பே மோமஸ். அண்ட ஐ...

நிலுபா: ஐ...?

நஜீம்: ஐ... ஐ லைக் யூ ரூ.

நிலுபா: ... ... ...

நஜீம்: ஆ யு அங்றி வித் மி?

நிலுபா: நோ.

நஜீம்: வாங்களேன். அப்படி அந்த மேஜையிலிருந்து கறைக்க வாம்... ஆமா... நீங்க அடிக்கடி கிளப்புக்கு வருவிங்களா?

நிலுபா: ஒரு வீக்ல ரெண்டோ, முனு தடவை வருவேன். நீங்க வண்டனிலே இருந்திங்களா?

நஜீம்: பத்து வருசமா அங்கேதான் படிச்சுட்டு இருந்தேன்.

நிலுபா: என்ன படிச்சீங்க?

நஜீம்: என் டாடி என்னமோ உள்ளதே ஒரேயொரு ஆண் புள்ளை, அவருடைய செல்வத்துக்கு ஏக வாரிசு அப்பழன்னு... நான் ஒரு அக்கவுண்டன் ஆனேன்னு அவருட பிஸ்னஸ்கு உதவியா இருப்பேன்னு வண்டனுக்கு அனுப்பினார். ஆன...

நிலுபா: ஏன், பாஸ் பண்ணலையா?

நஜீம்: நான் எங்கே படித்தேன். இப்படித்தான்...கிளப், ப்ரண்ட்ஸ், டாடி இங்கே உழைச்சாரு. நான் அங்கே செலவழித்தேன்.

நிலுபா: எப்போ இலங்கைக்கு வந்திங்க?

நஜீம்: நானுக்கே விரும்பி வரல்ல, யாரோ ஒரு தறுதலீப் பயல் வண்டனில்லயிருந்து வாப்பாவுக்கு என்னைப்பற்றி கடிதம் எழுதியிருக்கான். மம்மிக்கு சொக்கில்ல, உடனே வான்னு அவர் டெலச்சு அனுப்பினார். இங்கே வந்தப்பறம்... கிளப், டான்ஸ், அப்புறம் நீங்க... ஆமா... உங்க பேரென்ன?

நிலுபா: நிலுபா.

நஜீம்: அட? நிலுபா! யூ மீன் யூ ஆ ஏ முஸ்லிம்?

நிலுபா: யா. பிரன்ட்ஸ் நிலு என்பாங்க. சிலவங்க நீலா என் பாங்க. நிலான்னும் கூப்பிடுவாங்க.

நஜீம்: நிலான்னு கூப்பிடுவதுதான் ரொம்ப பொருத்தமா எனக் குப் படுது. ஏன்னு...

நிலுபா: ஏன்?

நஜீம்: பெளர்னை நிலவுபோன்ற இந்தப் பொலிவான முகத் துக்கு இதைவிடப் பொருத்தமான பேரு என்ன இருக்கு. நீங்க என பேரைக் கேக்கலையே.

நிலுபா: அதை நீங்கதானே சொல்லனாம்.

நஜீம்: அதை ஏன் கேக்கின்க. பேர் வைச்சா ஷார்டா கூப் பிடிம்போது ரொம்ப நாசரீகமா, ரொம்ப கவர்ச்சியா இருக்குமாப்போன்று வைக்கனாம். எங்க வாப்பா என்ன டான்னு ந ஜீம் னு வைக்கப்போய், சிலவங்க நஜீர் எங்குங்க. வண்டனிலே நஜீர்னு தான் கூப்பிடுவானாகள். பட்ட... நீங்க ஒரு முஸ்லீம் பெண் என்றதும் என்னுலே நம்பவே முடியல்லிங்க.

நிலுபா: ஏன்?

நஜீம்: ஏன்னு... ஒரு முஸ்லீம் பெண்னான்னு அடக்கமா, ஒடுக்கமா, குனிந்த தலை நிமிராம...

நிலுபா: ரொம்ப கட்டுப் பெட்டித்தனமா இருக்கனாமே. இந்தப் பொண்ணு என்னடா இப்பழயன்னு எண்ணியிருப்பீங்க. அப்படித்தானே?

நஜீம்: தட் இல் எக்ஸ்லைக்ட்லி கரெக்ட். த பாருங்க, எனக்கு அப்படியான பொண்ணானுகளை கட்டோடு பிடிக்காது. முக்காட்டைப் போட்டுச் சூரி. நாலுபெரு ரசிக்கவேண்டிய பாட்ஸ் களை சிலையால் முடிசனு... சே! சே! ஐ ஹெட் தெம்... ஆமா... நீங்க...

நிலுபா: நோ. இன்னும் இல்ல.

நஜீம்: ஏன்? உங்களுக்கு வயசாகிட்டே...

நிலுபா: என் மாமா மகன் ஒருத்தர் இருக்கார். பெரிய பாக்டரி ஒன்றிலே மனேஜர். அவர்தான் என் முறை மாப்பிள்ளை. சின்ன வயதிலே நானும், அவரும்தான் ஓடிப்புடிச்சி ண்ணையாடுவோம். இப்ப என்னடான்னு...

நஜீம்: சொல்லுங்க.

நிலுபா: அவரு தலையிலே இருந்து தொப்பியைக் கழற்றமாட்டாரு. நான் ஒவர் நாகரீகமாம். அதனாலே நான் அவருக்கு வேண்டியாம். அவருக்காக என் சுதந்திரத்தை, பழக்க வழக்கங்களை மாற்றமுடியுமா? அவரைக் கட்டிக்கின்ற சமைச்சுக் கட்டுக்குள்ளே இருந்து புகை ஊசனாமா? நீங்களே சொல்லுங்க. என் வாப்பாவிடம் பணம் இருக்கு. உம்மாட யெளத் துக்குப் பிறகு, வாப்பா வேறு கல்யாணம் செய்துட்டாரு. என் சுதந்திரத்திலே தலையிடவே மாட்டாரு. இப்படி கிளப்

டான்ஸ், ப்ரரண்டஸ் அது இதுன்னு இருந்த நான் இதையெல்லாம் துறந்துடூ நாலு சுவருக்குள்ளே அடங்கி, ஒடுங்கிக் கிடக்கணுமா? சொல்லுங்களேன். கிடக்கணுமா?

நஜீம்: நான் ஸென்ஸ்! சிட்டுக் குருவியைப் பிடித்து கண்டுக்குள்ளே அடைப்பதா? வாழ்க்கைனான் அதை அனு விக்கணும். ஒ... நேரமாயிருச்சி. எனக்கு இன்னுமொரு கிளப்புக்குப் போயாகணும். நானே சந்திப்போமா?

நிலுபா: யா.

நஜீம்: இந்தாங்க என் டெவிபோன் நம்பர். பை... பை...

[நஜீம் தனது காரைச் செலுத்திக்கொண்டிருக்கிறான். விழித்துக்கொண்ட அவனுடைய மனச்சாட்சி உறுத்துகிறது]

மனச்சாட்சி: நிறுத்தடா காரை! கழுதை! லண்டனிலே நாறு பொண்ணுகளை மனதிலே நினைத்துக்கொண்டுதிரிந்தே. இங்கே வந்து இந்தப் பொண்ணா? உனக்கு வெட்கம் இல்லே? நான் தெரியாமத்தான் கேக்கேன். நீ ஒரு முஸ்லிமா?

நஜீம்: எஸ். அதிலென்ன சந்தேகம்?

மனச்சாட்சி: ஹா ஹா ஹா [கிரிக்கிருஷ்]

பெயரிலே முஸ்லீம். அப்படித்தானே?

நஜீம்: சே! சும்மா கிட! நான் பாதையைப் பார்த்து காரைச் செலுத்தணும்.

மனச்சாட்சி: மாட்டேண்டா. லண்டனிலே வைத்து நான் உன் கூடவே இருந்தினாலே பொம்புன விசயத்திலே நீ ஒரு தப்பத் தாண்டாவுக்கும் போகாம இருந்தே. எப்படியோ உண்ணைக் காப்பாற்றிக் கொண்டாத்தட்டேன். இப்பொ இங்கே ஆரம்பிக்கத் திட்டம் போடுறே. ஆமா... அந்தப் பெண்ணைப்பற்றி நீ என்னதான் நினைக்கே?

நஜீம்: நான் அவளையே கல்யாணம் செய்துக்கிடலாம்னு... ஏன் கூடாதா? அவளுக்கு இசை பிடிக்கும். எனக்கும் பிடிக்கும். அவளுக்கு டான்ஸ் பிடிக்கும். என்கும் பிடிக்கும். அவளின் நாகரீகம் எனக்குப் பிடிக்குது. அப்புறம் என்ன வேணும்?

மனச்சாட்சி: நீ வெளிச்சத்தைப் பார்த்து மயங்கும் விட்டில் பூச்சி. இதிலே கிடைக்கப்போவது கண நேர இன்பம். நண்டகால வாழ்க்கைக்கு இது உதவாது. அது சரி மணி இரவு பத்துக்கும் மேலாயிருச்சி. இப்போ இந்தப் பாதையாலே எங்கே போறே? அடுத்த கிளப்புக்குப் போய் குதாடவா? நீ சரிப்பட்டுவரவே மாட்டே...

## காட்சி: 2

இடம்: நஜீமின் வீடு.

பாத்திரங்கள்: நஜீம்.

ஆதிலா.

ஆமினு. (நஜீமின் தாய்)

[அதிகாலையில் அனரவெயான்றுக்குள்ளிருந்து ஆதிலா மிகவுமே இனிமையான குரலில் புனித திருக்குர் ஆனை ஒதிக்கொண் டிருக்கிறார்கள். அப்போதுதான் படுச்சையிலிருந்தும் எழுந்த நஜீம் முன் ஹாவில் நின்றவாறு தன்னை மறந்து ஆதிலா வின் ஒதல் சபதத்தை கேட்கிறார்கள். அப்போது தாய் ஆமினு வருகிறார்கள்.)

நஜீம்: மம்மி... யாருமம்மி நம்ம வீட்டிலே இத்தனை இனிமையா ஒதறது? வீட்டுக்கு புதுசா யாரும் வந்தாங்களா?

ஆமினு: இந்த வீட்டிலே நடக்கறது எதுதான் உணக்குத் தெரி யது? ராவு ரெண்டு மணிக்கு வீட்டுக்கு வந்தே.

நஜீம்: சொல்லுங்கமம்மி. யாரு ஒதினாங்க?

ஆமினு: ஏன் கேக்கே?

நஜீம்: என்னமம்மி நீங்க. அவங்க ஒதினாது என் இதயத்தின் ஒவ்வொரு நரம்பையுமே கண்டி இழுக்குது. இத்தனை நேரமா நான் என்னையே மறந்து அந்த இனபவெள்ளத்திலே அமிழ்ந்து இருந்தேனே. நீங்க கவனிக்கல்லே? சொல்லுங்க. யாரு அவங்க?

ஆமினு: கண்டியிலே வசித்தாரே உன் ஒன்றுவிட்ட மாமா. அவரும், அவ மகஞும் கடந்த இரவு வீட்டுக்கு வந்தாங்க. அந்தப் பொன்னுதான் காலையிலே சுப்பறை தொழுததுக்குப் பின்னாலே ஒதயிருக்கா.

நஜீம்: அதாவது... ஆதிலாவா? அதற்கா இத்தனை இனிமையான குரல்? அடையப்பா! ஆதிலா என்ன நிலைகுலைய வைச்சுட்டா.

ஆமினு: அதோ... அறைக்குள்ளேயிருந்து அவவே வெளியே வராரா. நீ அவளோட கதையேன். வாம்மா ஆதிலா, ஏன் வெக்கப்பட்டாரே? உன் மச்சான்தான். வாம்மா.

நஜீம்: அடேங்கப்பா! ஆதிலாவா இது? பதின்மூன்று வருசத் துக்குப் முன்னாலே பாவாடையிலே பார்த்ததுக்கு... இப்போ இப்படி வளர்ந்துட்டே... மச்சானை ஞாபகம் இருக்கா? உங்க வளவிலே மாமரத்துக்குமேலே விளையாடின அணில் பிள்ளை யைப் பிடிச்சித் தரச்சொல்லி நீ வற்புறுத்தினப்போ, மரம் ஏறத் தெரியாத நான் அதிலே ஏறி, கைதவறி விழுந்து... இதப் பார்த்தியா, இன்னும் முழுக்கையிலே தழும்பு. வெட்கத்தைப்பாரேன்... ஆமா... அவ்வளவு இனிமையா ஒதுநியே, இன்னுமொருக்கா ஒதேன்.

ஆதிலா: என்குரல் அவ்வளவு இனிமையா?

நஜீம்: உன்குரல் இனிமையோ என்னவோ, சீன, நீ குர-ஆஸ் ஒதும்போது இந்த உலகமே ஸ்தம்பித்து நின்றதுபோல எனக்குப்பட்டது. ஒதேன்.

ஆதிலா: காலீச் சாப்பாடு சமைப்பதற்கு குசினியிலே மாமிக்கு ஏதாவது ஒத்தாசை செய்துட்டு அப்புறமா ஒத்ரேன். சரியா...

நஜீம்: ஒகே... ஒகே...

(ஆதிலா குசினியை நோக்கிச் சென்றபின்னர் நஜீமின் மனத்சாட்சி விழித்தெழுகிறது)

மனச்சாட்சி: பார்த்தியாடா. உள்ளத்தைச் சுண்டியிழுக்கும் இசை எங்கே இருக்குண்ணு. இதுதாண்டா நிறை. அந்தப் பொண்ணைப் பார்த்தாயா? எவ்வளவு அடக்கமா, ஒடுக்கமா... இதுதாண்டா குடிமப்ப பொண்ணு. அது கதைக்கறதைப் பார்த்தாயா? எவ்வளவு அமைதியா...

நஜீம்: சும்மா கிட! இவளைவிட நிலுபா பல மடங்கு அழகான வள்.

மனச்சாட்சி: போடா பைத்தியக்காரா! அது வெறும் கவர்ச் சிடா. அது நீண்டகால வாழ்க்கைக்கு உதவாத அசிங்கம்டா. இது ஸ்திரமானதுடா. உன் மனதுக்கு சாந்தி அளிக்கக் கூடியது இதுதாண்டா.

நஜீம்: சரி சரி, போதும். நிறுத்து. நான் குளிக்கணும், கண்ணொல்லாம் எரியுது.

## காட்சி 3

இடம்: நஜீமின் வீடு  
பாத்திரங்கள்: நஜீம், ஆதிலா, ஆமினு

**ஆமினு:** ஆதிலா... அல்லாதான்மா உன்னை இங்கே கொண்டு வந்து விட்டிருக்கான். நான் சொன்னதெல்லாம் ஞாபகம் இருக்கட்டும். இன்னும் கொஞ்ச நேரத்திலே அவன் கிளப் புக்குப்போக புறப்படுவான். என்ன செய்வியோ, ஏது செய்வியோ. அவனை நீதான் தடுத்து நிறுத்தனும். ஒண்ணே ஒன்னுன்னு நானும், அவருமா அவனுக்குக் கொடுத்த செல்லம்... அவன் இப்படி வளர்ந்துட்டான்.

**ஆதிலா:** நீங்க ஒண்ணுக்கும் யோசிக்காதீங்க மாயி. அவரைத் தடுத்து நிறுத்தக்கூடிய மந்திரக்கோல் என்னிடம் இருக்கு.

**ஆமினு:** சற்று இரு. அவன் என்ன செய்றுன்னு அறைக்குள்ளே போய் பார்த்துட்டு வாரேன்.

(சற்று தாமதம்)

**நஜீம்:** எங்க மம்மி ட? நான் வெளியே போகணும்.

**ஆமினு:** இதோ கொண்டுவாரேன்பா.

**நஜீம்:** மம்மி நான் புறப்பட்டுட்டேன். கெதியா வாங்கோ.

**ஆமினு:** இதோ வந்துட்டேன். (வெளியே வந்து ஆதிலாவிடம்...) ஆதிலா, அவன் புறப்பட்டுட்டான். ட வேணுமாம். ஆமா... அவனை எப்படி தடுத்து நிறுத்தப்போறே?

**ஆதிலா:** நீங்கபோய் மயைத் தயாரிங்க. நான் பார்த்துக்கரேன்.  
(ஆதிலா மிகவுமே இனிமையாக புனித திருக்குர் ஆனை ஒத்தொடங்குகிறான். சற்று நேரத்தில் டெலிபோன் மணி கிணு கிணுக்கிறது)

**நஜீம்:** ஹல்லோ... யார்? ஓ! யூ? நிலா! ஜ அம் ஸாரி; என் னாலே இன்றைக்கு வர ஏலாது. அப்புறம் பார்க்கலாம்... நோ... ஜ அம் நொட் கோயிங் எனி வெயா... ஆமா. விட்டிலேக்ய இருக்கப்போறேன். என்ன? எங்கூட் கோபமா? ஜ அம் வெரி ஸாரி... விட்டிலே வினிட்டர்ஸ் வந்துருக்காங்க. ஒகே... பை பை...

(ஆதிலா ஒங்குவது தொடர்ந்து கேட்கிறது. மீண்டும் டெவி போன் கிணு கிணுக்கிறது)

நஜீம்: யெஸ்... நஜீம் ஹியர். என்னபா?... நோடா. இன்று ராவைக்கு வர ஏலாது... யார் வாரா? லாஸ்ட் வீக் என்னை ஜெயித்தவனு? என் பணம் பத்தாயிரத்தைக் கொண்டு போனவனு?... கழுதை தொலையட்டும். அவன் வந்தா எனக் கென்ன?... நோ! ஐ வோன்ட் கம். சூதாடுவதையே இனிமே விட்டுடலாம்னு இருக்கேன். இல்லபபா... என் வீட்டிலே பெரிய மிரகில் நடக்குது... அது உனக்குச் சொன்னு புரி யாதுப்பா... ஓதே. வைக்கேன்.

## காட்சி 4

இடம்: நஜீமின் வீடு

பாத்திரங்கள்: நஜீம், ஆதிலா, நிலுபா, ஆமினா

ஆமினா: ஆதிலா... என்னடிம்மா செய்றே? அவனைத்தேடி ஒரு பொண்ணு வந்து விசாரிக்குது; என்னென்னு போய்க் கேளு. நான் அவனிடம் போய்ச் சொல்லேன்.

ஆதிலா: சரி மாமி:

(ஆதிலா முன் ஹாலுக்கு நடந்து வருகிறார்)

யாரு நீங்க? யாரைப் பார்க்கணும்?

நிலுபா: மிஸ்டர் நஜீம் இருக்காரா?

ஆதிலா: இருக்காரே. யார் நீங்க?

நிலுபா: நான் நிலுபா. அவர்ட் பிரண்ட்.

ஆதிலா: ஓ... நீங்கதான் அது? அப்படி இருங்க.

நிலுபா: என்னை உங்களுக்குத் தெரியுமா?

ஆதிலா: அவரு சொல்லியிருக்காரு.

நிலுபா: நீங்க அவருக்குத் தங்கச்சியா?

ஆதிலா: இல்ல. அவரு என் மச்சான். என்னைக் கட்டிக்கப் போறவரு.

நிலு ரா: என்ன! உங்களை... கட்டிக்கவா?

நஜீம்: ஹல்லோ... நிலுபா. இப்பத்தான் வந்திங்களா?

நிலுபா: ஆமா.

நஜீம்: என் வீட்டை எப்படி கண்டு பிடித்தினுக?

நிலுபா: உங்க டெவிபோன் நம்பரைத்தான் தந்தீங்களே, டிரக்றியிலேருந்து தேடிப் பிடித்தேன்.

நஜீப்: என்ன விசயம்? இவ்வளவு தூரம் வீடுதேடி வந்திருக்கிங்க...

நிலுபா: மிஸ்டர் நஜீம். உங்களுக்கு ஆட்சேபனை இல்லேன்னு, கொஞ்சம் தனியா கடைப்போமா?

நஜீம்: பார்த்தீங்களா... ஆதிலா குறிப்பறின்சு உள்ளே போயிட்டா. என்ன கடைக்கணும்?

நிலுபா: ஆமா... எதுக்காக என்னிடம் பொய் சொன்னீங்க?

நஜீம்: பொய்யா? நான் உங்ககிட்டே சொன்னேனு?

நிலுபா: அப்பழன்னு... எங்ககிட்டே மட்டும் இல்ல, என்னைப் போல பல பெண்களிடம் சொல்லியிருக்கிங்க இல்லே?

நஜீம்: நான் அப்படி என்னதான் சொன்னேன்?

நிலுபா: எனக்குக் கல்யாணம் ஆகல்ல, கட்டுப்பெட்டியான பெண்களை பிடிக்கவே பிடிக்காது. நாகரீகம் இல்லாதவங்க பட்டிக்காடு. உங்க டான்ஸ் சுப்பர். உங்களைப்பெல் பெண் ஜெத்தான் தேடிக்கொண்டிருந்தேன். அதெல்லாமே பொய்யா?

நஜீம்: ஆமா.

நிலுபா: என்ன சொல்றீங்க? உங்க வார்த்தைகள் அத்தனையுமே பொய்யா? உள்ளத்தில் ஒன்றும், உதட்டிலே மற்றிருந்ற மாக உள்ள ஆண்களிலே நீங்களும் ஒருவர்தானு? நீங்க கூறியதையெல்லாம் உண்மையென நாசி, உங்களைச் சந்தித்த நாளிலேயிருந்து உங்க உருவத்தை மனதிலே நினைத்து நான் இருந்ததெல்லாம் பொய்யா?

நஜீம்: தபாருங்க நிலுபா. உண்மையைக் கண்டறியுமட்டும் பொய் உண்மையாக நமக்குத் தெரியுது. ஏற்றுக்கொள்ளவீங்களா?

நிலுபா: என்னவோ. ஏன் சொல்றீங்க?

நஜீப்: ஒரு முஸ்லிமுக்குப் பிறந்க முஸ்லிமான நான் என்மாமா மகள் ஆதிலாவை சந்திக்குப்பவரையிலே, கண்ணுக்குத் தெரிந்த மாயைகளையெல்லாம் நிறுங்களாக நப்பிக்காண டிருந்தேன். ஆனால், அப்போதும் என யன்ட்சாட்சி என்னைக்

குத்திக்கொண்டே இருந்தது. ஆதிலா தனியாக இந்த வீட்டுக்கு வரல்ல. இன்னுமொன்றையும் கொண்டுவந்தா.

நிலுபா: கொழுத்த சிதனத்தோட என்னைத் தாரேன். கட்டிக் கோங்கோன்னு வந்து சொல்லியிருப்பா. அவ்வையும் ஏமாற்ற இப்போ வேசம் போடுறீங்க. இல்லையா?

நஜீம்: சே! யாருக்குத் தேவை பணம்! ஒருநாள் சிட்டாட்டத் திலேயே பத்தாயிரத்துக்கும் மேலே தோற்பவன் நான். ஆதிலா கொண்டுவந்தது புனித திருக்குர் ஆன். அதனுடைய வசனங்கள் என்னை ஒரு நொடிக்குள்ளேயே உலுக்கி அசைத்து விட்டது. நிஜம்னு நான் நம்பியிருந்தவைகள் எல்லாமே மாண்யகள் என அது எனக்கு சொல்லிக்காட்டுது. பண்பான மஜின்வியோட அடக்கமா, ஒழுக்கமா குடும்பவாழ்க்கை வாழ்றது இன்பத்துக்கெல்லாம் இன்பம்னு எனக்கு இப்போ தெரியுது. (அப்போது எதேச்சையாக ஆதிலா திருக்குர் ஆனை வேறேர் அறைக்குள்ளிருந்து ஒதுக்கிறான். நிலுபா கேட்கிறான். சிறிது நேரத்தில்...)

நஜீம்: நிலுபா... நிலுபா...

நிலுபா: ஆ... என்ன...?

நஜீம்: என்ன இது. உங்களையே மறந்து இருக்கிறது?

நிலுபா: என் உயிரையே அந்த ஓசை உலுப்பிவிட்டது. அவங்களைக் கூப்பிடுங்க. எனக்கு அவங்களைப் பார்க்கணும்போல இருக்கு.

நஜீம்: ஆதிலா... கொஞ்சம் வந்துட்டுப்போம்மா.

ஆதிலா: கூப்பிடங்களா?

நிலுபா: ஆதிலா. என்னை மன்னிச்சுடும்மா. உன் மச்சானோட எதுக்காகவோ சண்டைபோட வந்தேன். ஆனால், என் கண்களை நீ திறந்துவைச்சுட்டே. ஒரு முஸ்லிம் பெண்ணை நான் இத்தனை நாட்களும் நமக்கென்று உள்ள பண்பாடுகளுக்கு விரோதமாக வாழ்ந்தேனே என இப்போ வெட்கப்படுறேன்.

நஜீம்: தபாரு நிலுபா. திருக்குர் ஆனின் வசனங்கள் ஆத்மாவையே கண்டியிருக்கக்கூடிய வல்லமை பெற்றவை. திருக்குர் ஆன் நமக்குக் காட்டித்தரும் வாழ்க்கை முறை நீபமதியான வாழ்வுக்கு வழிகாட்டி. நீ உன் பழக்கவழக்கங்களையெல்லாம் மாத்திக்கோ. உன் முறை மாட்பிள்ளையைத் திருமணம் செய்து ஒரு குடும்பப் பொண்ணை வாழ்றதுதான் நிஜமான இன்பம்.

நிலுபா: அவர் என்னைத் திருமணம் செய்றதா அப்போது சொன்னாரு. இப்போ என்ன மனோ நிலையிலே இருக்காரோ?

ஆதிலா: யார் அவங்க?

நிலுபா: குருநாகலைலே ஒரு பாக்டரியிலே மனேஜரா இருக்காரு.

ஆதிலா: குருநாகலையோ? எந்த பெக்டரி?

நிலுபா: ரெட்டுமுன் பெக்டரின்னு கார்மன்டஸ் தயாரிக்கிற பெரிய பெக்டரி.

ஆதிலா: அவங்க பேரு மிஸ்டர் தையுப்பா?

நிலுபா: ஆமா, அவரை உங்களுக்குத் தெரியுமா?

ஆதிலா: அந்த பெக்டரியே எங்க வாப்பாடுதான். வாப்பா விடம் சொல்லி உங்க கல்யாணத்துக்கு நான் ஏற்பாடு செய்யேன்.

### காட்சி: 5.

இடம்: கல்யாண மண்டபம்.

பாத்திரங்கள்: நஜீம், நிலுபா.

(ஆதிலா திருக்குர்ஆன் வசனங்களை ஒதிப் பதிவாக்கப்பட்ட கசெட் திருமண மண்டபத்தில் மெதுவாக ஒவிக்கப்படு கிறது. நிலுபா மணப் பெண்ணின் கோலத்தில் காணப் படுகிறார்.)

நிலுபா: ஆதிலா... வாங்க. வாங்க. சென்ற கிழமை திருமண மாண் புதுத் தம்பதிங் எங்கே என் கல்யாணத்துக்கு வராம் இருந்து வீங்களோன்னு...

நஜீம்: அதெப்படிமுடியும். உங்க திருமணத்துக்கு தம்பதிங்களாக போகலூடு நுதானே இந்தக் கல்யாணத்துக்கு முன்னாலே எங்களுடையதை வைத்தோம். ஆதிலா... ஏன் அங்கே நிர்க்கே? நீ கொண்டுவந்த பரிசை நிலுபாவிடம் கொடேன். ஆமா... என்ன ரொம்ப சின்ன பரிசுப் பொட்டலம்னு பார்க்கிங்களா? பார்சல் சின்னதுண்ணாலும் பெறுமதியே மதிக்கமுடியாதது.

நிலுபா: என்ன அது?

நஜீம்: புனித திருக்குர்ஆனின் ஒரு பிரதி.

நிலுபா: எங்கேயோ திசை தெரியாம் சென்றுகொண்டிருந்த என்னை, உண்மையான பாதைக்கு மாற்றிய வழிகாட்டியையே எங்க்குப் பரிசா தந்துட்டங்க. ரொமம் நண்றி ஆதிலா

# பெரிய மனிதன்

8.

## காட்சி. 1.

இடம்: சுபைரின் வீட்டின் முன் ஹால்.

பாத்திரங்கள்: சுபைர்,

இனுயா.

சுபைர்: இனுயா... இனுயா... எங்கே போயிட்டே? புருங் வீட்டுக்கு வந்ததும், வராததுமா விழுந்தடிச்சிக்கு ஓடி வந்து வரவேற்கணும்ன என்னமே இல்ல. இனுயா...

இனுயா: இதோ வாரேங்க. இப்பத்தான் வர்றீங்களா?

சுபைர்: வந்து பக்து நிமிசமா கத்த ரேந். என்ன செய்து கொண்டிருந்தே?

இனுயா: எல்லாம் குதினிக்குள் வேலை. என்ன இது? மீனு!

சுபைர்: மீன்தான், ஏன் கேச்கே?

இனுயா: காலைலே வாங்கிவந்த சறியே இன்னும் ஆக்கி முடியல்ல. அதுக்குள்ளே இதை வேறு வாங்கிட்டு வாரீங்களே.

சுபைர்: கோபப்படாதே, உனக்குத்தான் தெரியுமே. எனக்கு ரொம்பவுமே பிடித்தமானவைகள் இரண்டுண்ணு. ஒன்று ருசியான சாப்பாடு. மற்றது நிம்மதியான நித்திரை.

இனுபா: இந்த நேரத்திலே இதை எங்கே வாங்குனீங்க?

சுபைர்: கடையை அடைச்சிட்டு கார்லே வந்தேன. மார்க் கடை சந்தியிலே ஒரே கூட்டம். காரை நிறுத்திட்டுப்பார்த்தா, ஒரு பெரிய அறுக்குளா மீனை வெட்டி பங்குபோட்டு வித்துக்கொண்டிருக்கான்க. மீன் துண்டைப் பார்க்கும்போதே நாக்கிலே நீர் ஊறிச்ச. ரெண்டு பங்கை வாங்கினேன்.

இனையா: ரெண்டு பங்கா? எதுக்குங்க இவ்வளவு மீன்? வீட்டிலே சாப்பிடுவதே நீங்களும், நானும், நவாஸாம், வேலைக்காரி யும்தான். நாலுபேருக்குமே இவ்வளவு மீனே?

சுபைர்: நாலுபேரோ, நாப்பதுபேரோ, வாங்கிவந்திருக்கேன். சமை சாப்பிடுவோம். மிஞ்சினு வழக்கம்போல கொட்டி விடு. உனக்குத் தெரியுமா? சுவதியிலே நாலுபேருக்கு ஒரு ஆட்டையே சமைப்பானுகளாம். இவ என்னடான்னு... ரெண்டு பங்கு மீனுக்காக புறுபுறுக்கிறு.

இனையா: நான் ஓன்னும் புறுபுறுக்கல்ல. எதுக்காக வீண் செல வன்னுதான்...

சுபைர்: எது வீண் செவவு? நாம உழைக்கோம். நாம சாப்டு ரேம். அல்லா முகம்பார்த்து நல்லா தந்திருக்கான். சந்தோசமா சாப்பிட்டு, சந்தோசமா வாழுவோம். என்ன சொல்றே?

இனையா: உங்களுக்குக் கழுத்தை நீட்டிய இத்தனை வருசங்களுக்கு உங்க கொள்கை எனக்குத் தெரியாதா?

சுபைர்: அடட. மறந்துட்டேன். நோன்பு மாதம் வரப்போகுது. வீட்டிலே சமையலுக்குத் தேவையான சாமான்களையெல்லாம் மொத்தமா வாங்கிடலாம்னு விஸ்ட் போடச் சொன்னேன, போட்டுட்டியா?

இனையா: இன்னும் இல்லைங்க. எதுக்குங்க மொத்தமா வாங்கனும்? தேவைப்படுறப்போ வேலைக்காரியை அனுப்பி அப்பப் வாங்கிக்கலாம்.

சுபைர்: அங்கதான் பிழைவிடுறே. உனக்குத்தான் தெரியுமே. நோன்பு நாட்களிலே இரவைகளிலே நல்லா சாப்பிட்டு பகலையிலே நோன்பு நோற்கனும். நோன்பு திறந்த வாய்க்கு எந்தளவு ருசியாக கொடுக்கமுடியுமோ அந்தளவு கொடுக்கனும். நீதான் சமையற கலையை பாடமா படிச்சவளாச்சே! நோன்பு தொடங்க முன்னடியே அச்சாறு, ஊறுகாய், வகைவகையான ஜாம், அது இதுன்னு செய்துவைத்திடு.

இனையா: சரிதான். நோன்பு மாதத்திலே செலவைச் சுருக்கனும்னு சொல்வாங்க. நீங்க சொல்வதைப்பார்த்தா...

சுபைர்: இனையா, பகலிலதானே நோன்பு நோற்கனும்?

இனையா: ஆமா.

கபைர்: அப்படன்னு. இரவையிலே எதுக்காக நாக்கைப் பட்டினி போட்டும்? நாளைக்குக் காலைலே கடைச்சுப் போகும்போது விஸ்டைத் தந்துடு. தேவையான அத்தனை சாமான்களையும் ஹூல்சேல் கடையொன்றிலே வாங்கி அனுப்பிடுறேன். சில்லறைக் கடையின்னு விலை ஜாஸ்தியா போடுவானுக. ஆமா... மனி எட்டாச்சு. எங்கே நவாணைக் காணல்ல?

இனுயா: அதை ஏன் கேக்கீங்க.

கபைர்: ஏன்? என்னாச்சு?

இனுயா: குர் ஆஜீன் மனப்பாடமாக்கப் போற்றும். நம்ம ஊரிலே உள்ள ஹாபிஸ் ஒருவர் இதற்காக பின்னேர வகுப்பு நடத்துராய். அதிலே சேரனுமானு அடம்புடிச்சான். என் வாப்பா விடம் சொல்லி இன்றைக்குத்தான் சேர்த்துவிட்டேன்.

கபைர்: ரொம்ப நல்லது. காலை ஸ்கல். அப்புறம் டியூசன். அப்புறம் மத்ரஸ்ட். பதிமுனை வயசெஞ்னாலும், முப்பது வயதுக்காரங்கபோல சிரமம் எடுக்கான். வகுப்பிலே முதலா வது ஆளும் அவன்தானுமே?

இனுயா: இதை இப்பத்தான் கேக்கீங்களா? உங்களுக்கென்ன, கடை, வியாபாரம், சாப்பாடு நித்திரை இந்த நாலுக்குள்ளேயே சுத்திச் சுத்தி வருவீங்க.

கபைர்: என்ன கிண்டலா? சின்ன வயதிலேயே என் வாப்பா எனக்குப் படிச்சித்தந்தது வியாபாரம்தான். அதிலும் வியாபார தந்திரத்தை நான் நிறையவே படிச்சிருக்கேன். இதுதான் இப்ப என்னை வாழுவைக்கத்து. அது சரி, நான் வநும் போது நம்ம கேட் அருகிடீல யாரோ குந்திக்கு இருந்தானே, யார் அது?

இனுயா: அவன் இன்னும் போகல்லையா?

கபைர்: அவனை உனக்குத் தெரியுமா? யார் அது?

இனுயா: யாரோ ஏழை. ஒரு குமர் இருக்காம். கல்யாணம் செய்து கொடுக்கல்லூமாம். உங்களிடம் சொல்லி ஏதாவது வாங்கித்தரச் சொல்லனுன்.

கபைர்: உனக்குத்தான் என் கொள்கை தெரியுமே. அவர் இதுக் கெள்ளாம் உதவி செய்யமாட்டார்னு சொல்லி அவனை அனுப்பியிருக்கலாமே. சொல்லலையா?

**இனையா:** சொன்னேன். அவன் கேக்கலே. உங்களைப் பார்த்துட்டு  
போகல்லூப்பு நிக்கான்.

**சுபைர்:** அப்போ இனிப் போயிடுவான். ஏன்ன நான் வரும்  
போதே அவன் என்னைப் பார்த்துட்டான்.

**இனையா:** அவன் போகமாட்டான். எதையாவது சொல்லி அனுப்பி  
விடுங்க.

**சுபைர்:** சொல்றதுக்கு என்ன இருக்கு. கண்ணத்திலே ரெண்டைப்  
போட்டு அனுப்பிடுறேன். கழுதைங்க, நான் செல்வத்தோடு  
வசித்தா, அதுக்காக இவங்களுக்கு அள்ளிக்கொடுக்கன்னு தீமா?  
கொஞ்சமாவது நிம்மதியாக இருக்கவிடமாட்டாங்க சரி சரி  
நீ இதை எடுத்துக்கொண்டு குசினிக்குள்ளே போ. நான்  
அவணைப் பார்த்துட்டு வாரேன்.

## காட்சி: 2.

**இடம்:** ஒரு விளையாட்டு மைதானம்.

**பாத்திரங்கள்:** நவாஸ்.  
மாஹிர்.

[சுமார் 13 வயதுடைய சிறுவர்கள்]

**மாஹிர்:** நவாஸ், வாடா, கிரிக்ட் விளையாடலாம்.

**நவாஸ்:** ஏலாடா.

**மாஹிர்:** ஏன்டா ஒருமாதிரியா இருக்கே?

**நவாஸ்:** ஒன்னுமில்லடா.

**மாஹிர்:** ஏன்டா பொய் சொல்லே. ஞாயிற்றுக்கிழமையும்  
அதுவுடா உங்கூட விளையாடலாம்னு வந்தா ஏன்டா  
ருஞ்சியை என்னவோபோல் வைச்சுக்கொண்டிருக்கிறே.  
வாப்பா அடிச்சாரா?

**நவாஸ்:** இல்லடா.

**மாஹிர்:** உன் உம்மா ஏனினுவா?

**நவாஸ்:** என் உம்மா எனக்கு ஏசவேமாட்டா.

**மாஹிர்:** அப்படி வாயைத் திறந்து கதைடா. இப்ப சொல்லு.  
உன் மனசுக்குள்ளே என்னவோ பிரச்சினை, சொல்லேன்.

நவாஸ்: மாஹிர். நம்ம கிளாஸிலே படிக்கானே பரீத்...

மாஹிர்: எந்த பரீத்?

நவாஸ்: சுகாதார பாடம் படிக்கும்போது நம்ம மச்சர் பரீதை அழைத்து. அவனுடைய சேர்ட்டை நீக்கி விலா எலும்பு களை எண்ணிக்காட்டினாலே, அந்தப் பரீத்.

மாஹிர்: அவனுக்கென்ன?

நவாஸ்: அவனைக் காலைலே சந்திச்சேன்டா. தலையிலே ஆப்பப் பெட்டியை தூக்கிக்கொண்டு தெருத்தெருவா வித்துக்குணு போருன்.

மாஹிர்: பா..வம்டா!

நவாஸ்: அவன் ஆப்பம் விக்கிறது ஒண்ணும் எனக்கு பாவமா தோணல்ல. ஆனு...

மாஹிர்: சொல்லுடா.

நவாஸ்: அவன்ட வாப்பா காசரோகம் பிடித்து ஆஸ்பத்திரி யிலே இருந்தாரில்லையா. அதுக்குப் பிறகு அரசாங்கத்தாலே இருந்தாரும் ரூபா உபகாரப் பணம் கொடுத்தாங்களாம். இப்போ வருத்தம் லேசாகிட்டுன்னு அதை நிறுத்திட்டாங்களாம்.

மாஹிர்: சாப்பாட்டுக்கு ரொம்ப கஸ்டப்படுவாங்களே?

நவாஸ்: அதை ஏன் கேக்கிறே? பகல் தின்று ராபட்டினியாம். ராதின்று பகல் பட்டினியாம். சில நாட்களிலே முழு நாளும் பட்டினிதானும்.

மாஹிர்: அவன்ட வாப்பாவுக்குத்தான் இப்போ வருத்தம் சொகமாயிருக்கே. ஏதாவது தொழில் செய்யலர்மே?

நவாஸ்: அதைப்பற்றித்தான் நான் இப்போ வேதனைப்பட்டிடப்பிருக்கேன்.

மாஹிர்: ஏன்?

நவாஸ்: அவன்ட வாப்பா தொழில் செய்யனும்ன குறைந்தது ஆயிரம் ரூபாவாவது வேணுமாம். அவங்க கையிலே ஒரு சதமேனும் இல்லையாம்.

மாஹிர்: காச இருந்தா என்ன தொழில் செய்வாங்களாம்?

நவாஸ்: ஒரு மாட்டு வண்டில் வைக்கலாம்னு அவன்ட வாப்பா சொல்லுராம். அவனின் சொந்தக்காரங்களிலே யாரும் பணக் காரங்க இல்லையாம். கடன் வாங்கலாம்னாலும் அவன்ட வாப்பாவை நம்பி யாரும் கொடுக்கமாட்டாங்களாம்.

மாஹிர்: அதுக்காக நாம் இப்போ என்ன செய்யலாம்?

நவாஸ்: அதான்டா நானும் யோசிக்கேன். அவன்ட குடும்பத் துக்கு எப்படியாவது உதவி செய்யனும்னு எனக்குத் தோன்றுது.

மாஹிர்: உன் வாப்பாதான் பணக்காரன் ஆச்சே. அவரிடம் கேட்டுப்பாரேன்.

நவாஸ்: என் வாப்பாவா? இதைச் சொன்னாலே அவரு அடிக்க வருவாரு.

மாஹிர்: ஏன்டா நவாஸ், நோன்பு மாதம் வரப்போவது. உன் வாப்பா ஸக்காத் கொடுப்பாரு. ஸக்காத் பணத்திலே பரீத் குடும்பத்துக்கு ஆயிரம் ரூபா கொடுக்கச் சொல்லி சொல்லேன்.

நவாஸ்: முடியாதுடா. என் வாப்பா தட்டுக்குள்ளே அஞ்சு, பத்து ரூபா தாள்களை வைச்கக்கொண்டு வீட்டுக்கு வார வங்க கையிலே ஒன்றே, ரெண்டு தாளை திணிச்ச அனுப்பிடு வாரு. அதான் அவருக்குப் பழக்கம்.

மாஹிர்: உன் உம்மாவிடம் கேட்டுப்பார்.

நவாஸ்: அவங்க கையிலே காசு இல்லே. கையிலே காசை வைத் துக்கொண்டு வாப்பாதான் விட்டிலே செலவழிப்பாரு. எதுக் கும் கேட்டுப்பாக்கேன். ஏன்டா மாஹிர், உன்னாலே ஏதும் ஒழுங்கு செய்ய முடியாதா?

மாஹிர்: நான் யோசித்துப் பார்க்கேன். நாளைக்கு ஸ்கூல்ல சந்தித்துக் கதைப்போம். இப்போ வா விளையாடலாம்.

### காட்சி: 3.

இடம்: பாடசாலையிலுள்ள விளையாட்டு மைதானம்.

பாந்திரங்கள்: நவாஸ், மாஹிர்.

மாஹிர்: ஏன்டா நவாஸ், உன் உம்மாவிடம் கதைச்சியா? என்ன சொன்னாங்க?

நாவாஸ்: கதைச்சேண்டா. பலன் இல்ல.

மாஹிர்: பரீதீன் குடும்பத்துக்கு உதவிசெய்யப்போறேன்னே கேட்டியா?

நவாஸ்: அப்படிக்கேட்க எனக்கென்ன பைத்தியமா? நான் அப் படிக்கேட்டு, உம்மா வாப்பாவிடம் சொல்லிட்டாங்கன்று வாப்பா தோலையே உரிச்சிடுவார். ஏழைப் பிள்ளைகளோடு நான் சேர்ந்து விளையாடுவதையே அவர் விரும்பமாட்டார். உனக்கு ஒரு விசயம் தெரியுமா?

மாஹிர்: என்ன?

நவாஸ்: இன்று காலைலே பரீத் சாப்பிடவும் இல்லையாம். அவங்க உம்மாவுக்கு காய்ச்சலாம். அவ எழும்பி ஆப்பம் கடல்லி யாம். கைச்செலவுக்கு எனக்கு உம்மா தந்த சில்லறையை அவனுக்கே கொடுத்திட்டேன்.

மாஹிர்: என்கிட்டேயும் சில்லறை இருக்கு. நானும் கொடுக்கேன்.

நவாஸ்: நீ கொடுத்தா அவன் வாங்கமாட்டான். தன் ஏழ்மை நிலையை நாலுபேர் அறிந்து அவனுக்காக பரிகாப்பப்படுவதை அவன் விரும்புவதா இல்லை, உன் காசை என்னிடம் கொடு. நான் கொடுக்கேன். அவன்ட வாப்பா ஏதாவது தொழில் செய்யத் தொடங்கிட்டார்னு... அப்புறம் நிம்மதியா சாப் பிடுவாங்க. என்னதான் செய்யலாம்?

மாஹிர்: ஒன்று செய்வோமா?

நவாஸ்: என்ன?

மாஹிர்: நம்ம வகுப்பிலே இருக்கிற பணக்கார பிள்ளைங்க இருபது பேரிடம் தலா ஜூப்பது ரூபா வீதம் சேகரித்து ஆயிரம் ரூபாவை அவனிடம் கொடுப்போம்.

நவாஸ்: நல்லாயிருக்கு நீ சொல்வது. அவனது வீட்டின் ஏழ்மை நிலையை வகுப்பு முழுதுமே பறைசாற்றிடுவேபோல தோண்டுது. ஏண்டா மாஹிர், வரப்போவது நோன்பு மாதம்தானே?

மாஹிர்: ஆமா.

நவாஸ்: கடந்த இரவு நேரடியோவிலே மூஸ்லீம் நிகழ்ச்சி கேட்டியா?

மாஹிர்: ஆமா, ஏ?

நவாஸ்: அதிலே மெளவு ஒருவர் நோன்பைப்பற்றி நிறைய பேசினாரே, கேட்டியா?

மாஹிர்: ஆமாடா. ரொம்ப நல்லா பேசினாரு.

நவாஸ்: அவரது பேச்சைக் கேட்டதுக்குப் பிறகு பரீதின் குடும் பத்துக்கு உதவிசெய்ய எனக்கு ஒரு ஜிடியா தோன்றுதி. அதன்படி செய்தா நாம் இருவரும் காசு சேர்க்கலாம்.

மாஹிர்: என்ன அது?

நவாஸ்: வா, அந்தப் பெஞ்சிலேருந்து ஆறுதலா கணதக்கலாம்.

#### காட்சி: 4.

இடம்: சுபைரின் வீடு.

யாத்திரங்கள்: சுபைர்.

இனுயா.

நவாஸ்.

சுபைர்: இனுயா... இன்னுமே சாப்பாடு முடியல்லையா?

இனுயா: முடிஞ்சிட்டுங்க. இதோ வைக்கிறேன்.

சுபைர்: இன்னும் வேணும்ன ஒரு பத்து நாளைக்கு பகலைவே சாப்பிடலாம். அப்புறம் நோன்பு வந்துகூடும். அதற்கப்புறம் ஒரு மாதம் கழித்துத்தான். அதனாலே...

இனுயா: என்ன அதனாலே?

சுபைர்: இந்தப் பத்துநாளும் என்னென்னவெல்லாம் முடியுமோ அதையெல்லாம் சமைச்சுத்தா. தின்னுக்கறேன்.

இனுயா: ஒட்டகம் தண்ணியைக் குடித்து சேமித்துவைக்கிற மாதிரி நீங்களும் சாப்பாட்டைச் சேமிக்கப்போற்றிங்களாக்கும்.

சுபைர்: என்ன கிண்டலா? சரிசரி. இந்தக் கணக்குப் புத்தகங்களை கொண்டுபோய் பத்திரமா அலுமாரிக்குள்ளே வை.

இனுயா: ஏன், கடைக்குக் கொண்டுபோகல்லீயா?

சுபைர்: கடைக் கணக்குப் புத்தகம் கடையிலே இருக்கு. இவை வீட்டிலே இருக்கிற கடைக் கணக்குப் புத்தகங்கள். அங்க

உள்ளவை இங்கம்டாக்ஸ் காரனுகளுக்காக எழுதப்படுது. ஆனால், இந்தப் புத்தகங்களிலேதான் உண்மையான கணக்கு கள் இருக்கு.

இனாயா: இப்போ எதுக்கு இவைகளை எடுத்தீங்க?

சுபைர்: என்ன நீ, இங்கம்டாக்ஸ் காரன்களைப்போலவே குறுக்குக் கேள்விகளைல்லாம் கேட்கிறே. நோன்பு வருது ஸக்காத் கொடுக்கனாம். அதுக்காகத்தான் இவைகளை எடுத்துப் பார்த்தேன்.

இனாயா: உண்மையான கணக்குகளுக்கு ஏற்றமாதிரித்தானே கொடுக்கப்போறீங்க?

சுபைர்: [சிரிக்கிறீர்] எனக்கு எப்படி வியாபார தந்திரம் மட்டும்தான் தெரியுமோ அதைப்போல உணக்கு சமைக்க மட்டும்தான் தெரியும்.

இனாயா: ஏன் சொல்றீங்க?

சுபைர்: பின்னே, உண்மையான கணக்குப்படி ஸக்காத் கொடுத்தேன்னு நான் கொட்ட உடதான். ஏதோ தொழில் செய்றேன், பணக்காரனு இருக்கேன். என்னைப்போன்ற நாலு பணக்காரங்க மத்தியிலே நான் மட்டும் ஸக்காத் கொடுக்காமல் விட்டால் அகெளரவமா இருக்குப்பனு ஏதோ கொஞ்சமா கொடுப்பேன்.

இனாயா: இப்படிக்கொடுப்பதைவிட, கொடுக்காமலேயே விடுங்களேன்.

சுபைர்: விட்டுடுவேன். ஆனால் நாலு பணக்காரங்க நாலு கணத்கதைப்பானுகளேன். அதுக்காகத்தான், சரிசரி, நீபோய் சாப்பாட்டை வை.

நவாஸ்: வாப்பா... (கூப்பிட்டவாறே வருகிறேன்)

சுபைர்: வாடா பெரிய மனுசா. ஸ்கால்ல லீவு விட்டாச்சா?

நவாஸ்: ஆமா.

சுபைர்: சோத்னையெல்லாம் முடிஞ்சதா?

நவாஸ்: ஆமா. வகுப்பிலே நான்தான் முதல் ஆள்.

சுபைர்: இரண்டாவது யாரு?

நவாஸ்: பாதீ என்று என் கூட்டாளி ஒருவன்.

சுபைர்: அவன் யாருட மகன்?

நவாஸ்: அவன்ட வாப்பா ரொம்ப ஏழை.

சுபைர்: அடிச்சேன்னூ பழசால். அவன் உன் கூட்டாளின்னு இன்னென்றால் சொன்னே... அப்புறம் தெரியும்.

நவாஸ்: வாப்பா. உங்கிட்ட ஒண்ணு கேக்கலாமா?

சுபைர்: கேளேன்.

நவாஸ்: வாப்பா, ஒரு நாளைக்கு என் சாப்பாட்டிற்காக நீங்க எவ்வளவு செலவழிப்பீங்க?

சுபைர்: ஏன் கேக்கே?

நவாஸ்: சொல்லுங்களேன்.

சுபைர்: அஞ்ச கறியோட மூன்று நேர சாப்பாடு. அது இதுண்ணு ஒரு முபபது ரூபா ஒரு நாளைக்கு உன் உணவுக்காக செல வாசும்.

நவாஸ்: ஒரு மாதத்துக்கு?

சுபைர்: தொள்ளாயிரம். ஆயிரம்னுவையேன்.

நவாஸ்: நான் ஒரு மாதத்துக்கு சாப்பிடாம இருக்கேன்னு வைங்க. இந்த ஆயிரம் ரூபாவை நீங்க என் கையிலே தரு வீங்களா?

சுபைர்: எதுக்குக் கேக்கே?

நவாஸ்: சொல்லுங்களேன்.

சுபைர்: சரி, தருவேன்.

நவாஸ்: சுத்தியமா?

சுபைர்: உன் வாப்பா ஒன்றைச் சொன்னாருன்ன சொன்னது தான். அதனால் தாண்டா வர்த்தக சங்கத்துக்கீத என்கிறத் தலைவராக வைச்சிருக்காங்க.

நவாஸ்: தாங்ஸ் வாப்பா.

இனாயா: சாப்பாடு வைச்சிருக்கு. வாங்க சாப்பிட.

## காட்சி: 5.

இடம்: சுபைரின் வீடு.

பாத்திரங்கள்: சுபைர்.

இனயா.

நவாஸ்.

இனயா: என்னங்க செய்றது? அவனே ஒரு டாக்டரிடம் காட்ட வாமான்னு கூட தோண்டுது.

சுபைர்: ஏன்? என்ன விசயம்?

இனயா: நோன்பு தொடங்கி ஒரு கிழமை முடிந்தது. நவாஸ் ஒரு பிடி சோற்றுக்கு மேலே சாப்டுருணை இல்ல.

சுபைர்: வேறு என்ன சாப்டுருண்?

இனயா: நோன்ப திறந்ததும் ஒரு கறிக்கு மட்டும் ஒரு பிடிச் சோறு சாப்பிடுறை. ஸஹர் நேரத்திலும் இப்படித்தான்.

இடை நேரங்களிலே சாப்பிடுறை இல்லை. உங்களோடு இருந்து சாப்பிடக்கூட மறுக்கிறோன்.

சுபைர்: ஏன்னு கேட்டியா?

இனயா: பசி இல்லைங்கருன். உடம்பிலே ஏதும் நோயோ என்னவோ? அவன் சாப்பிடாததாலே எனக்கும் சாப்பிட முடியாம இருக்கு.

சுபைர்: அவனைக் கூப்பிடு. நான் கதைக்கேன். [சிறிது தாம தித்து] ஏன்டா நவாஸ், உம்மா சொல்றுதெல்லாம் உண்மையா?

நவாஸ்: என்ன சொல்றுங்க?

சுபைர்: நோன்பு நோற்கிற நீ இரவையில் சாப்பிடுவதில்லை யாமே. உண்மையா?

நவாஸ்: நான்தான் சாப்டுறேனே.

இனயா: எங்கேடா சாப்பிடுறே. ஒருபிடிச் சோறு. அது எந்த மூலிக்குடா காணும்.

நவாஸ்: அவ்வளவும் எனக்குப் போதும்மா. இரவெல்லாம் விடிய விடிய சாப்பிட்டுக்கொண்டு பகலிலே மட்டும் பட்டினி

கிடப்பதுதான் உண்மையான நோன்பில்லம்மா. நோன்பு காலத்திலே ஏழைங்க பசியால் எப்படியெல்லால் கஸ்டப் படுரூங்க என்பதை நாம உணர்னும். நோன்பு மாதத்திலே உணவுக்காக நாம செலவிடுவதைச் சுருக்கி, மிச்சப்படும் பணத்தை ஏழைகளுக்குக் கொடுக்கனாலும். அப்பத்தான்மா நோன்பு நிறைவேறும்.

**சபைர்:** டேய் பெரிய மனுசா, இரவையிலே நல்லா சாப் பிடல்லைன்னு நோன்பு பிடிக்கறதை விட்டு.

**நவாஸ்:** நோன்பு நோற்பதை நான் விடவேமாட்டேன்.

**சபைர்:** சரிசரி. உன் இஸ்டம். போடா. [நவாஸ் சென்ற பின்] இனுயா. கிட்ட வா. ஒரு நாலு நாளோக்குப் பாரு. அவன் தொடர்ந்தும் சாப்பிடல்லேன்னு, நீயும் சாப்பிடல்லேன்னு அப்புறம் நான்தான் எதுக்கு தனியா சாப்பிடனும். அவன் கொல்வதிலும் உண்மை இருக்கத்தான் செய்யுது. அதனாலே ரொம்ப சுருக்கமாகவே சமை.

## காட்சி: 6.

**இடம்:** சபைரின் வீடு.

**பாத்திரங்கள்:** சபைர்,

இனுயா.

நவாஸ்.

**இனுயா:** ஏங்க. ராவைக்கு நோன்பு இருபத்தி ஏழு. எப்ப ஸக்காத் கொடுக்கப்போறீங்க?

**சபைர்:** பெருநாள் அன்று இரவைக்கு கொடுக்கலாமான்னு யோசிக்கேன்.

**இனுயா:** ஏன்?

**சபைர்:** அன்று இரவைக்குத்தான் நாலு வீடுகளிலே அங்க இங்கள்னு கொடுப்பானுக. ஸக்காத் பெற வரவங்க நாலு இடங்களுக்கும் கலைந்துபோயிடுவாங்க. நாழும் அதே இவு கொடுத்ததாம்ன நம்மிடம் வாரவங்க கொஞ்சபேர் தான் இருப்பாங்க.

இனையா: இத்தனை நாள் நோன்பு நோற்றும் உங்க மனம் மாறவில்லை.

சுபைர்: என்ன கிண்டலா? ஆமா. எங்கே உன் மகன் பெரிய மனுசன்?

இனையா: அதோ வாராணே, பாருங்களேன். இந்த ஒரு மாத நோன்பிலே எப்படி மெலிஞ்சுட்டான்னு.

சுபைர்: அதற்கு நாம என்னசெய்யலாம்? அவன்ட கொழுப்பு. இப்போ உருகியிருக்கு. அவனுடை நானும் மாதம் முழுதும் வாயைக் கட்டிவைக்கவேண்டிப் போயிட்டு.

நவாஸ்: வாப்பா...

சுபைர்: என்ன விசயம்? அன்றைக்கு நோன்பைப்பற்றிச் சொன்னே. சந்தோசமா சாப்பிட்டு இருபது நாளாக்கு. இப்போ ஸக்காத்தைப்பற்றி புது சாதாவது சொல்லப்போறியோ என்னவோ? என்ன விசயம்? சொல்லு.

நவாஸ்: வாப்பா, எனக்கு ஒருமாத சாப்பாட்டிற்கு எவ்வளவு செலவு போகும்னு சொல்லீங்கு?

சுபைர்: ஆயிரம் ரூபா.

நவாஸ்: இந்த நோன்பு மாதம் என் உணவுக்காக எவ்வளவு போயிருக்கும்?

சுபைர்: ஏன் கேக்கே?

நவாஸ்: சொல்லுங்களேன்.

சுபைர்: இந்த மாதம் முழுதும் நீ எங்கே சாப்பிட்டே? ஒரு முன்னாறு போயிருக்கும்.

நவாஸ்: அப்படினாலும், மிச்சம் எழுநாறு ரூபாவை என் கையிலே கொடுங்க.

சுபைர்: அது எப்படி? உனக்கெதற்குப் பணம்?

நவாஸ்: வாப்பா. நீங்க வர்த்தக சங்கத்தின் தலைவர். சொன்ன சொல் மாற்மாடாலாக, காசைத் தாங்க,

சுபைர்: உனக்கெதுக்குடா பணம்?

இனையா: அவனுக்குத் தாரதா சொல்லியிருந்திங்கள்னு கொடுத்து விடுங்களேன்.

சுபைர்: நீ வேறு ஒத்து ஊதுறியா. சரி, இந்தா, காசை பத் திரமா வைச்சுக்கோ.

நவாஸ்: நான் எங்கேவைத்துக்கொள்வது. எனக்கு ஒரு தேவை இருக்கு.

சுபைர்: என்ன தேவை?

நவாஸ்: அதைச் சொல்லமாட்டேன். வர்ரேன்.

சுபைர்: இனுயா... பயல் போயிட்டானு? இவன் இந்தக் காசைக் கொண்டு என்ன செய்யப்போருங்கு நான் கண்டுபிடிக்கத் தான் போறேன். நானும் வர்த்திரன்.

### காட்சி: 7.

இடம்: சுபைரின் வீடு.

பாத்திரங்கள்: சுபைர்.

இனுயா.

சுபைர்: இனுயா... உன் மகன் உண்மையிலேயே பெரிய மனு சன்தான். அவன் செய்த செயலில் கேட்டங்களு...

இனுயா: என்ன செய்தான்?

சுபைர்: இந்த நோன்பு மாதம் முழுதும் வீட்டிலே சாப்பிடாம் சேர்த்த பணத்தைக் கொண்டுபோய்...

இனுயா: கொண்டுபோய்...?

சுபைர்: நான் எல்லாமே விசாரிச்சேன். நம்ம மகனே ஏன் கண்களைத் திறந்திட்டான்.

இனுயா: என்ன நடந்தது? சொல்லுங்களேன்.

சுபைர்: அவனேட படிக்கிற ஒரு ஏழைப் பையனின் தகப்பன் காசநோயாலே கஸ்டப்பட்டு இப்போ சுகமாயிட்டானும். தொழில் ஒன்றைத் தொடங்க பணம் இல்லாம இருந்தா னும். நம்ம மகனும் இன்னும் ஒரு பையனும் சேர்ந்து இந்த நோன்பு மாதம் முழுதும் வயிற்றைக்கட்டி சாப்பிடாம் இருந்து, காசு மிச்சம் பிடித்து ஆயிரம் ரூபா சேர்த்து தொழில் தொடங்குமாறு அவனிடம் கொடுத்திருக்காங்க.

இனுயா: உண்மையாகவா?

சபைர்: ஆமா, பதின்மூன்று வயதான் என் மகனுக்கீ ஏழை கள்மேல் இவ்வளவு இரசுகம் இருந்தா, அவனின் தகப்பஞன எனக்கு ஏன் இருக்கக்கூடாது? இல்லையா?

இனுயா: உண்மைதாங்க.

சபைர்: அதனாலே... நானும் ஒரு முடிவு பண்ணிட்டேன். என்னிடம் இருக்கும் பணத்துக்கு சரியா கணக்குப் பார்த்து இம்முறை ஸக்காத் கொடுக்கப்போரேன். கணக்குப்பிள்ளையை வீட்டுக்கு வரச்சொல்லியிருக்கேன். அத்தோட இன்னும் ஒன்றுசெய்யப்போரேன்.

இனுயா: என்னங்க?

சபைர்: நம்ம மகன் பணம் கொடுத்தானே அந்த ஏழை அவனின் மகன் ஒருவன் ரொம்ப கெட்டிக்காரனும். அவனை என் செலவிலேயே படிக்கவைக்கப்போரேன்.

இனுயா: இந்த வருசம் தாங்க நம்ம நோன்பும், ஸக்காத்தும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படப்போகுது.

சபைர்: எல்லாம் உன்மகன் அந்தப் பெரிய மனுசனுலேதான்.



# கபுறு வெட்டி ஹயாத்து 9

---

## காட்சி: 1.

இபம்: ஹயாத்துவினுடைய குடிசை.

பாத்திரங்கள்: ஹயாத்து.

மரியம் [மனைவி]

ஹயாத்து: இந்தா புள்ள. இதிலே முப்பது ரூபா இருக்கு. வைச்சுக்க.

மரியம்: உடம்பெல்லாம் உங்களுக்குக் கசகசன்னு வேத்து வடியுது. குளிக்கல்லியா?

ஹயாத்து: வேர்வை காயட்டும். அப்புறமா குளிக்கேன்.

மரியம்: இன்றைக்கு யாரு மெளத்து?

ஹயாத்து: உனக்குச் சொன்னு விளங்கா. ஒரு ஏழை மையத்து. அதான் முப்பது ரூபா தந்தாங்க. கபுறை சும்மாவே வெட்டிக் கொடுத்திருக்கணும். என்ன செய்யலாம்? நம்ம ஊட்டுநிலைமையும் இப்படி இருக்கே.

மரியம்: ஏங்க... முத்தவன் வெள்ளை லோங்ஸி வேணுவினு ஒரே கரைச்சலா படுத்துருன். எப்போ தைச்சுக் கொடுக்கப் போற்றுக்க?

ஹயாத்து: நான் என்ன புள்ள செய்யலாம்? ஒரு கபுறை வெட்டினு முப்பதோ. நாப்பது தாராங்க. அதைக்கொண்டு ஏழு புள்ளங்குக்கு கஞ்சி ஊத்தணும். உணவு முத்திரையும் இல்லேன்ன என்கதி அதோகதிதான். அதுக்குள்ளே லோங்ஸி தைக்கணும்னு...?

மரியம்: ஸ்கலுக்கு வெள்ளை லோங்ஸி போட்டு வரச்சொல்லி வற்புறுத்துருங்களாமே. அவனிடம் இருப்பதே ஒன்னே

ஒன்னு. நீங்கதான் பாக்கிங்களே. ஒவ்வொரு ராஸையும் அவன் அதைக் கழுவறதும், காலையிலே சுரத்தோட போட்டுப் போறதும், அதான் இன்னென்று வேணும்கிறுன்.

ஹயாத்து: இந்த வாத்திமாருக்கு என் கஸ்டம் தெரியுதில்லையே. வெள்ளை லோங்ஸான்னு கதிரைகளிலே இருக்கும்போதும், விளையாடும்போதும் ஊத்தையாகிடுப்பு அவங்களுக்குத் தெரியாதா? ஒரு லோங்ஸி தைக்கிறதுன்னு சம்மாவா? இருநாறு ரூபா வேணும். மையத்துக்கு கபுறு வெட்டுற எனக்கு இருநாறு ரூபா எடுப்பதுன்னு லேசான் காரியமா? ஏன் புள்ள அவங்க இப்படி செய்யலாமே?

மரியம்: எப்படி?

ஹயாத்து: கறுத்த லோங்ஸியும், வெள் ஸீ சேட்டும்னும் வைச்சிட்டா, ஒரு லோங்ஸை வைச்சுக்கொண்டே சமாளிச் சுடலாம். அழுக்குப்பட்டா தெரியவும்மாட்டாது.

மரியம்: இதை யாருபோய் அவங்கிட்ட சொல்றது?

ஹயாத்து: ஆமாமா, நான் படியாதவன். அதுவும் கபுறு வெட்டுறவன். நான் சொல்லி கேக்கவா போருங்க. ஏன் புள்ள ஒன்னு செய்யேன்.

மரியம்: என்ன?

ஹயாத்து: நான் தார காசிலே பத்து ரூபாவை எடுத்து வேற்யா வையி. நாறு ரூபா சேர்ந்ததும் நம்ம மூடின் முதலாளிட புடலைக் கடையிலே கொடுத்துட்டு ஒரு லோங்ஸி கேட்டுப் பார்க்கேன். மீதியை கொஞ்சம், கொஞ்சமா கொடுத்துட வாம்.

மரியம்: அது எப்படிங்க பத்து ரூபா எடுத்துவைக்கிறது? தின சரி உங்க உழைப்பிலே அஞ்ச ரூபா உங்களுக்கு அபினுக்கு வேணும். ஏழு புள்ளங்களுக்கு சோத்துக்கு வழிபாக்கணும். வீடு வேற ஒழுகுது. அதுக்கு மாரிக்கு முன்னுடை ஓலை கட்ட ணும். நான் ஆயிரம்தான் சொன்னலும் நீங்க பீக்கரதா இல்லையே.

ஹயாத்து: எதைச் சொல்றே?

மரியம்: மூத்தவனை ஸ்கூல்ல இருந்தும் விலக்குங்க என்கேன். விலக்கி ஒரு கடையிலே கலிக்கு விட்டா அவனும் நாலு ரூபா சாம்பாதிப்பான். நீங்கதான் ஒத்துக்கிறீங்க இல்லையே.

ஹயாத்து: தபாரு மரியம். சின்ன வயதிலே படியாததாலேதான் கபுறு வெட்டுற வேலையை இப்போ நான் செய்துகொள்ள டிருக்கேன். என்னை எல்லோரும் மகடயன்னு நினைக்காங்க. என் புள்ளைக்கு ஒரு லோங்லிக்கு மறு லோங்ஸ் வாங்க முடியாத அளவுக்கு ஏழையா இருக்கேன். என் புள்ளங்க என்னைப்போல வரப்போடான்னுதான் இரத்த வேர்லவ சிந்த கபுறு வெட்டுரேன்.

மரியம்: அவனுக்கு லோங்ஸ் வாங்கி கொடுக்க என்னதான் செய்யப்போறிங்க?

ஹயாத்து: நாளைக்கு தொடக்கம் அஞ்ச பத்து நர்ளைக்கு எங்கேயாவது போய் மூடை சுமக்கேன். அது சரிய்... ஒரு அஞ்ச ரூபா கொடு. வெளியே போயிட்டு வந்துடரேன்.

மரியம்: அபின் வாங்கப் போரீங்களா? இந்தாங்க.

ஹயாத்து: என்ன புள்ள செய்யலாம்? பழகிட்டேன். பெறுக்கு மடுவெட்டினு உடம்பெல்லாம் மூட்டுமூட்டா வலிக்குது. இந்க சனியணச் சாப்பிட்டால்தான் நாளைக்கு எழும்பி வேலைக்குப் போகலாம்போவ இருக்கு. நா வாரன் புள்ள.

## காட்சி: 2.

இடம்: பாதையோரம்.

பாத்திரங்கள்: ஹயாத்து.  
முசின் முதலாளி.

[மெவிதாக மழை பெய்துகொண்டிருக்கிறது. குடையைய் பிடித்தவாறு நடந்துவந்துகொண்டிருந்த முசின் முதலாளி நனைந்தவாறே தொங்கிய முகத்துடன் எதிர வந்த ஹயாத்தைச் சந்திக்கிறூர்.]

முசின்: என்னபா ஹயாத்து. மழையிலே நனைஞ்சிட்டு. எங்கே போறே?

ஹயாத்து: முதலாளிங்களா? நான் கவனிக்கல்ல.

முசின்: அதாம்பா. எங்கே போறேன்னேன்.

ஹயாத்து: இன்றைக்கு போயா தினம் நு எனக்குத் தெரியா துங்க. முள்ளுக்கொத்திக் கொடுக்கலைப்பு மாடு அறுக்கிற மாவுத்துக்குப் போன அங்க மாடு அறுக்கல்ல. ஊரி லையா...ரும் மௌத்தாகவும் இல்லே. மூடை சுமந்து கொடுக்கலாம்நு நாலைந்து மில்லுக்குக்குப்போன மழை காரணமாக அங்கில்லாம் வேலை செய்பல்ல. இன்றைக்குத் தொழிலில்லை. அதான் யோசிச்சிக்கு வாரன் முதலாவரி.

முசின்: அப்படியா சமாச்சாரம்.

ஹயாத்து: ஒம் முதலாளி. வீடு ஒரே ஒழுக்கா ஒழுகுது. உங்கட புடவைக் கடையிலே வாங்கின லோங்ஸிக்கு வேற இன்னும் நாப்பது ரூ. 10 பாக்கிதர இருக்கு. புள்ளங்களை வாம் கேர்கேர் பசியால் பதறுவாங்க. வெறுங்கையோட ஊட்டுக்குப்போறதை யோசிக்கும்போது ஏன்டா பொறந் தோப்பு இருக்கு.

முசின்: ஆமா... யாருக்கு லோங்ஸ் எடுத்தே?

ஹயாத்து: என் மகனுக்குங்க. முத்த மகனுக்கு.

முசின்: மகன் என்ன செய்ருன்?

ஹயாத்து: படிக்கான்க. அட்வான்சோ என்ன வோன்னுன். வாய்க்குள்ளே நுழையாத ஒண்ணுங்க.

முசின்: உன் மகன் அட்வான்ஸ் வெவ்வா படிக்கான்? [பெரி தாக வாய்விட்டுச் சிரிக்கிறூர்.]

ஹயாத்து: ஏன் சிரிக்கீங்க?

முசின்: உன் மடத்தனத்தை நினைச்சி சிரிக்கேன்டா.

ஹயாத்து: மடத்தனமா?

முசின்: பிஸனே? தபாருடா ஹயாத்து. நான் ஹாஜியாரு. பள்ளிவாசல் றஸ்டி. புடவைக் கடை முதலாளி. நாலு விசயம் தெரிந்த பெரிய மனுசன். நானே என் மகனை தொடர்ந்து படிப்பிக்காமல், என் கடையிலே வைச்சி தொழில் பழக்கறேன். நீ என்னடான்னு... படிப்பிக்கிறுயாம். உன்மகன் படிச்சி என்னடா செய்யப்பொருன்? தொழிலைப் பழக்குடா.

ஹயாத்து: தொழிலுண்ணு?

முசின்: அதான். உண் தொழில். கபுறுச்சுழி வெட்டுற தொழில். அதைப் பழக்கு. நாளைக்கு உணக்கு ஏதாவது ஆகிடுபோன உண் கடுமெப் பாரத்தைக் கூட தாங்குவதற்கு அவனுக்கு அதைப் பழக்குடா. படிப்பிக்கிறீரானால்...

ஹயாத்து: அதைமட்டும் சொல்லாதீங்க முதலாளி. என் முது குத்தோலை உங்க காலுக்கு செருப்பாதைச்சிப் போடுடான்னு சொல்லுங்க, செய்றேன். ஏன்ன நான் உங்களுக்குக் கடமைப் பட்டு இருக்கேன். என் மகன் படிக்கிறதை நிறுத்துடான்னு மட்டும் சொல்லாதீங்க.

முசின்: சரி சரி. உண் இஸ்டம். உன் நன்மைக்காகத்தான் சொன்னேன். நான் பள்ளிவாசல்ல றஸ்டியாக வந்ததுக்குப் பிறகு நீ என் வீட்டுப் படியிலே வந்து நின்று மையத்துக்கு கபுறுக் குழி வெட்டுற வேலையை உணக்குத்தரச் சொல்லிக் கேட்டு தலை சொறிந்த மாதிரி. நாளைக்கு படிச்சுப்போட்டு வேலை தேடி உன் மகன் நாலுபீரிடம் தலைசொறியப் போடாதென்ற நல்ல எண்ணத்தோடேதான் உனக்குப் புத்தி சொன்னேன். நீ கேக்கிறதா தோன்றல். ஆமா... தோட்டத்திலே கடைசியா எப்போ தண்ணி ஊத்தினே?

ஹயாத்து: சென்ற ஞாயிற்றுக்கிழமை கூட ஊற்றினேனே.

முசின்: அதான் மழை பெய்யுதே.

ஹயாத்து: முனு நாளாத்தானே மழை தூறுது. கொடுத்த வாக்கைக் கப்பாத்தனுமில் லையா. பள்ளிவாசல் மையவாடி யிலே கபுறு வெட்ற வேலையை உணக்குத் தந்கா, ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமையும் என் தென்னந்தோட்டத்திலே இல வசமா தண்ணி ஊத்துவாயானாலு நீங்க கேட்டப்போ, நான் ஒம்மனு வாக்குத் தந்தேனே முதலாளி. கடந்த ஏழூட்டு மாதமா ஒரு ஞாயிறு தவறியிருக்கேனா? அதான் சென்ற கிழமையும் ஊத்தினேன்.

முசின்: பரவால்ல. இப்போ மழை தொடங்கிட்டு. மழைகாலம் முடிகிற வரையிலே தண்ணி ஊத்த தோட்டத்துக்குப் போகாதே. ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமையும், என் கோழிப் பண்ணைக்கு வந்து அதைத் துப்புறவு செய்து கொடுத்துடு.

ஹயாத்து: செய்றேங்க. அடுத்த ஞாயிறு பண்ணைக்கு வாரேங்க.

முசின்: நான் உண்ணிடம் இப்படிச் சொல்றதுக்கு ஒரு காரணம் இருக்கு. அதை உண்கிட்ட ஏற்கனவேயே சொல்லியும் இருக்கேன். ஞாபகம் ஊட்டுவது நல்லது இல்லையா?

ஹயாத்து: சொல்லுங்க முதலாளி.

முசின்: நீ செய்யறியே கபுருக்குழி வெட்டுற வேலை. உன்னை நிறுத்திட்டு அந்த வேலையைத் தங்களுக்குத் தரச் சொல்லி பலபேரு எண்ணிடம் வாராங்க. என் தோட்டத்திலே கிழ மைக்கு ரெண்டு நாள் இலவசமா வேலை செய்றதா சொல் ரூங்க. ஆனால் நீ பாவம். புள்ளைகுட்டிக்காரன்னு அவங்களையெல்லாம் வேணும்னு சொல்லிட்டு உன்னைவைச்சுக் கொண்டிருக்கேன்.

ஹயாத்து: முதலாளி, நீங்க பெரிய மனுசன். உங்களத்தான் நம்பி இருக்கேன். என்னைக் கைவிட்டுடாதிஷ்க.

முசின்: கைவிடமாட்டேன். என் றஸ்டி வேலை போன்றும் உன்னைக் கைவிடமாட்டேன். ஏட்டா ஹயாத்து, உணவிடம் கோக்கணுப்னு நினைத்தி நந்தித்தன். அந்தப்பெரிய கபுருக்குழியை தனியே வெட்டுறியே. கை நோகாதா?

ஹயாத்து: அதை ஏங்க கேக்கிஷ்க. உடம்பெல்லாம் மூட்டு மூட்டா வலிக்குமக.

முசின்: அதெப்படி வலிக்கும்?

ஹயாத்து: அதை எப்படிங்க நான் சொல்வது. பெரிய குழியை வெட்டி மன்னை வெளியே எறிஞ்சி பார்த்தாத்தான் அது புரியும்.

முசின்: அப்போ... உனக்கு உடல் எப்படி வலிக்கும்னு அறி யனும்னு, ஒரு கடுமையே வெட்டிப்பார்க்கணும்னு சொல்லே. அப்படித்தானே? [சிரிக்கிறூர்]

ஹயாத்து: ஆமாங்க. வரட்டுமாங்க. எங்கேயாவது போய் விறகு வெட்டிக்கொடுத்து நாலு ரூபா உழைச்சாத்தான் ஊட்டுக் குப் போகலாம்.

முசின்: அப்படின்னு ஒன்னு செய்யேன்.

ஹயாத்து: என்னாங்க?

முசின்: வீட்டில் ஒரு டிரக்டர் விறகு வாங்கிப் போட்டிருக்கேன். தறிச்சுக் கொடு. காசு தாரேன்.

ஹயாத்து: அதுக்கென்ன. வாரேங்க.

முசின்: ஏன் நண்யிரீ? கழக்கட்டுக்குள் இருக்கிற தவாயை விரித்து தலையிலே போட்டுக்கொண்டுவா. நான் குடைக்குள்ளேயே வாரேன்.

### காட்சி: 3.

இடம்: ஹயாத்துவினுடைய குடும்பம்.

பாத்திரங்கள்: ஹயாத்து.

மரியம்.

[கைக் குழந்தையொன்று வீறிட்டு அழுகிறது.]

ஹயாத்து: ஏன் புள்ள அது அழுது? பால் கொடுக்கவேயா?

மரியம்: பாலை வாய்க்குள்ளே எடுக்குதேயில்லை.

ஹயாத்து: ஏ?

மரியம்: நீங்க வர்ர வரையிலேதான் காத்துட்டு இருந்தேன்.

ஹயாத்து: எதுக்கு?

மரியம்: புள்ளைக்கு திரும்பவும் மூச்சு ஏற்பட்டுட்டுது. காய்ச்சல் வேற புதுசா தொடங்கியிருக்கு. கேர் கேர் என்று ஒரே கத்தா கத்துது.

ஹயாத்து: என்னை எதுக்காக காத்துக்கொண்டிருந்தே? பரிசாரிக்கிட்டே போய்வழக்கமா இதுக்கு அவர் தாரா குளிசையை யும், தூளையும் வாங்கிட்டுவந்து கொடுக்கிறதுதானே.

மரியம்: அவரிட்ட போறதுக்கு காசு இல்லையே. அதான் நீங்க வரட்டும்னு.

ஹயாத்து: காக்ககாக என்னையா காத்துக்கொண்டிருந்தே?

மரியம்: ஏன்? ஏன் ஒரு மாதிரியா பாக்கிங்க?

ஹயாத்து: நான் எப்படி புள்ள சொல்றது?

மரியம்: ஏன், என்ன நடந்தது?

[குழந்தை மீண்டும் அழுகிறது.]

ஹயாத்து: அதை ஏன் கேக்கே? இன்றைக்கு ஒரு வேலையுமே அகப்படாததாலே ரோட்டேல் போய்க்கொண்டிருந்தப்போ, முடின் முகலாளி கொள்ளி கொத்தித்தாச் சொன்னுந் ஒரு றக்டர் கொள்ளி. காலைலே பத்து மணிக்கு தொடங்கின நான் இப்பத்தன் கொத்தியுடிச்சேன். தகரப் பீங்கா ஞேன்றிலே மத்தியானம் இந்த மாதிரி ஒரு புடிச்சோறு தந்து, வரும்போது அஞ்ச ரூபா காசும் தந்தாரு.

மரியம்: ஆக அஞ்ச ரூபாதானு?

ஹயாத்து: வேற இடங்கள்னு அம்பது ரூபா கேட்டிருப்பேன். இவரிட்ட எப்படி புள்ள கேக்கிறது? ஏன் இந்த விளக்கு இப்படி கருடா பத்துது? லாம்பெண்ணை ஊத்தவியா?

மரியம்: லாம்பெண்ணைய் வாங்கவும் சல்லிக் காசுகூட ஊட்ல இல்லையே.

[குழந்தை மீண்டும் வீறிட்டு அழுகிறது.]

என்னங்க பார்த்துண்டு நிச்சீங்க? போயிட்டு வாங்களம்.

ஹயாத்து: எங்க போகச் சொல்றே?

மரியம்: பரிசாரியிடம் போய் தூணையும், குளிசையையும் வாங்கிட்டு வாங்க.

ஹயாத்து: காசு?

மரியம்: அதான் அஞ்ச ரூபா இருக்கென்னு சொன்னீங்களே, அதைக்கொண்டுப்பாங்க.

ஹயாத்து: அந்த அஞ்ச ரூபாயா?

மரியம்: ஆமா.

ஹயாத்து: அது எனக்கு வேணும் புள்ள. அதை பரிசாரியிடம் கொண்டுபோகமாட்டேன்.

மரியம்: உங்களுக்கு எதுக்கு? அபினுக்கா?

ஹயாத்து: என்ன நீ தெரியாத மாதிரி கேக்கே? என் உடம்பு வருத்தம் எனக்குத் தெரியும். பகலெல்லாம் கொள்ளி கொத்தி உடம்பு முறிஞ்சி வந்திருக்கேன். இதைப் பரிசாரியிடம் கொடுக்கச் சொல்றியே. உனக்கெண்ண பைத்தியமா?

மரியம்: எனக்கொண்ணும் அப்படி இல்ல, உங்களுக்குத்தான். இதைப் பாத்திங்களா? புள்ள மூச்சு இமுக்கறதைப் பாத்திங்

களா? கடம்பைத் தொட்டுப்பாருங்க. தன்னா கொதிக்குது. இதை இப்படியே உட்டுட்டு நீங்க அபின் சாப்ட்டுட்டு தூங் கப் போற்றிங்களா?

ஹயாத்து: வாயை மூடுடி! என் கஸ்டம் எனக்குத் தெரியும்.

மரியம்: உங்களுக்கென்ன. புள்ளங்களைப் பெச்க தெரியும். கஸ் டப்பருறது நான்தானே. இருக்கிற அஞ்ச ரூபாவுக்கும் அபினை வாங்கிச் சாப்டுட்டு, அந்த மயக்கத்திலே நல்லா படுத்துத் தூங்குங்க. காலைலே எழும்பி வேறு யாருக்கும் கபுறுக்குழி வெட்ட வானு. நீங்க பெத்த புள்ளைக்கே வெட்டுங்க. போங்க.

[குழந்தை திரும்பவும் அழுகிறது.]

மரியம்: ஏன் நிக்கீங்க? போங்க. புள்ளயவிட உங்களுக்கு அபின் தான் பெரிசு. போங்க!

ஹயாத்து: சி! சனியன்! போறேண்டி. எங்கேயாவது தொலைஞ்சு போட்றன.

[ஹயாத்து வெளியே சென்று சிறிது நேரத்தினுள் திரும்பி வருகிறான்.]

ஹயாத்து: மரியம்... இந்தா.

மரியம்: என்ன இது?

ஹயாத்து: இதை உரைச்சு புள்ளைக்கு பருக்கு.

மரியம்: அபினை உரைச்சு குழந்தைக்குப் பருக்கச் சொல்லிங்களா? இதுக்குப்பதிவா, கொஞ்சம் நஞ்சை வாங்கி வந்து தாங்க. எல்லாப் பிஸ்லைசனுக்கும் கொடுத்துட்டு நானும் குடிக்கேன். உங்களுக்கு வேலை சேசாகிடும். எல்லோ ருக்குமா சேர்த்து பெரிஸ்ஸா ஒரு கபுறுக் குழியை வெட்டிடலாம்.

ஹயாத்து: அரைஞ்சேண்ணு!... கழுதை! பிரிச்சுப் பார்ரி. என்ன இருக்குண்ணு.

மரியம்: என்னங்க இது? தூஞும், குளிசையும்!

ஹயாத்து: பரிசாரி நாலு ரூபாதான் எடுத்தாரு. குளிசையை சிரட்டையிலே உரைச்சி எடு சடைக்குப்போய் ஒரு ரூபா வுக்கு தேன் வாங்கிட்டு வந்துடறேன். தேல்லதான் கொடுக் கட்டாம். அப்படியே பள்ளிவாசலுக்கும் போயிட்டு வந்தட றேன்.

மரியம்: பள்ளிவாசலுக்கா? எதுக்கு?

ஹயாத்து: இந்த சனியன் பிடித்த அபின் பழக்கத்தை இன்றையோட விட்டுர்ரதா தீர்மானிச்சுட்டேன். அதான் பள்ளிவாசலுக்குப்போய் இவி அபின் சாப்பிடமாட்டேன்னு சத்தியம் செய்யப்போறேன்.

### காட்சி: 4.

இடம்: ஹயாத்துவினுடைய குடிசை.

பாத்திரங்கள்: ஹயாத்து.  
மரியம்.

ஹயாத்து: மரியம்... எங்க நிக்கே? வா, சுருக்கா.

மரியம்: புள்ளைக்கு பால் கொடுக்கேன் வந்துட்டேன்... ஏங்க, முகமெல்லாம் பல்லாவாறிங்க?

ஹயாத்து: செர்லேறேன். நம்ம கஸ்டமெல்லாம் தீரப்போகுது. ஆமா, பிள்ளைகள் எல்லாம் எங்கே?

மரியம்: அவனுக ஸ்கூல்ல படிப்பாம்னு போருணுக.

ஹயாத்து: ராத்திரியிலேயா?

மரியம்: சோதணை இருக்குதானே. மூத்தவன் தம்பிமாரையும் கூட்டிக்குப்போருண். பொம்புள புள்ளைக பக்கத்து வீட்டுக்கு நூல் சுற்றப் போருக.

ஹயாத்து: என்னடாது, இன்றைக்கு எல்லாமே நல்ல காரியங்களா நடக்குது. நூல் சுற்றப் போங்கமல்னு இத்தினி நாளா சொல்லிப்பார்த்தேன். கேட்காம வீட்டிலே சோம்பேறிங்களா இருந்தாங்க. இன்றைக்கு எப்படி?

மரியம்: முந்தா நாள் நானும், நிங்களும் புள்ளைக்கு மருந்து வாங்க காசுக்காக சண்டைபிடித்தோமே. அதை அவங்க கேட்டிருக்காங்க. மூத்தவன் இவங்களுக்கு ஏதி இருக்கான். சோம்பல்பட்டு சும்மா இருக்கிற தவறை உணர்ந்துட்டாங்க போல. அதான் வலியவே போருங்க.

ஹயாத்து: இதப் பார்த்தியா மரியம்?

மரியம்: என்னங்க இது?

ஹயாத்து: தெரியல்ல? நல்லா பாரு. கையை நீட்டி விளக்கு வெளிச்சத்துக்கு முன்னாலே புடிச்சி ஒத்தைக்கண்ணால் பாரு. பளிச், பளிச்னு அடிக்குது, தெரியுதா?

மரியம்: மாணிக்கக் கல்லா?

ஹயாத்து: மொள்ளக் கதை. நாலுபேரு அறிஞ்சிடக் கூடா.

மரியம்: சொல்லுங்களேன். மாணிக்கக் கல்லா?

ஹயாத்து: ஆமா. ஆமா. அதேதான்.

மரியம்: ஏதுங்க இது? எனக்குக் காட்டுவதற்காக யாரிட்டே வாங்கிட்டு வந்திங்க?

ஹயாத்து: வாங்கிட்டு வந்தேனு? பைத்தியம்! பைத்தியம்! என் சொந்தம்டி இது.

மரியம்: இது உங்கடதா?

ஹயாத்து: ஆமாடி, கபுறு வெட்டி ஹபாத்துக்குச் சொந்தமான மாணிக்கக் கல்லு இது.

மரியம்: என்னங்க கதைக்கிங்க? ஏதுங்க இது? எங்கேயாச்சும்...?

ஹபாத்து: களவெடுத்தேன்னு கேக்கறயா? ஹயாத்து கபுறுக் குழி வெட்டிறவன்தான். கலவியில்லாதவன்தான், மடையன்தான், ஆனா. நேர்மையானவன். யாருடைய சொத்துக்கும் ஆசைப்படாம், அல்லாவுக்குப் பயந்து வாழுறவன்.

மரியம்: இது எப்படி கிடைச்சது?

ஹயாத்து: காதும் காதும் வைச்ச மாதிரி இருக்கணும். இதப் பார்த்தா பல ஆயிரம் ரூபாவோ லட்ச ரூபாவோ பெறும் போல தோனுது. இதை மெள்ள வித்துட்டோம்ன நமம் கஸ்டம் எல்லாமே தீர்ந்துடும். பசியோட, பட்டினியோட காலம் கடத்தத் தேவல்ல. ராஜா வீட்டுப் புள்ளகளுப்போல நம்ம புள்ளகளையும் வளர்க்கலாம். என்ன சொல்லேற?

மரியம்; அது இருக்கட்டும். இது எப்படிக் கிடைச்சதுன்னு நீங்க சொல்லலையே.

ஹயாத்து: காலைலே மடுவத்துக்குப்போய் முள்ளுக்கொத்திக் கொடுத்தேனு. பத்து ரூபா தந்தானுக. அத முடிச்சிட்டு

அப்படியே வந்தேனு. ஒரு லொரியிலே அரிசி மூடை பறிக்கச் சொன்னானாக, அதிலே ஒது இருபது கிடைச்சியு. அப்படியே வரும்போது ஊரிலே ஒரு மையத்து. கட்டு வெட்டச் சொன்னாங்க. பக்கத்து வீட்டிலே மம்மட்டியை வாங்கி வெட்டி ஞேனு... பத்து வெட்டு வெட்டியிருப்பேன். அந்த மடுவுக்குள்ளே இது கிடந்து டாலடிக்குது.

மரியம்: மையத்துக்கு வெட்டின கபுறுக்குள்ளேயா?

ஹயாத்து: ஓம் புள்ள.

மரியம்: இது எப்படி அதுக்குள்ளே?

ஹயாத்து: அதான் எனக்கும் ஆச்சரியம். இப்படி இருக்குமோ?

மரியம்: எப்படி?

ஹயாத்து: மையத்து அடக்க யாராவது பணக்காரங்க எப்போதாவது வந்திருப்பாங்க. மையத்துக்கு மூன்று பிழி மண்போட குனிஞ்சபோது அவங்க சட்டைப் பைக்குள்ளேயிருந்து நழுவி விழுந்திருக்கும்.

மரியம்: இருக்கும், இருக்கும், யாருக்குத் தெரியும்.

ஹயாத்து: ஆமா... ஏன் புள்ள ஒரு மாதிரியா என்னைப்பார்க்கே?

மரியம்: நான் ஒன்று சொன்ன கோபிப்பீங்களா?

ஹயாத்து: எதுக்காக கோபிக்கணும். சொல்லேன்.

மரியம்: இத மைய வாடியிலேதானே பொறுக்கின்றது?

ஹயாத்து: ஆம்மா.

மரியம்: மையவாடி யாருக்குச் சொந்தம்?

ஹயாத்து: அது பள்ளிவாசலுக்குச் சொந்தம்.

மரியம்: பள்ளிவாசல் யாருடையது?

ஹயாத்து: அது அல்லாட பள்ளிவாசல்.

மரியம்: மையவாடியிலே பொறுக்கின்ற பள்ளிவாசலுக்குத் தானே சொந்தமாகணும். இத எப்படிங்க நாம எடுக்கிறது?

ஹயாத்து: நீ என்ன சொல்லே?

மரியம்: இது நமக்கு வானுங்க. இதுநாள் வரையிலே ஒருவரின் சொத்தையும் எடுக்காம, ஒருவரது சொத்துக்கும் ஆசைப்

படாம வாழ்ந்துட்டோம். இப்போய் பள்ளிவாசலுக்குச் சொந்தமானதுண்ணு தெரிஞ்சிருந்தும் இத எடுத்தா அவ்வாறும்மைத் தண்டிப்பாங்க. இது வானுங்க.

ஹயாத்து: நீ சொல்றதும் சரிதான். இத என்ன செய்யலாம் கே?

மரியம்: பேசாம பள்ளிவாசலுக்குக் கொண்டுபோய்க் கொடுத்துடுங்க. ஏதோ ஒரு வழியில் அல்லா நமக்குத் தருவான்.

ஹயாத்து: ஓம்பள்ள. முந்தா நான்தான் சனியன் புடித்த அபின்பழக்கத்தையும் விட்டேன். கைலே கூடுதலா காக வந்துடுமனு, அத தொடங்கினாலும் தொடங்கிடுவன். கைலே காக இருக்குத்தானென்னு, கொஞ்சம் கூடுதலா சாப்பிடத் தொடங்குவேன். அப்பறம் உள்ளதைபெல்லாம் அதுக்குத் தான் செலவழிக்கவேண்டிவரும். ஒண்ணு செய்யலாம் புள்ள.

மரியம்: என்ன?

ஹயாத்து: நம்ம முசீன் முதலாளிதானே பள்ளிவாசல் நடத்துறவரு. அவரிடம் கொண்டுபோய்க் கொடுத்து, இதை வித்துட்டு காசை பள்ளிவாசல் கணக்கிலே வைக்கச் சொல்லி சொல்லிடலாம்.

மரியம்: அதாங்க நல்லது. இப்போதே போயிட்டு வந்துடுங்க. ஏன்ன...

ஹயாத்து: ஏன்?

மரியம்: நேரம் செல்லச் செல்ல, நம்ம மனம் மாறினாலும் மாறிடும். இப்போதே போயிட்டு வாங்க.

## காட்சி: 5.

இடம்: முசீன் முதலாளியில் வீடு.

பாத்திரங்கள்: ஹயாத்து, முசீன்.

முசீன்: ஹயாத்து... உண்மையாகவே நீ நேர்மையான ஆள்தான்பா. பள்ளிவாசலுக்குள்ளே புகுந்தே பொருட்களைக் களவாடிக்கொண்டு போறவங்க வாழும் காலதிட்டை. உண்ணெப்போல நேர்மை வாதிகளும் வாழுமிருங்களே. இப்படித் தான்பா வாழும்போ இல்லாமிய வாழ்க்கை.

ஹயாத்து: ஏன் முதலாளி, இந்தக் கல்லு எவ்வளவு பெறும்?

முசின்: இதப் பார்த்தா அவ்வளவு நல்லதா தெரியல்ல. ஆயிரமே, ரெண்டாயிரமே கீறும். எதுச்சும் நாளைக்கு முதல் வேலையா இதை வித்துட்டு பள்ளிவாசல் கணக்கிலே வரவு வைச்சுட்டேன்.

ஹயாத்து: நான் வாரேங்க.

முசின்: போயிட்டு வா... ஹயாத்து! கொஞ்சம் இப்படி வாப்பா. ஒன்னை மறந்துட்டேன்.

ஹயாத்து: என்னங்க?

முசின்: வலக்கை கொடுப்பதை இடக்கை அறியப்படாதுன்னு நபி பெருமானாவே ஒரு ஹதிலை இருக்கு. தெரியுமா?

ஹயாத்து: கேட்டிருக்கேங்க.

முசின்: நீ இப்போ இதைப் பள்ளிவாசலுக்கு தர்மமா கொடுக்கே. இப்படிக் கொடுத்தது உண்ணெயும். என்னெயும் தவிர வேறு யாருக்குமே தெரியக்கூடாது. தெரியுமா?

ஹயாத்து: தெரியும்க. நான் யாரிடமும் சொல்லமாட்டேன். வாரேங்க முதலாளி.

[ஹயாத்து சென்ற பின்னர]

முசின்: மடையனென்றாலும் இவன் வெங்காய மடையன். கபுறு வெட்டுற வேலையை நான்தான் பெற்றுக்கொடுத்தேன்னு பெரிஸ்ஸா நிலைச்சுட்டு சிழமைக்குக் கிழமை என் தோட்டத் திலே இவைசபா தண்ணி ஊத்தருன். இந்தக் கல்லு மூன்று லட்சமாவது பெறும். இதை என்கிட்டே தந்து பள்ளி வாசல் கணக்கிலே வரவு வைக்கச் சொல்லி சொல்ருன். இவனைப்போல மடையன்கள் இருக்கிற வரையிலே என்னைப் போன்ற மனுசன்களுக்கு வாழ்க்கைதான். [சிரிக்கிறார்]

## காட்சி: 6.

இடம்: மாணிக்கக்கல் வாங்கும் வியாபாரியொருவரின் கடை  
பாத்திரங்கள்: முசின்.

மாணிக்க வியாபாரி.

[மாணிக்க வியாபாரி முசின் முதலாளியின் விரல்களைப் பிடித்தவாறு மாணிக்கக் கல்லுக்காக விலை பேசுகிறார்.]

வியாபாரி: இது தருவேன்.

முசின்: இல்லங்க, இது தாங்க.

வியாபாரி: பாருங்க. இந்தத் தொழில்ல பொம் சொல்லக் கூடாது. ஆகக் கூடிப்போன இது தருவேன்.

முசின்: ஏற்கனவேயே ஒருவர் இது தாரதா கேட்டாரு. நான் கொடுக்கல்ல. உங்களைப்பற்றி பலரும் சொன்னாங்க. கடைசியா சொல்லுங்க. கட்டும்ன தாரேன். இல்லேன்ன வேறு இடத் துக்குப் போறேன்.

வியாபாரி: இருங்க, இருங்க. உங்களுக்காக இதைக்கூட்டி மொத்தமா தாரேனே.

முசின்: ஆக ரெண்டு லட்சத்து எழுபதினுயிரம் தானு? முடியாது. நாலு தாரதா அவரு சொன்னாரு. அதவிட கூட தாரதுன்ன சொல்லுங்க. விசயத்தை முடிப்போம்.

வியாபாரி: நமக்குக் கட்டாதுங்க.

முசின்: நான் எழும்பரேன்.

## காட்சி: 7.

இடம்: கையவாடி.

பாத்திரங்கள் முசின்.

[நள்ளிரவு நேரத்தில் முசின் முதலாளி மண்வெட்டியுடன் மையவாடியில் நிற்கிறார். அவருடைய மனச்சாட்சி அவர் செய்யப்போகும் வேலைக்கு ஊக்கமளிக்கிறது.]

மனச்சாட்சி: முசின்! துணிஞ்சிட்டே. இனி எதைப்பற்றியும் சிந்திக்காதே. இத்தனை தாரம், இந்த நள்ளியிலே மண் வெட்டியும் ஆருமா மையவாடிச்கு வந்துட்டே. எதுக்கு யோசிக்கே? நேற்று ஹயாத்து பொறுக்கிய மாணிக்கக் கல் ஆனு லட்சம் விலை போகுப்பு இன்னும் இந்த இடத்திலே கல் கிடக்கத்தான் செய்யும். மூன்று. நாலு கற்கள் கிடைச் சிடுபனு பத்து, பதினெந்து லட்சங்களுக்கு அதிபதி ஆகிடுவே. அந்தப் பணத்தை சிரியான வழியிலே முதலீடு செய்தா,

நீ கோமஸ்வரனுக்லாம். யோசிக்காதே! மண்வெட்டியால் தோன்டு. இந்த நேரம் யாருமே இந்த வழியால் வர மாட்டாங்க. நிச்சயமா கல் கிடக்கும். அவன் பத்தோ, பதினைஞ்சு வெட்டு வெட்டியதும் கல் கிடைத்ததா சொன்னான். வெட்டு, யோசியாதே! ஏன் கால்கள் நடந்து? பயமா? பயப்படாதே! வெட்டு! வெட்டுடா!

முசின்: வெட்டுறேன். வெட்டுறேன்.

[முசின் மண்வெட்டியால் குழி வெட்டுகிறூர். கால்கள் நடுங்குகின்றன.]

முசின்: ஆ!... என்ன இது? என்ன பூமியே கிடுகிடுன்னு ஆடுது? என்ன இரரச்சல்? ...இது என்ன?... ஆ! மண்ணட ஓ-ா? ஆ... யா... யாரோ முழிச்சுப் பாக்கிருப்பல்... நெஞ்சு வலிக் குதே! யாராவது உதவி செய்யக்கேண். ஆ... [வீழ்கிறூர்]

## காட்சி: 8.

இடம்: ஹயாத்துவினுடைய குடிசை.

பாத்திரங்கள்: ஹயாத்து.  
மரியம்.

ஹயாத்து: அதான் புள்ள எனக்கும் ஒரே புதுமையா இருக்கு. மண்வெட்டியின் கூர்முலையிலே விழுந்து, வயிறு கிழிந்து ரொத்த வெள்ளத்திலே கிடந்தாராம். டார்ச் லீட்டும் பக்கத்திலே கிடந்ததாம்.

மரியம்: மடுவும் வெட்டிக் கிடந்ததாமே?

ஹயாத்து: ஓமாம்.

மரியம்: எதுக்காக முதலாளி மையவாடிக்குப்போய் மடு வெட்டி யிருப்பாரு?

ஹயாத்து: யாருக்குத் தெரியும். இப்படி இருக்குமோ?

மரியம்: எப்படி?

ஹயாத்து: அன்றைக்கு என்னேட கதைக்கும்போது, கபுறு வெட்டுறைதாலே எனக்கு ஏற்படுற உடல் வலியை, வெட்டிப்

பார்த்துத்தான் தெரிந்துக்கணும்னு பகிடியா சொன்னாரு. ஒருவேளை அந்த நல்ல மனுசன் நான் பட்ற கஸ்டத்தை அனுபவிச்சுப் பார்க்கணும்னு இரவையிலே போய் வெட்டி யிருப்பாரோ?

மரியம்: இருக்கும், இருக்கும். நீங்க கொடுத்த மாணிக்கக் கல்லீ வித்துப்புட்டாரோ என்னவோ?

ஹயாத்து: விக்காம? நேத்தே வித்து பள்ளிவாசல் கணக்கிலே எழுதியிருப்பாரு. மற்றவங்க பட்ற கஸ்டத்தை அனுபவிச்சுப் பார்க்கணும்னு நினைக்கிற நல்ல மனுசன் இப்படிப் போயிட்டாரு. என்ன செய்யலாம்? நல்லவங்களுக்கெல்லாம் இப்படித்தான் மௌத்து. சரி சரி. அந்த நல்ல மனுசனுக்கு நான் போய் இலவசமாகவே கபுறு வெட்டிக் கொடுத்துட்டு வந்துடறேன். நா வாரன் புள்ள.







With best compliments  
from  
**M/s SERENDIB LLOYDS**

29, MILAGIRIYA AVENUE,  
BAMBALAPITIYA,  
COLOMBO-4.

Telephone: 585458. Telex: 22755 Lloydsce.  
Labour Licence No: 568.

SPECIALISTS IN MANPOWER

Recruitment to :

SAUDI ARABIA	DUBAI
KUWAIT	SULTANATE OF OMAN
ABUDHABI	BAHRAIN
SINGAPORE	

Also Arranging  
HADJ PILGRIMAGE to HOLY MAKKAH.



**M/s SUPREME LLOYDS**

73, GALLE ROAD,  
WELLAWATTA,  
COLOMBO-6.

For all your requirements of  
Heavy Vehicle Spares at Very Competitive prices.